

ДЖЕЙН АН КРЕНШ

Обрат на съдбата

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ОБРАТ НА СЪДБАТА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Чаровният иначе магнат Гидиън Кейдж има репутацията на безмилостна акула в света на бизнеса. Натрупал е завидно богатство благодарение на внушителна поредица от успешни сделки. Свикнал е винаги да печели, но когато неочакван обрат на съдбата го среща с Хана Джесет, красива и независима млада жена с характер, започва една опасна игра, изпълнена с рисковани премеждия и страсти.

Залогът е огромен. Ако нещо не накара Гидиън да се промени, Хана може да заплати много висока цена за своята дързост...

ПРОЛОГ

„Пак сънувах острова снощи. Странно, колко ярки са спомените след години. Може би така става с картините от повратните моменти в живота ни. Лелеем ги и ги поддържаме свежи, за да продължим да черпим сили от тях.

И сега си спомням смайващата тръпка на откритието. Последниците му са живи в паметта ми, както винаги. Не съжалявам, но понякога, късно нощем, си задавам въпроси.

Направих избора си и никога няма да получа отговорите. Ала линията на поколенията си остава непокътната. Интересно би било да разбере как ще определи избора си Хана. Не знам точно, но ми се струва, че тя е най-силната от всички ни.“

Из „Дневниците на Елизабет Норд“

ПЪРВА ГЛАВА

Илюзията Лас Вегас понякога беше толкова съвършена, че човек почти започваше да вярва, че Силите, контролиращи огромните хотели и казина, управляват и температурата навън. Почти, но не напълно. Хана Джесет стоеше откъм хладната страна на остъклената врата и гледаше навън към хотелския басейн. Огромният, причудливо оформен, оазис с лъкатушните си извивки и невероятно милите мостчета блестеше под палещото лятно слънце. Разликата между хазартния рай вътре и пустинния ад отвън беше почти двадесет и пет градуса.

Общо взето, Хана би предпочела да си стои вътре. Не обичаше пустините. Беше от Сиатъл. Ала времето не чакаше.

Когато отвори вратата и излезе навън, бастунът ѝ се подхлъзна в чакъла, излъскан от ветровете. Болка простреля левия ѝ крак, когато ръката ѝ се вкопчи в решетката от ковано желязо край широките стъпала, водещи към басейна. За миг затвори очи, а после си пое дълбоко дъх.

— По дяволите, какъв ад...

Ругатнята май беше излишна. Защо не си беше взела хапчето на обед?

Облегна се на оградката и се запита дали болкоуспокояващото щеше да притъпи усещанията ѝ повече от самата болка. Въпрос като за ези-тура. Същевременно с неохота си призна колко хубаво бе, че край басейна имаше толкова малко свидетели на тромавото ѝ появяване.

Две компаньонки с дълги крака и перфектно изваяни бюстове се бяха изтегнаели под чадърите си. Запита се какво ли бъдеще имат тези момичета тук. Професионалният живот в тази кариера беше кратък.

Хана накара напрегнатите си мускули да се отпуснат, докато отново налагаше решително хладната усмивка, която беше прогонила преди миг. Не мислеше вече за компаньонките. Целта ѝ беше другият край на басейна, където един мъж седеше до масата под чадъра с ресни. Дори оттук виждаше, че се мъчи. Беше разхлабил вратовръзката

си, яката му беше откопчана, а ръкавите навити, но горещината нямаше милост. Беше наложил на лицето си строго и решително изражение, докато се взираше в издутата папка пред себе си. Струваше й се, че се бе заел сериозно със задачата си и щеше да се справи с нея дори в тази сахарска температура. Докато го разглеждаше, той вдигна очи и я видя. Съсредоточеният му поглед замръзна в безмълвен въпрос.

Сигурно бе разбрал коя е, реши тя. Не приличаше на компаньонка. И не беше по бански. Мъжът стана и се запъти към нея.

Левият й крак неохотно се съгласи да тръгне насреща му, когато Хана се опря нерешително на бастуна и направи няколко опипващи стъпки. Стигна до средата на басейна, спря, стегна се и зачака той да се приближи. Не вървеше да го стряска с измъчени физиономии. Видимите прояви на страдание притесняваха хората, а на нея само това й трябваше — да притесни Гидиън Кейдж. Вече беше овладяла крака си. Щом всичкото това свършеше, закле се тя, щеше да се върне в стаята си и да си изпие болкоуспокояващото. Незабавно. И докато се утешаваше с тази мисъл, той стигна до нея. Вече ясно виждаше потта на челото му и влажните петна по иначе безупречно бялата му риза.

— Господин Кейдж?

Усмихна се сияйно на напрегнатия мъж с малко коремче, застанал пред нея.

— Аз съм административен помощник на господин Кейдж. Стив Декър. Госпожица Джесет?

Декър свали очилата си с дебели рамки и ги изтри с машинален жест. Стори й се на около тридесет и пет години и явно не беше от юпитата, които даваха мило и драго за корем на плочки. В тази ера на вманиачаване по стегнатите мускули отпуснатата му фигура със сигурност би намалила шансовете му за израстване в кариерата. Доця й се да му каже, че колкото и да се поти на слънце, няма да отслабне, но не го направи. Трудно се въздържаше да дава безплатни съвети. Ала си напомни, че колкото и да умееше да дава съвети, не биваше да очаква всеки да оцени това. Раздаването на разумни съвети, особено свързани с кариерата, не се котираше високо в скалата на ценностите. Работата беше да накараш хората да си платят за тях.

Хана несъзнателно си отбеляза указанията, които Декър й подаваше с външността, поведението и заниманията си. Вече й беше

станало втора природа да сглобява мозайки като тази и, ако успееше да я довърши, щеше лесно и доста точно да предвиди действията му. Сияйната ѝ усмивка стана искрена. Харесваше хора като Стив Декър. По принцип бяха почтени, работливи, лоялни. Но за тяхно съжаление съдбата им беше да имат шефове. „Административен асистент“ означаваше нещо доста неопределено в някои компании, ала Хана имаше нюх, с който в този случай слагаше прът в колелото на Гидиън Кейдж.

— Имам среща с господин Кейдж. Аз съм Хана Джесет.

Декър погледна с недоумение към бастуна.

— А, да, Гидиън ви очаква. Насам, моля.

Беше на „ти“ с Кейдж. Интересно. Вероятно един от малцината почтени, работливи, лоялни хора, случили на шеф, който ги цени. Това ѝ казваше нещо и за самия Кейдж.

Когато се обърна, за да я поведе към масата си, тя забеляза, че темето му бе започнало да оплешивява. Още имаше възможност да го прикрива с косата.

— Гидиън ще дойде след няколко минути, госпожице Джесет. Почакайте го под чадъра.

Откъм басейна не се чуваше нищо, но след секунда тя осъзна, че там има някой. Мъжът плуваше под водата. Само да можеше да го изчака в климатизираното фоайе на казиното. Потискащата горещина на невадското лято я съсипваше. Не знаеше дали мокрите петна по дръзката ѝ маскировъчна блуза бяха от горещината, или от нерви. Трябваше да облече маслинозелената, на нея потта не личеше толкова.

— Ако ме извините, трябва да тръгвам. Тъкмо се връщам вътре, когато дойдохте. — Декър се усмихна вежливо и загриженият му поглед се върна към бастуна. — Освен ако нямате нужда от още нещо?

Хана поклати глава.

— Не, нищо, благодаря. — Запъти се към масата под чадъра, като се стремеше да върви с разумна скорост. За нищо на света нямаше да показва особени признаци на слабост. Нямаше веднага да се развика за сервитьора, обслужващ бара при басейна, макар че алкохолът щеше да притъпи болката в крака ѝ. Щеше да действа самоуверено. Гидиън Кейдж дебнеше всяка слабост. Значи трябваше да не показва никаква. — Довиждане, господин Декър.

Той кимна и като че ли се поколеба за миг дали да остави едно страдащо същество насаме с мъжа от басейна, ала после се отдалечи. Вниманието ѝ се съсредоточи върху бара под навеса от другата страна на басейна. Всичко по реда си. Настани се полека в плетения стол и вдигна ръка в нехаен жест. Един сервитьор в къси бели панталони и тениска се отдели от бара и се запъти към нея. Тя се надяваше Гидиън Кейдж да остане повечко в басейна.

— Две маргарити, моля — изрече с най-самоуверената си усмивка. — Забъркайте ги сега. С парченца лед и с истински зелен лимон, не с онази сладникава смес. — Плъзна три банкноти по един долар през масата. — Има ли проблем?

Младежът се усмихна любезно и прибра банкнотите.

— Никакъв проблем. Барманът обикновено използва сместа и прави напитките на зелен сняг, но мисля, че ще мога да го убедя да изстиска няколко зелени лимона.

— Благодаря. Запишете ги на сметката ми.

И му показва номера върху ключа от стаята си. Младежът кимна и се запъти към бара. Хана го загледа как се отдалечава, обхваната от силно чувство на възторг. Даваше добри бакшиши, защото няколко лета беше работила в ресторант, а повечето хора, работили като сервитьори, обикновено оставяха големи бакшиши. Ала сега за първи път открито подкупваше някого и очарована откри, че действа. Даваш няколко долара и получаваш каквото искаш, така беше чувала да се говори за Вегас. Тревожеше я само това, че тридоларовият аванс за маргаритите нямаше да стигне. А може би и два долара щяха да бъдат достатъчни. Трябваше да схване нюансите.

Коктейлите дойдоха в прекрасен вид само след няколко минути. Тя отпи от своя с неприлична — прекалено строго казано — бързина, когато усети, че я наблюдават. Машинално вдигна поглед и се взря в очите на Гидиън Кейдж. Той я гледаше внимателно, застанал до гърдите във водата и опрял ръце на бетонния ръб на басейна. Водата блестеше по раменете му и по гъстата му тъмна коса.

Най-напред я порази това, че не бе чак толкова висок, колкото беше очаквала. Хората винаги мислеха едромащабно за хищниците, но без да включват към тях паяците и змиите, осъзна тя. Макар че представата ѝ за него много малко се отличаваше от действителността,

това я разтревожи. Малките грешки, малките липсващи парчета от мозайката можеха да доведат до по-големи и много по-опасни грешки.

— Бастунът е интересен детайл, госпожице Джесет. Малко театрален, ала интересен.

Поне гласът му съответстваше на представата ѝ. Мек и леко стържещ — глас на човек, на когото не му се налага да се развива, за да убеди телефонната компания, че е допуснала грешка в месечната му сметка.

Хана вдигна леко чашата си към него.

— Радвам се, че ви харесва, господин Кейдж. Целта ми днес е да изостря интереса ви.

Отпи голяма глътка от освежително тръпчивата напитка и се запита колко ли алкохол бе еквивалентът на едно от болкоуспокояващите ѝ хапчета. Опасно беше да мисли по този начин. Все едно се съсредоточаваше върху образите на вълци и лъвове, забравила заплахата от паяците и змиите.

— Трябваше малко повече да ме проучите. Не съм особено сложен. Сексуалните ми предпочитания са по-скоро обикновени. Жена с бастун в леглото няма да ми подейства особено силно.

— Страхувам се, че сте ме разбрали неправилно, господин Кейдж. Не се опитвам да изостря сексуалния ви интерес.

— Тогава възбуждате съчувствието ми?

— Не. — Замълча, докато мислеше върху думите му. — Има ли такова нещо у вас?

— Съчувствие ли? Не и такова, което да ми пречи на бизнеса.

Тя кимна удовлетворена.

— Така си и мислех.

— Какво точно?

— Такъв сте в представите ми. Аз съм консултант, господин Кейдж. Работата ми е да създавам образи на хора, които да ми дават надеждна информация за начина им на действие и за нуждите им.

— И ще ми кажете от какво се нуждая?

Хана решително отпи от коктейла, преди да отговори. Цяла маргарита наведнъж би могла да ѝ замени едно хапче. После се усмихна.

— Излезте от басейна, господин Кейдж. Не можете вечно да се криете там.

Нещо неприятно блесна в очите му и тя предположи, че не му бе харесал намекът ѝ, че се крие от нея. Трябваше да внимава да не го предизвиква отгатык опасната граница. Загадката Гидиън Кейдж криеше още много неизвестни.

Водата в басейна издаде мек, пляскащ звук, когато Кейдж се надигна на мускули, като нарочно пренебрегна стъпалата. Хана прецени за секунда, че не се опитваше да ѝ прави впечатление. Винаги излизаше по този начин от басейна. Миг по-късно той вече се запъти към нея, като същевременно се пресегна да вземе пухкавата бяла хавлия от шезлонга.

Не само не беше висок метър и осемдесет — може би по-скоро към един и седемдесет и осем, здрав, без да е набит, — но и доста помалко привлекателен от очакванията ѝ. Господарят на такава финансова сила, каквато командваше Гидиън Кейдж, би трябвало да изглежда по-скоро като завършил Харвард Бизнес Скуул. С класическия шик на Източното крайбрежие, а не с такива недоизкусурени, размазани черти и космати крайници. Тя веднага внесе поредната поправка в представата си за него. Преди всичко трябваше да бъде гъвкава.

— Е, госпожице Джесет — изрече той кротко, докато седна на стола срещу нея. Вдигна рошавата си вежда, когато видя втория коктейл, после посегна и го взе. — Хубаво. Е, и защо ви прати брат ви?

— Не ме праща. Дойдох сама.

Кейдж наклони търпеливо глава, сякаш благодарен, че бе могла сама да се качи на самолета.

— Все пак защо?

Хана се усмихна и остави чашата си.

— Имате късмет, господин Кейдж. Дойдох да ви предлага спасителни мерки.

— О, Господи.

— Не такива, страхувам се. Ние, консултантите, се опитваме да се придържаме към собствените си сфери на експертни знания. Аз съм професионален консултант, а не теолог.

Той я изгледа безстрастно, ала предпазливо с тъмните си като нощта очи. После отпи от чашата. Хладна изненада заблещука в погледа му.

— Как успяхте да ги накарате да забъркат сваятна маргарита, по дяволите?

— С подкуп.

— Моите поздравления. И върху мен ли ще опитате тази тактика?

— Не, господин Кейдж. Няма да ви подкупувам. Няма да подейства.

— Играете си с мен, Хана Джесет. По-добре недейте.

— По-добре за кого? Няма какво да губя. И брат ми няма. Вашите инвеститори вършеят из фирмата му като същински хуни. Дадохте съвсем ясно да се разбере, че ще превземете „Акселърейтид дизайн“.

Той вдигна рамене и се намести на стола.

— Има ли причина да не го направя? Фирмата има някои отлични, много продаваеми софтуерни продукти, но във финансово отношение е пълна каша. Брат ви е само на двадесет и девет години, Хана. Може да е блестящ в софтуерния дизайн, обаче не разбира от мениджмънт. За мен „Акселърейтид дизайн“ е вързана патица.

— Това исках да кажа и аз.

Кракът ѝ протестира, когато тя се размърда. Пръстите ѝ стиснаха чашата. Този следобед болката ѝ май се нуждаеше от много, много маргарити.

— Извинете ме, ала мисля, че не ви разбрах.

— Вързана патица. За какво ви е още една, господин Кейдж? Сигурно имате повече спортен дух. Какво предизвикателство представлява да се нахвърлиш върху една малка, зле управлявана софтуерна къща като „Акселърейтид дизайн“? Действате по навик. Това ви е проблемът.

Кейдж се замисли и изрече много предпазливо:

— Навик ли?

— Ами да. Девет години вече го правите. Откакто съсипахте онази компания в Калифорния, как се казваше... Помня, че четох в „Уолстрийт джърнъл“, когато ви правиха профил.

— „Балънтайн манюфакчъринг“.

Свършено неутралният тон на думите му я възхити. Каквото и да се беше случило с „Балънтайн манюфакчъринг“, за него не би могло

да бъде неутрално събитие. То го беше повело по пътя, който следваше неотклонно вече девет години.

— Тогава сте били на трийсет, трийсет и една, нали? А после нищо не е могло да ви спре.

— Действах сравнително успешно.

— Бяхте като парен валяк. Струва ми се, че има разлика.

— Не, госпожице Джесет, няма. Успехът в моята работа означава да съм парен валяк.

— Като професионален консултант не бих се съгласила, ако позволите. Просто имате навик да се нахвърляте победоносно върху компании като тази на брат ми. Навик, господин Кейдж. Не го правите, защото ви е необходимо. Нямаме нужда от неговата фирма. Видяхте я уязвима и решихте да я грабнете. Бих казала, че ви трябва повече предизвикателство, но това си е ваш проблем. Не съм дошла да разискваме начина, по който си вършите бизнеса.

— Колко хубаво за мен.

Хана стисна зъби от болката в крака, без да сваля усмивката от лицето си.

— Дойдох да ви убедя да се откажете от фирмата на брат ми. Както сам казахте, той е млад. Трябва му време, за да си върне контрола над ситуацията в „Акселърейтид дизайн“. Ако поемете управлението на фирмата, брат ми загива. Вярно, ще имате компания с интересни продукти, ала едва ли се нуждаете от още една. Имате ги много.

— И трябва да се въздържа от такива лесни придобивки само защото сте доплували тук да пледирате в полза на брат си?

— О, не, господин Кейдж. Не бих си и помислила да призовавам вашето състрадание или съчувствие. Вече потвърдихте, че сте лишен и от двете, не помните ли?

Заинтригувана усмивка се мярна на устните му.

— Помня. И какво ще ми предложите, че да ме изкушите да забравя за „Акселърейтид дизайн“?

Тя събра смелост.

— Една игра на късмета.

— На късмета. — Той отпи полека от маргаритата, впери поглед в басейна. — Не точно това очаквах, Хана.

— Да, знам. Както казах, вие сте станали подвластен на навика. Навика да побеждавате, дали в бизнеса, или тук, във Вегас, няма значение. Смяя да предположа, че след девет години кухи победи доста сте се уморили, господин Кейдж. Сега всичко ви е лесно. Фирмата на брат ми няма да ви осигури ново развлечение, само временен приток на адреналин. Имате нужда от мъничко истинска възбуда и аз ви я осигурявам.

Тя зачака с усещането, че собственият ѝ адреналин вече бушува в кръвта ѝ.

— Възбуда. Това е интересна мисъл. Значи можете да правите екзотични неща с този бастун, така ли?

— Казах игра на късмета. Имах предвид карти, господин Кейдж. Предлагам да оставите бъдещето си на шанса. Идват всяко лято във Вегас за няколко дни, но някога залагали ли сте нещо наистина важно, на един обрат на съдбата? Някога печелили ли сте сделка с бас? Помислете, това е нещо ново.

Той я изгледа втренчено и се разсмя.

— Виждам новото, Хана. Но глупостта е доста по-видима. Господи, вие сте си загубили ума. Сериозно ли говорите?

— Напълно.

— И професионален консултант не може да бъде толкова наивен.

Тя се наведе решително към него.

— Хазартът очевидно е вид почивка, господин Кейдж. Сега сте тук, защото винаги идвате по това време на годината, за да си почивате. Имате настроение да поиграете хазарт, а аз ви предлагам интересен залог. Как можете да устоите? Теглим най-високата карта. Две от три. Ако спечеля, вие се отказвате от фирмата на брат ми. Ако вие спечелите...

И Хана вдигна рамо с фаталистичен намек.

— Поемам управлението? Вече съм в състояние да го направя. Както и да го погледнете, от тази сделка получавам само възможност да загубя.

Тя полека поклати глава.

— Не, ще престанете да правите бизнес по обичайния си начин. И ще престанете да си почивате по обичайния си начин. Предлагам ви игра с много големи залози. Разбирате ли, дадох на брат си заем, за да му помогна да започне с „Акселърейтид дизайн“. Сега притежавам

значителен дял от нея. Ако изгубя, ще ви дам моите акции. Така полесно ще поемете ръководството, защото ще държите достатъчно акции, за да имате контрол. Несъмнено това е по-интересно предложение от блекджека в казиното.

След миг мълчание Гидиън запитва:

— Просто от любопитство, как научихте, че идвам всяка година във Вегас?

— Знам, че идвате тук един-два пъти през лятото. Лично аз не виждам защо някой ще остави Тусон заради Вегас през лятото. И тук, и там е все пустиня. Ала вие постъпвате така години наред. Брат ми го чул от един от директорите в „Акселърейтид дизайн“. Каза, че се ограничавате до едно или две пътувания всяка година и оставате само няколко дни. Но докато сте тук, се носи слух, че правите големи залози. Аз не си представям така почивката, ала всеки си има предпочитания.

— Благодаря за толерантността. Почивка е вярната дума, впрочем. Вегас не е бизнес за мен. Бизнесът и почивката ми се различават.

Наблягаше на думите, сякаш говореше на слабоумен. Хана не обърна внимание на предупреждението.

— Помислете господин Кейдж. Помислете за уникалната възможност, която ви давам. Някоя от другите ви вързани патици давала ли ви е шанс да спечелите или загубите с теглене на карта?

— Нямаше такива идиоти — призна той. — Какво казва брат ви за това?

— Не съм му казала какво имам предвид.

— Обзалагам се.

Тя се усмихна многозначително.

— Само това искам, господин Кейдж. Заложете. Много. Опитайте, ще ви хареса. Ще ви изтръгне от еднообразния ви начин да правите бизнес. Мисля, че имате нужда от промяна.

Хана взе бастуна и се наклони да стане.

Кейдж машинално стана и я подхвана под ръка. Сви вежди, доловил гримасата, която тя не можа да потисне.

— Как е кракът ви?

Изумена от въпроса, Хана вдигна очи към него.

— Зле. Катастрофирах преди няколко седмици. Вдругиден ще ми оперират коляното.

— А после?

Тя се усмихна.

— Малко терапия и след това отивам на почивка. Ще се разхождам по някой карибски плаж и ще плувам. Много. Казват, че така формата се връщала най-добре.

— Разбирам. Не прекарвате ли отпуската си във Вегас?

— Не, господин Кейдж. Хазартът не ми е интересен. Това е вашият вид почивка, не моят. Бих казала, че хазартът ви привлича, защото като че ли дава алтернатива на точността и сметките, с които работите по принцип, но се съмнявам, че ви осигурява истинска промяна. Като вид почивка вероятно не ви действа много добре в дългосрочен план.

— Защо мислите така?

— Защото може би играете така, както работите, с много умение и концентрация. Всъщност няма разлика между това и бизнеса ви. Хазартът наистина внася неизвестни в ситуацията. Ала трябва и да ви осигури развлечение. Моята малка игра на късмета ще направи повече за вас, защото залозите са много по-големи.

Той продължи да я подкрепя, докато вървяха към входа на хотела, и пусна ръката ѝ едва когато Хана полека дръпна своята.

— Предполагам, че няма да извлечете такава полза от тази... ммм... игра, каквато според вас ще имам аз?

— Май че не.

Гидиън я изгледа преценяващо.

— Мисля, че лъжете. Вярвам, че и за вас ще бъде доста весело. Иначе нямаше да го предложите.

Тя спря пред стъклената врата и се обърна към него. Вече се облягаше тежко на бастуна, но успя да запази високомерно и спокойно изражение.

— Не ме е грижа какво мислите за мотивите ми. Само искам да ви убедя да поемете риска. Отседнала съм тук, в стая 432. Обадете ми се довечера, след като обмислите предложението ми. Всичко или нищо, господин Кейдж. Можете ли да устоите?

— Всички консултанти ли подхождат така необичайно?

— Не. Някои ще ви дадат тест от двадесет страници, за да определят истинските ви интереси и способности. После ще ви кажат това, което вече си знаете: вие сте роден бизнес гений и обичате от време на време да играете хазарт, стига залозите да са достатъчно високи, за да ви е интересно.

Кейдж отвори вратата.

— Кажете ми, Хана Джесет, наистина ли сте толкова добра в работата си?

— Една от най-добрите. Имам талант за това. — Беше преместила предпазливо бастуна на стъпалото, за да не я подведе пак чакълът на пътеката. — Обадете ми се, господин Кейдж. Ще бъда тук до утре следобед. После заминавам за Сиатъл.

— Звучи ми като ултиматум.

— Така е. Отправлям ви го, защото и над моята глава виси един. Вдругиден трябва да бъда в болницата. Нямам време за протакане.

Пое през климатизираното фоайе, без да поглежда назад. Вратата се затвори с леко изсъскване зад нея.

Преди да стигне до далечния край на фоайето, се обърна. Той още стоеше на стъпалото и я наблюдаваше. Когато зави зад ъгъла, помисли, че Гидиън Кейдж изглеждаше изненадващо интересен по бански. Не като паяк или змия.

Втората ѝ мисъл беше, че ако не се обадеше довечера, щеше да го покани на вечеря в някой от ресторантите на хотела. Така нямаше да се наложи да шофира. Възвръщаше си уменията, ала все още избягваше да шофира, особено в непозната обстановка. След катастрофата нямаше нерви някой да я вози.

Положението се подобряваше. Беше усетила само леко безпокойство в таксито по пътя от летището. Нямаше смисъл да се натоварва допълнително тази вечер. Ако Кейдж приемеше баса, това беше достатъчен повод за нерви.

После вниманието ѝ се насочи към хапчето, което я чакаше в стаята. Всичко по реда си. Болката имаше предимство пред сексуалното привличане. И изобщо пред всичко.

Гидиън се обличаше разсеяно за вечерята. Беше позвънил в стая 432 преди един час и спокойно беше казал на Хана, че ще я чака в

шест и половина. Май я беше събудил.

— Това означава ли, че сте съгласен с моя бас? — беше запитала тя с леко сънен глас.

— Означава, че ви каня на вечеря. Едно по едно, Хана.

— Точно това си казвах преди два часа. Ще се видим в шест и половина. Нали не възразявате да вечеряме в някой от ресторантите на хотела?

— Както желаете.

Сигурно заради крака, каза си той.

Закопча бялата риза с отворена яка и наниза колан на тъмния панталон. Стилът на Вегас допускаше всичко — от бермуди до смокинг. Гидиън избра нещо по средата. За тази вечер беше достатъчно да сложи сако и вратовръзка.

Най-шикозният от шестте ресторанта на хотела беше моделиран в типичния претрупан ласвегаски стил. Гръцки колони, плисък на вода, осветени фонтани и обслужващи, облечени в тоги. Но храната беше удивително добра като за ресторант на казино. Тъкмо заради това той идваше всяка година в този хотел. Сви вежди пред огледалото, когато си спомни думите на Хана за предсказуемите му навици. Коментарите ѝ не му дадоха мира целия следобед.

Нещо у Хана Джесет го безпокоеше. Върза вратовръзката си малко раздражен, когато си я спомни как седеше до басейна. Облечена в блуза каки с пагони, в стил „милитъри“. Конструкцията ѝ не беше като на компаньонка.

Гърдите под блузата ѝ бяха малки и нежно заоблени. Широкият, тежък кожен колан с груба месингова катарамата подчертаваше тънката талия и хубавата извивка на седалището, стегнато в плътно прилепнали джинси.

Мисълта за миниатюрните ѝ гърди и закръгленото задниче го накара да замре за миг и да направи крива гримаса пред огледалото. Не отиваше на среща. По-скоро на делова схватка.

Ала несъмнено щеше да се забавлява. Отдавна не се беше забавлявал. Може би трябваше да започне да се среща с повече професионални консултантки. Интересно как щеше да реагира тя на финалното действие на малкия фарс, който беше режисирала.

И други аспекти на Хана Джесет му бяха любопитни, реши Гидиън, докато обличаше светлото спортно сако и се запътваше към

вратата. Странно как днес следобед го беше обвинила, че победите му стават кухни. Откъде знаеше, че всеки нов триумф му даваше все по-малко удовлетворение? Как беше отгатнала нещо, което и самият той не искаше да си признае?

Може би от любопитство се беше обадил, за да я покани на вечеря. Хана Джесет беше нов и неочакван елемент в неговия свят. Изкриви уста, докато ровеше в джоба си за ключа от стаята. От друга страна, мотивът можеше да бъде именно меката заобленост на дупенцето ѝ в онези прекалено прилепнали джинси.

В действителност тя цялата беше мека и закръглена. Свободната блуза не разкриваше много подробности, но като че ли не носеше сутиен.

Косата ѝ също беше мека, по-скоро водопад от нежни къдрици, а не строга делова прическа. Дори лицето ѝ изглеждаше меко, с изключение на строгия израз около устата, което издаваше болката в крака. Имаше добри очи, реши Гидиън, когато хвана дръжката на вратата. Големите светлокафяви очи гледаха прямо и може би прекалено честно. Това му харесваше. Даваше му още едно предимство. В природата му беше да работи от изгодна позиция.

Прецени, че трябваше да е на около тридесет, тридесет и една години. Сигурно бе следвала за консултант. Когато телефонът звънна, той разсъждаваше върху факта, че никога досега не беше получавал професионална консултация.

За миг помисли да не вдига, но се сети, че можеше да е новият му съветник.

— Гидиън? Аз съм, Стив. Тръгвам за летището.

— Ако изпуснеш полета до Тусон, Анджи ще ме обвинява.

Учтивата, ала неспирна битка, която Анджи Декър водеше с него заради съпруга си, го забавляваше. Тя беше убедена, че Гидиън бе прекалено взискателен и че съпругът ѝ трябваше да бъде по-самоуверен. Не схващаше, че Стив предпочиташе да изпълнява заповеди в света на бизнеса, а не да ги дава.

— Звъннах в офиса преди един час. Мери Ан тъкмо си тръгваше, но каза, че имало съобщение. От Тагарт. За Балънтайн.

Гидиън си погледна часовника. Закъсняваше.

— Добре, давай.

— Не е кой знае колко, Тагарт казва, че бил на ход. Говори се, че Балънтайн гони „Сърбрук“.

— По дяволите. Няма шанс — измърмори Гидиън.

— Не, но знае, че искате компанията, и може да смъкне цената, като се прави, че предлага контра сделка.

Гидиън се улови, че се взира в окачената на стената репродукция на картата на света от 1569 година. Донякъде действителна, с доста вложена от Герхард Меркатор фантазия; във всеки случай искрен опит да осмисли нещо отчасти познато, но до голяма степен неразбрано по негово време. Това бяха картите според него. Паметници на потребността на човека да разбере и управлява окръжаващата го среда. Струваше му се странно ласвегаски хотел да прояви вкус дотам, че да украсява стаите си с подобни неща. Действителността не означаваше много във Вегас. Гидиън винаги вземаше тази стая заради картата. Поредният навик. Повече или по-малко беше се отказал от колекционирането, което някога беше съществена част от живота му, ала нещо у него още реагираше на интересни карти.

— Не можем да направим нищо тази вечер. Ще ти се обадя утре сутрин. Гледай да мога да се свържа с Тагарт.

— Добре. Помислих, че ще искате да знаете, че Балънтайн се опитва да ни предизвиква.

Не, помисли Гидиън, не нас. Мене.

— Благодаря за актуализацията на Марсдън и онова с Джесет, Стив. Съжалявам, че трябваше да долетиш така спешно. Извини ме пред Анджи.

— Непременно. Може би така ще се реванширам, че пропуснах снощи училищното представление на Тери. Довиждане, Гидиън. Ще се видим в Тусон.

Пусна слушалката на мястото ѝ и се запъти към вратата. За миг си позволи да се замисли върху новината за Балънтайн. Все някога трябваше да стане. Кутрето се готви да нападне стария вълк. Сега беше времето да смачка Хю Балънтайн, докато бе още много млад и слаб, за да му се опре. Отвори вратата и излезе в коридора, застлан с дебел килим. Утре сутрин щеше да има достатъчно време да помисли за всичко. Сега имаше други работи за вършене.

Щеше да даде на една кариерна консултантка едно мъничко, но вероятно спасително напътствие.

Хана посегна незабелязано под масата в опит да разтрие лявото си коляно, докато дъвчеше парченце пълнена съомга. Почти не беше докоснала чашата с бял совиньон, поръчана от Гидиън. Напомни си, че не бива да прекалява с алкохола. Само това ѝ трябваше — да смеси болкоуспокояващи с вино. Беше свела следобедната доза до минимум, ала не беше достатъчно, за да притъпи болката в крака. Колко хубаво щеше да бъде, щом всичко свърши. Никак не беше лесно да изглежда небрежно-елегантна при такива обстоятелства.

— Разкажете ми как смятате да прекарате почивката си — беше запитал Гидиън, докато се занимаваше с порцията си агнешко с къри. — На кой карибски остров смятате да идете?

— На едно островче близо до Вирджинските острови. Казва се Санта Инес. Леля ми имаше там къща.

Учтиво въпросителен поглед.

— Имаше?

— Тя почина преди няколко месеца. Ще отида да прибера нещата ѝ, най-вече книгите и записките. В завещанието си е писала, че иска аз да ги взема. Живя там няколко години, но винаги си е била отшелничка. Само роднини знаеха къде се оттегля. Забрани ни да казваме на други хора. Фанатичка на тема уединение.

— Бяхте ли близки с нея?

Хана се замисли, спомняйки си енергичната, интелигентна жена, която беше виждала само няколко пъти в живота си.

— Леля като че ли не беше близка с когото и да било, дори със сестра си, моята майка. Беше по-скоро самотница. Блестяща в своята сфера. Занимаваше се с културна антропология. Най-известната ѝ книга е „Амазонките от остров Ревелейшън“.

Гидиън като че ли се изненада.

— Мисля, че съм я чувал.

Хана се подсмихна.

— Което само доказва, че по някое време сте изкарали курс по културна антропология. Това е класически текст. Още се позовават на нея, макар да я е писала през 40-те години. Основава се върху работата ѝ на остров Ревелейшън в Южния Тихи океан.

— Не си спомням много. Страхувам се, че интересите ми бяха повече в областта на бизнеса. Изкарах само две години в колежа. — Той се замисли. — Беше нещо за матриархалното общество, нали?

— Да. Преобръща много теории за отношенията между мъжете и жените в примитивните общества. Предизвикала е доста спорове навремето. Леля ми нямаше нищо против да бъде спорна личност.

— Доколкото си спомням, дискусиата е била породена от факта, че никой не е могъл да опровергае заключенията ѝ — изрече полека Гидиън. — Не се ли е случило нещо на остров Ревелейшън?

— Бил е стратегическа точка по време на Втората световна война. Докато Щатите и Япония последователно го завладявали, от местната култура не останало много, от жителите също. След войната станал военноморска база. Когато антрополозите се върнали там в началото на 60-те, всичко се било променило. Книгата на леля ми е била силно оспорвана, ала никой не е успял да я опровергае. — Тя се усмихна. — Факт, който много я забавляваше. Беше голям чешит. Нямаше никакво уважение към официалния академичен свят, макар че самата тя беше негов продукт. Мисля, че се е схващала повече като философ, а не като антрополог.

— Била ли е омъжена?

— Не. Следвала една хубава традиция в майчиния ми род. В предишния век имало забележителна наша роднина, която също била изключителна в своята област. И тя не се е омъжвала.

— В коя област? — запита Гидиън.

— В математиката. Има значителен принос в теорията на числата. Но не ме карайте да ви разказвам за това. Математиката не ми е силната страна. В колежа се занимавах само с хуманитаристика. Имало и една художничка. Живяла към края на века. Картините ѝ днес се продават скъпо на търговете. Чувала съм и за още някои изключения от женски род във фамилията ни.

Гидиън я наблюдаваше с неподправено любопитство.

— И вие ли ще последвате традицията?

Очите на Хана блеснаха за момент.

— Да не се омъжвам ли? Това си има своите достойнства.

— Да, има си — промърмори той. — Според мен не сте бракомразка.

— Кой казва такова нещо? — Взе още една хапка от рибата и се запита какво ли я бе прихванало да поръчва съомга в пустинята. Грешка. Беше разглезена от прясната риба, така достъпна в Сиатъл. — Да се върнем към темата. Предполагам, че сте склонен да приемете залога ми?

— Не допускайте грешката да предполагате разни неща за мен, Хана. Може да съм тук просто защото нямам по-добро развлечение за тази вечер.

— *Нямате* по-добро развлечение. Каква е алтернативата ви? Да си поръчате някоя руса мацка, която има за цел да ви накара да похарчите колкото може повече пари за нея? Можете да го направите по всяко време. Колко често ви се случва да играете игра като тази, която ви предлагам? Дори тук, във Вегас, това е нещо ново.

— Изглеждате ужасно сигурна, че ще спечелите.

Тя си пое дъх, като усети, че Гидиън ще го направи.

— Имам шанс. Ако не мога да ви убедя да играете, няма да имам никакъв. Брат ми, в края на краищата, ще загуби „Акселърейтид дизайн“. В този момент само може да се дърпа и да направи придобиването възможно най-скъпо за вас.

— Предположения. Наистина трябва да внимавате, като правите предположения, Хана.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Нося едно тесте карти. Ще теглим най-висока карта, когато отнесат чиниите. Персоналът ще помисли, че сечем, за да решим кой плаща вечерята.

Той се загледа в лицето ѝ за един безкраен миг. После като че ли взе решение. Стори ѝ се, че винаги взема решенията си така — бързо и сигурно. Това беше поредното парче от мозайката.

— Добре, госпожо консултант. Залагам.

— Да. Така си и помислих.

Без нито дума Хана извади картите от кожената си чанта, докато един сервитьор раздигаше масата. Ръцете ѝ трепереха. Защо? Нямаше какво да губи. Но пръстите ѝ още потрепваха, когато подаде тестето на Гидиън. Божичко, сигурно бе много добър на карти. Единствената ѝ надежда беше във факта, че той нямаше да очаква тя да се опита да мами. Хана знаеше как изглежда, знаеше как я възприемат повечето хора. *Приятна и безобидна* — такава сигурно изглеждаше на околните.

Нямаше физиономия на жена, способна да лъже безочливо. Професионалните консултанти се стремяха да изглеждат искрени. Или може би се раждаха с такива физиономии.

Гидиън разбърка картите безгрижно, сякаш от това не зависеше нищо. После ѝ ги върна. Не спускаше очи от лицето ѝ, докато тя разстилаше тестето в огромна дъга върху бялата покривка. Хана вдигна очи.

— Вие сте.

Той се пресегна и без колебание обърна една карта.

— Тройка спатия.

Каза си, че трябва да го направи незабележимо. Дланта ѝ беше влажна, когато обърна десетка каро. В очите ѝ се появи облекчение. Разбра го, но не може да го прикрие.

С иронично извити устни Гидиън изтегли шестица купа. Подпря брадичка в шепата си и зачака.

Хана усети силно пробождане в коляното. От напрежение, помъчи се да си каже. Чисто и просто напрежение. Протегна ръка и извади поп купа. Цели няколко секунди не посмя да срещне погледа на Гидиън. Отново се опита да разтрие коляното си, без той да забележи.

— Май спечелихте контрола над „Акселърейтид дизайн“ за брат си.

Изрече го съвсем небрежно.

— Така ли играете тук, във Вегас? Сякаш наистина няма значение? — прошепна тя.

— Имам едно правило, Хана. Никога не залагам на нещо, което наистина да си струва. Не го забравяйте, когато се приберете. — Стана и ѝ подаде бастуна. — Готова ли сте? Изглеждате ми малко уморена.

— Наистина съм уморена.

Тя се изправи тромаво. Не знаеше дали от нерви, или от болката. Може би нямаше значение. Беше спечелила. Позволи му да я изведе от ресторанта. Посрещна ги звънът на ротативките и ромонът на гласовете в казиното. Навсякъде в казината на Лас Вегас трябваше да се минава през игралните зали. Примамливо предложение. Но тази вечер Хана нямаше да го приеме. Вече си беше изиграла залога.

Отмести къдрицата, изплъзнала се от диадемата. Усещаше се изпълнена с неестествена енергия. Испитваше почти пълно

облекчение. Това я правеше лекомислена. Спря внезапно и сложи свободната си ръка върху неговата.

— Благодаря, Гидиън.

Той вдигна ръка и нави една от къдриците ѝ на пръста си със замислен поглед.

— Сигурна ли сте, че ще зачета резултата от тази глупава игра?

— Да — изрече тя просто. — Уверена съм.

— Какво ви кара да сте толкова уверена, госпожо консултант?

Хана се усмихна малко нервно.

— Казах ви, имам инстинкт за хората. Съгласихте се да не придобивате фирмата на брат ми. Знам, че ще сдържите думата си. Нали разбирате, ако се замислите, ще научите нещо от това, което стана тук, Гидиън. Доверете ми се. Дори няма да ви искам пари за съвета.

Той поклати глава невярващо.

— Мислите, че като ме накарате да променя плановете си за една сделка, сте пречупили лошия ми навик винаги да печеля?

— Това е началото.

— Господи, жено, ама че сте глупава. Но забавна. Наистина си вярвате, нали?

— Само трябва да се замислите над това, което направихте тази вечер — каза тя сериозно. Пожела си да можеше да се въздържи, ала изкушението да се опита да вкара някого в правия път беше твърде голямо, за да му се противопостави. Много я биваше в това. — Можете да използвате този опит като повратна точка. Отсега нататък ще анализирате бъдещите си сделки от различен ъгъл. Решете какво искате да правите и едва тогава вършете важните неща. Нямахте нужда от „Акселърейтид дизайн“. Да печелиш заради самото печелене не е много задоволително, в края на краищата. Постигнатото удовлетворение не трае вечно, а следващия път не е толкова хубаво. Единственото, което прави победата ценна, е възможността да загубиш. Тази заплаха отдавна не е съществувала за вас. Адреналинът няма да ви даде онова, което си мислите, че ви трябва. Не за дълго. Вече доста време се храните от това. Мисля, че е направило живота ви много неуравновесен. Всеки има нужда от равновесие, Гидиън.

— Поне във Вегас не гледят с кратки психоанализи след игра.

— Сигурно. А може би трябва. Но предполагам, че няма да е добре за бизнеса. — Хана тръгна да се отдалечава и пусна ръката му. — Само се опитвам да ви кажа, че в живота има и други неща освен поредния делови отстрел. Би трябвало да тръгнете да ги търсите, преди да е станало твърде късно.

— Опитвате се да ме спасявате от самия мен?

Тя наклони глава и се вгледа в него.

— Като професионален консултант не мога да устоя на предизвикателството. Понякога не мога да се сдържа да не давам съвети. Рисковете на професията, бих казала.

— Мисля, че никой досега не се е опитвал да ме спасява.

— Някой ден трябва да ми кажете дали съм успяла.

— Да, някой ден. — Той докосна рамото ѝ, когато тя започна да се отдалечава. — Още нещо, Хана.

Тя замръзна.

— Какво?

— Може ли да ми дадете тестето?

Кракът ѝ запулсира.

— Защо?

— За спомен.

Хана се усмихна.

— И аз мислех да го запазя поради същата причина.

Гидиън само кимна. Но доста по-късно вечерта, когато остана сама в хотелската си стая, тя бръкна в чантата да вземе една таблетка и забеляза, че тестето го няма. Тази мисъл не я напусна чак до Сиатъл.

ВТОРА ГЛАВА

Кола, която не се виждаше в заслепяващия дъжд, мантинела, която не издържа на удара на поднеслата тойота, рязкото впиване на предпазния колан и последвалото усещане за безтегловност.

Хана изплуваше от замаята на упойката вече за трети или четвърти път и сега остана будна достатъчно, за да регистрира присъствието на брат си и болката в крака.

— Мислех, че вече няма да боли.

Разочарованието и негодуванието от нестихващата болка в крака ѝ бяха почти детински. Не биваше да хленчи. Надяваше се Ник да не обръща внимание на нестабилните ѝ емоции.

Брат ѝ се извърна от прозореца и се запъти към леглото със загрижено изражение. Червеникавокестенявата коса, наследена от майка им, у него беше изрусяла. Светлокафявите му очи биеха по-скоро на зелено. Доста по-висок от сестра си, почти метър и осемдесет. На двадесет и девет години, маниак на тема фитнес, гордеше се с атлетичната си фигура. Стилът на преуспелите юпита му прилягаше.

Малкото ѝ братче не беше загадка за нея. Беше му направила профила отдавна, още докато наблюдаваше как развива острия си технически ум наред със здравите си амбиции. Представител на новата порода невероятно млади и невероятно умни мъже, намерили своята ниша в света на високите технологии, Ник Джесет беше стигнал много далеч за много кратко време. В последните години, когато фирмата му нащумя, стана почти арогантен, но Хана не се дразнеше, защото знаеше, че рано или късно ще се сблъска с действителността и бе достатъчно интелигентен, за да си извади поука. Не беше очаквала действителността да приеме образа на Гидиън Кейдж или да се окаже толкова катастрофална.

— Как си? — запита Ник.

— Ужасно.

— Докторът казва, че е нормално.

Тя се размърда неспокойно и замря, когато превързаният ѝ крак безмилостно напомни за себе си.

— Не го спомена преди операцията. Сигурно е смятал, че ще се откажа. Можеше и така да стане, ако бях разбрала, че ще е толкова зле.

— Ще се оправяш след няколко дни.

— Сигурно.

Изобщо не си вярваше.

— Божичко, Хана, като си помисля как можеше да стане още по-зле...

Гласът му секна.

— Знам, знам — успокой го тя. — Май трябва да благодаря на щастливата си звезда, че се отървах с няколко синини и посмачкано коляно.

— Сестрите казаха, че доктор Енгелхард е свършил чудесна работа.

— Не се тревожи, няма да го съдя — усмихна се уморено. — Сигурно изглеждам много зле, щом не разбираш кога се шегувам.

— Е, не си във форма. Не ми изглеждаш никак добре.

— О, честност, твоето име е брат.

Тъмното облекчение на съня я задърпа отново. Искеше да го пита нещо. Нещо, свързано с паяци и змии.

— Не стой будна заради мен — каза меко Ник. — Ще дойда пак довечера.

— Какво стана с Кейдж и предложението му? Нали всичко е наред? Нали вече не се цели в „Акселърейтид дизайн“?

— Да кажем, че направи финалния си ход. Всичко свърши, Хана.

Думите на брат ѝ не бяха достатъчно окуражителни. Тя си наложи да не се унася.

— Оставил те е на мира, нали? Обеща ми.

Последната ѝ съзнателна мисъл беше, че брат ѝ изглежда необяснимо мрачен.

— Той вече няма значение, Хана. — Облекчението ѝ беше помрачено от следващото му изречение. — Надявам се да не си спала с него, защото и двамата щяхме да сме измамани.

Тя се събуди достатъчно бодра на следващата сутрин. Не отвори очи, преди да разбере как се чувства кракът ѝ. Болката беше стихнала в тъпо пулсиране. Реши да рискува и вдигна клепащи. Първото, което

видя, беше букет жълти рози. Ако бяха от Ник, значи имаше огромен напредък в маниерите му. Ако бяха от родителите ѝ — уместни и очаквани. Посегна за картичката.

„Не си пожелавай това, което искаш. Защото може и да го получиш.“

Усмивката ѝ изчезна в миг. Инстинктът я предупреди кое бе името в мига, преди да го прочете. Някой местен цветар, вероятно в търсене на екзотичен ефект, беше изписал калиграфски *Гидиън Кейдж*. Зловещите думи на Ник от вчера проблеснаха в упоения ѝ мозък.

— О, да му се не види...

Една сестра надникна в стаята и долови промърморените думи.

— Кракът ли боли? Няма начин. Доста време ще мине, докато оздравеете. Но всеки ден ще става малко по-добре и след няколко месеца ще бъдете като нова. — Отпрати ѝ решителната бодра усмивка на човек, чиято професия изисква истински да съчувства на истински болните. От картончето на престилката ѝ се разбираше, че се казва госпожа Броудкорт. — Докторът иска да започнете да ставате колкото може по-рано. Днес следобед започвате физиотерапия.

— Да не се шегувате? — изгледа я Хана. — Ще имам късмет, ако успея да ида до банята.

Жената се усмихна още по-широко.

— Ако имате нужда от подлога, повикайте Джордж.

— Кой е Джордж?

— Дежурен е от осем до пет тази седмица. С удоволствие ще ви помогне.

Санитар да ѝ носи подлога... Хм. Напомни си колко хубаво бе, че днес имаше мъже, открили грижовността у себе си. Сети се и за второкурсника, когото наскоро беше насочила към тази професия, защото инстинктивно усещаше, че ще му бъде приятно да върши тази работа. И прецени мислено колко бе разстоянието до банята.

— Мисля, че ще мога и сама.

— Добре. Ще ви донеса проходилка.

Колко ли често госпожа Броудкорт използваше Джордж като средство да накара пациентките да станат от леглото?

Ник дойде след половин час, явно преди да отиде на работа. Изглеждаше много приятно в сивия си костюм с тъмна вратовръзка — готов да заеме мястото си сред факторите в новата Силиконова долина, която се развиваше около Белвю, Вашингтон. Това я ободри.

— Костюмът означава ли, че още имаш компания, която да управляваш?

— Едва ли. Бог знае докога. — Той се приближи към леглото. — По-добре ли си?

— Благодарение на Джордж.

— Кой е Джордж? — Хвърли озадачен поглед към цветята. — Да не е изпращачът на розите?

— Не съвсем. Бизнесът на Джордж са подлогите, не цветята. Розите са от Гидиън Кейдж.

Погледна брат си в очакване на обяснения.

Той стисна уста.

— Хана, какво стана във Вегас?

— Опитах се да те спасявам. Още не знам дали съм успяла. — Тя се опита да се поизправи с помощта на възглавниците и сви вежди от болката в коляното. — Каж ми какво стана, Ник. Не мога да понасям напрежението. Кейдж се отказа, нали?

— О, да, отказа се.

— Тогава защо са тези загадъчни коментари? Защо получих това послание?

— Какво послание? — Ник се наведе над леглото и погледна картичката, все още прикачена към букета. Прочете я бързо и иронично поклати глава. — Мисля, скъпа сестричке, че няма защо да даваш професионални съвети на Гидиън Кейдж. Той е едни гърди пред теб. Пред двама ни.

— Каж ми какво стана, по дяволите!

— С две думи, изобщо не е смятал да придобива „Акселърейтид дизайн“. Само искал да мислим, че има намерение. Купил голям пакет акции и после симулира предложение за придобиване. Действията му на борсата предизвикаха вълнение и вдигнаха цената до небесата. И аз, и всички останали си изкарахме акъла. Вчера даде да се разбере, че е склонен да ни продаде обратно акциите.

Неприятна хладна тръпка полази по гърба на Хана. Може би от залежаването. Тя изгледа внимателно брат си.

— Мисля, че започвам да схващам. Предложил ти е да изкупиш обратно акциите на цена, четири пъти по-висока от преди няколко месеца, когато ги е купил.

Ник въздъхна и прокара ръка по акуратно фризираната си коса.

— Така е. Вчера следобед, докато ти си отспиваше от упойката, събирах пари, откъдето можех. Трябваше да ликвидираме много активи, Хана. „Акселърейтид дизайн“ затъна до ушите в дългове. Опразних личната си сметка и теглих голяма сума от банковия си кредит.

— О, Божичко...

— Гидиън Кейдж спечели солидна сума от сделката и си изми ръцете. А на моите ръце остана фирма, която няма да може да си плати сметките следващия месец. Но поне все още притежавам компанията. Едва успях, Хана. Мисля, че трябва да обръщам много повече внимание на мениджмънта.

— Не е имал намерение да придобива фирмата, а само да направи бърз удар.

Тя докосна най-близката от жълтите рози.

— Накара ни да повярваме, че цели окрупняване, и ние помислихме точно това — изрече тихо Ник.

— Предупреди ме за предположенията — измърмори Хана.

Пръстите ѝ се свиха около розата.

— Ти наистина ли отиде там да го уговаряш да промени кариерата си?

Ник още не можеше да повярва. Нямахше време да спори с нея, когато тя се върна в Сиатъл. Беше заета с подготовката за операцията.

— Наистина мислех, че знам какво правя, Ник. Сметнах, че съм отгатнала мотивите му. Ясно видях части от него. Ала други не можах да уловя.

Ник поклати глава.

— Това не ти е студент по хуманитаристика, който се чуди каква кариера да избере.

— Знаех го. — Тя махна нетърпеливо. — Но помислих, че мога да го накарам да разбере, че няма да бъде щастлив, ако продължава да действа по този начин.

— Ако ме питаш, на него много му харесва да действа така! По този начин е забогатял. Какво те накара да предлагаш професионална

консултация на човек, който мисли като шахматист?

Розата започна да се разпада в юмрука ѝ.

— Имах усещане... — Отвори длан и смачканото цвете падна в кошчето до леглото. — Най-трудното на това да си консултант, Ник, е, когато установиш, че много хора не приемат добрите съвети. Не всички искат да им посочваш накъде трябва да вървят.

За първи път, откакто влезе в стаята, в зелените му очи се появи весела искрица.

— Е, поне знам, че не си спала с него, за да го убеждаваш да се откаже.

— Защо си толкова сигурен?

— В такова настроение изпадаш, когато някой от консултираните не поеме посоката, в която си го упътила. Почваш да се тръшкаш и да се притесняваш за бъдещето му. Една отхвърлена жена не постъпва така.

— Откъде знаеш? Много жени ли си отхвърлил напоследък?

Ник тръгна към вратата.

— Нямам време. Имам да спасявам „Акселърейтид дизайн“. Едва успявам да ходя на тренировки. Ще се видим по-късно, Хана. — Спря за секунда, хванал дръжката на вратата. — А, впрочем Дрейк Армитидж ми се обади вчера вечерта. Той и жена му питат как си. Имам съобщения от семейство Андерсън, от Барет и още някои. Казах им, че сигурно ще можеш да говориш по телефона днес, а ще приемаш посетители от утре. Добре ли е?

— Чудесно, Ник, благодаря.

— Армитидж и жена му са се записали в моя клуб. Тренират редовно. Тази Вики е невероятна. Ако ми бяха преподавали антропология, сигурно щях да си сменя темата за дипломната работа.

— Ами — изрече сериозно Хана. — Повечето наистина интересни клубове по антропология не са близо до фитнес зали или специализирани гаражи за „Алфа Ромео“.

— Представи си, доктор Виктория Армитидж цяла година не е имала достъп до свестен фитнес. Голяма работа е тази жена. Страхотни гръдни мускули. Чао, Хана.

Прав е, помисли тя. Дрейк и Виктория Армитидж, гостуващи професори по антропология, които преподаваха в колежа, където работеше Хана, възплаваха достойнствата на добре поддържаната

физическа форма. Бяха ѝ се представили скоро след като местните вестници бяха публикували некролога на леля ѝ. Споменаваше се, че роднини на Елизабет Норд живеят в района на Сиатъл. Беше пила кафе с тях два-три пъти и ги беше запознала с Ник след един студентски концерт. Фитнесът ги беше сблизил с него.

Дрейк и Вики бяха приятни хора, академичен тип, ала Хана не се чувстваше удобно с тях. Може би защото не преставаха да говорят за трудовете на Елизабет Норд. Разпалеха ли се на тази тема, ставаха досадни, особено тя.

Но имаше и друга причина да страни от професор Виктория Армитидж, призна си Хана. Виктория и уважаваните ѝ трудове в сферата на културната антропология представляваха алтернативна вселена, в каквата Хана би могла да живее, ако се беше придържала към първоначалния си избор в колежа.

В началото изглеждаше толкова ясно — от студентската скамейка към доктората, после към факултет в някой малък, ала уважаван колеж. Не се замисляше върху какво точно да се съсредоточи. Струваше ѝ се, че има много време. Първите три години бодро прескачаше от история към психология, експериментираше с философия и английска литература. Пробва се в радикалната политика, направи проучване върху съвременните религиозни общности и поработи като доброволка в местния кризисен център.

Но краят на следването ѝ наближи, без да е решила над какво да се съсредоточи. Започна да изпада в паника. Тогава, през май същата година, Елизабет Норд беше дошла на едно от редките си посещения при сестра си и се беше поинтересувала как се отнася племенницата ѝ към културната антропология.

Засрамена от хаотичните си занимания. Хана веднага беше решила, че културната антропология бе добра тема за дипломна работа. За щастие, беше слушала достатъчно лекции, за да реши да се дипломира в тази област.

Подаде документи и благодарение на добрия, макар и доста еkleктичен семестриален успех, ѝ разрешиха да се дипломира като културен антрополог. Препоръчителното писмо от Елизабет Норд сигурно беше допринесло за това.

Хана с удоволствие и донякъде изненадана беше открила, че има склонност към антропологическата материя. Харесваше ѝ. Обаче се и

плашеше, защото мнозина в тази сфера като че ли затъваха във всевъзможни детайли от теориите за родството и религиозните системи у различни и нарочно подбрани малки племена. А някои изобщо изоставяха антропологията.

Беше работила упорито, дори беше написала една-две статии (доста добре приети) върху философските последици от работата на антрополога. Повечето преподаватели ѝ казваха, че има дарба да пише в тази област. Само ѝ трябва опит. Обеща си да вземе доктората, да поработи малко на терен, за да я приемат в антропологическите среди, и после да започне да преподава. Или публикуваш, или загиваш, такъв беше залогът и затова тя мислеше, че трябва да оцелее в академичния свят, защото умее да пише.

Но не след дълго се озова разпъната между няколко насоки. Една от страничните беше да съветва завършващите студенти като какви да се дипломират. Установи, че много я бива в това.

В крайна сметка беше установила, че издиша, и беше се отказала. В края на първата година от докторантурата беше принудена да приеме факта, че няма да завърши. Болезнено решение. Докторант, незащитил дисертация — най-жалкото създание в академичния свят.

Ако беше защитила, щеше да си създаде кариера, която да я прати в академична среда вместо в дупката, където попадаха библиотекарите, професионални съветници, тренъори и други типове извън научните сфери. Статиите, които пишеше за консултантски издания, не се брояха, поне в очите на истинските учени.

Леля Елизабет като че ли не се разтревожи от решението ѝ. Прати ѝ кратко писъмце:

„Следвай инстинкта си, Хана. Няма да сбъркаш. Жените имат добър инстинкт. Жалко, че не го използват по-интелигентно.“

През годините беше получавала и други мъдри женски послания от Елизабет Норд, ала най-много ѝ хареса намекът да следва инстинкта си. Редовно го правеше, когато се опитваше да съветва другите. Онези, които приемеха съветите ѝ, после ѝ бяха много благодарни.

Рядко беше виждала дистанцираната си, блестяща роднина и знаеше, че останалите я смятаха за студена. Но Хана интуитивно съзнаваше, че Елизабет Норд просто не бе имала нужда от никого. Била си е самодостатъчна. Рядко срещан типаж. Понякога се питаше дали Ана Уорик, математичката, също е била такава. Много малко се знаеше за нея. Семейството ѝ смятало, че ги излага. Жена, която несъмнено не е умеела да приеме безропотно истинската си роля във вселената. А за художничката, възмутила рода си, като заживяла в парижка мансарда, се знаеше още по-малко. Направо отхвърлена от роднините си. Фактът, че картините ѝ сега се оценяваха скъпо, още повече би ги шокирал.

Хана все пак знаеше, че нито художничката Сесили Сандърс, нито математичката Ана Уорик се бяха интересували какво мислят за тях съвременниците им. Точно такава беше и Елизабет Норд.

Беше решила да постъпи според съвета на леля си и да следва интуицията си. Сметна, че консултантството ѝ дава най-голяма възможност да използва необикновената си способност да насочва хората по правилния път. То не беше много търсена професия, освен сред студентите, дори не беше особено добре платена. Но на нея ѝ харесваше. И постепенно го превърна в кариера.

Знаеше със сигурност, че много я бива. Затова се стряскаше, щом някой пренебрегнеше съветите ѝ. Погледна към смачканата роза в кошчето. Когато се провалиш, можеш да го преживееш. Ала беше много по-трудно да се примириш, когато те направят на глупак.

Запита се как ли се смее сега Гидиън Кейдж.

Гидиън Кейдж не се смееше. Хрумна му, че отдавна не бе усещал такова удоволствие от победата. Обикновено изпитваше известно задоволство, че бе постигнал целта си. Но дори това като че ли сега го нямаше.

Изплува, вдиша дълбоко и се отправи към далечния край на басейна под вода. Тя беше виновна, разбира се. Даде ѝ урок и това би трябвало да внесе още нещо в крайния резултат от тази конкретна обсада, ала не стана така. Беше ѝ направил услуга. Как ли бе приела „благодееянето“? А как би реагирал на посещението ѝ, ако наистина беше смятал да придобие „Акселърейтид дизайн“?

Стигна далечния край на басейна, излезе по обичайния си начин през перваза и взе кърпата. Слънцето напичаше, макар да беше едва осем часа сутринта. Не виждаше жива душа, само един сервитьор на бара до басейна. Чу телефона да иззвънява и още преди сервитьорът да му даде знак, разбра, че бе за него. Запъти се колебливо към бара.

— Какво има, Стив?

Само Декър можеше да звъни в този час.

— За Балънтайн. Този път има истински пари, Гидиън. Поомесил се е с някои важни клечки, дори мениджъри от пенсионни фондове. Може да се бори за „Сърбрук“.

— Не се чуди толкова, Стив. Говорим за сина на Сайръс Балънтайн. Все трябва да е наследил някои качества от баща си. Няма какво да се тревожиш. Ще се погрижим, когато му дойде времето. Каза ли на Мери Ан за цветята?

Стив Декър се поколеба, несъмнено не искаше да се отклонява от поетата траектория. Проблемът с хора като него, реши Гидиън, беше, че трудно се адаптират към промените. Понякога им трябваше подбутване.

— Предадох. Поръчала ги е вчера. Трябва тази сутрин да пристигнат в болницата. — Декър млъкна, сякаш осъзнал нещо. — Бастунът не е бил за камуфлаж, нали?

— Да. Тя през цялото време се опитваше да балансира между алкохола и лекарствата.

— Е, поне беше различна. Бих казал, приятна. Сега за Балънтайн. Ако не изнамеря петролен кладенец под офиса му, как да атакувам? Все трябва някой да ни дължи някаква услуга и да има вътрешна информация за новата му инвестиционна група. Налага се да работя с много сведения от втора ръка.

— Продължавай, Стив. Виж какво можеш да откриеш. — *Няма да е много*, помисли Гидиън. — Впрочем, връщам се утре.

Кимна на бармана, докато оставяше слушалката. Целите на Балънтайн бяха очевидни. Спомни си, че някога и неговите действия бяха също така прозрачни. Поне с времето беше постигнал известен финес.

Взе кърпата и тръгна към фойето. Следобед, когато дойдеше пак да плува, щеше да уговори бармана да забърка такава маргарита като онази от Хана. За разнообразие. Почти винаги пиеше уиски.

Подвластен на навика. Колкото повече мислеше за думите на Хана, толкова по-досадни му се струваха. Не беше толерантно да обвинява Стив Декър, че се адаптира трудно. Но станеше ли дума за него, не беше същото.

След два часа се поддаде на импулса, който го беше преследвал цялата сутрин. Позвъни от стаята си в Тусон. Секретарката вдигна веднага.

— Мери Ан, дай ми името и телефона на болницата, където си пратила розите.

— Болницата ли, господине?

— Телефона, Мери Ан.

— Веднага, господине.

— Благодаря, Мери Ан. Ще се видим утре.

Затвори, преди тя да има време да каже още нещо. После пак вдигна слушалката и след малко чу един замаян женски глас.

— Ало?

— Обаждам се да разбера дали сте получили цветята. — Не се представи, но след миг осъзна, че може още много мъже да са й пратили цветя. — Жълтите рози.

Тишина.

— Получих посланието и го разбрах.

Последва рязко тракване.

Той се взираше в онемялата слушалка в опит да си спомни кога за последен път му бяха затваряли телефона. Пак набра. Може да ги бяха прекъснали.

Без изненада чу гласа на Хана, изпълнен със съмнение.

— Да не би да са ви казвали в училището за консултанти, че това е лесно занимание? Понякога е трудно да продаваш спасение. Как е кракът ви?

— Горедолу като „Акселърейтид дизайн“. Зле, ала не непоправимо. Моля ви, оставете ме господин Кейдж. Отписала съм ви, безнадежден сте. И ви няма в списъка с терапиите ми.

Ново рязко изтракване на слушалката.

Този път Гидиън не я набра повторно. Загледа се в мержелеещите се планини и се запита защо се почувства разочарован, че тя толкова лесно се бе отказала да го спасява. Толкова искрено загрижена беше само преди няколко дни.

После се замисли как ли би приела обаждането му, ако ѝ беше позволил да го отклони от истинската му цел.

Постъпваше непоследователно. Вегас не му действаше добре в сегашното му настроение. Нямахше да може да се съсредоточи нито върху картите, нито върху заровете. Там развиваше някои от непредсказуемите странности на природата си, но дори в хазарта никога не си позволяваше да става прекалено непредсказуем. Навици. *Навици за самосъхранение*. По-добре да се връща в Тусон.

Отвори едно чекмедже на бюрото. Там лежах картите, които беше измъкнал от чантата на Хана, докато я изпращаше към стаята ѝ. Извади ги от кутията и ги разстла на масата, като докосваше леко огънатите ръбове на някои от картите. Беше усетил маркировката, докато ги размесваше пред нея. Развесели се, когато разбра, че бе решила да мами. Не изглеждаше такава. Всъщност ѝ се беше възхитил. Куражлийка. Напоследък много малко хора имаха смелостта да го мамят.

Усети несъмнено самодоволство, когато си каза, че се надява Хана Джесет да си е взела поука. За съжаление, чувството не го удовлетворяваше повече от лесното отстрелване на „Акселърейтид дизайн“.

Кухи победи. Беше сгрешила в предположението си, че с годините стават все по-незадоволителни. Бяха си такива от самото начало. Кариера, изградена върху отмъщение, вероятно беше обречена да не дава почти никакво интелектуално или емоционално удовлетворение. Амбицията като мотиватор можеше да бъде възпирана. Но не и отмъщението. То или биваше всеизгарящ импулс, или не оправдаваше името си.

Гидиън си поигра с представата, че дава подобен съвет на Хю Балънтайн. Без особена полза. Знаеше, че преди девет години и той не би се вслушал в подобно предложение. Нищо не беше по-изгарящо от нажеженото до бяло отмъщение. И след като прегореше, не оставаше друго, освен да продължава в същата посока.

Докато прибираше картите в кутията и после в чекмеджето, помисли, че няма причина да престане да прави това, от което си изкарва средствата за живот. В края на краищата, вършеше го много добре. Анализът на печалбите от „Акселърейтид дизайн“ го доказваше.

Приблужи се към прозореца и се взря в жегата навън. Имаше нужда от Вегас, ала нямаше настроение да остане сега. Щеше да се върне в Тусон за няколко седмици и после да дойде пак.

В края на краищата, обикновено идваше тук два пъти всяко лято. Навик.

Слизането по стълбищата до пощенската кутия беше болезнено, но не и невъзможно. Хана усети лек триумф, когато отвори кутията. Това показваше само едно — че и триумфът като всичко друго в живота бе нещо относително. Преди два месеца нямаше и да се замисли какво представлява свободата да слизаш и да се качваш по стълбите.

Седмица след като излезе от болницата, хвърли патериците. Сега пак си помагаше с бастуна, ала този път имаше напредък. Доктор Енгелхард беше доволен.

— Кога ще махна бастуна? — беше запитала тя при последния преглед.

— Търпение, Хана. Оздравяваш доста бързо. Не насилвай нещата. Много съм доволен от резултатите. Наистина. Доктор Адамс, който ми асистираше, също казва, че нараняването е било много сериозно.

Доктор Енгелхард, носител на типичното его на хирурзите, приближаваше петдесетте. Но всичко му се прощава, беше помислила Хана, защото беше нисък, шишков и забележителен. Тя беше отбелязала достатъчно обективно, че докторът не би бил такъв добър хирург без невъобразимото си его. Хирурзите приличаха на пилотите на изстребители, трябваше да бъдат каквито трябва. Под *каквито трябва* се подразбираше *стил*, интелигентност и смелост. Стил означаваше *его*. Беше я изправил на крака. Така че заслужаваше малко ласкателство.

— Видях снимките. Направили сте истинско чудо. Не знам как да ви благодаря.

Лицето му беше засияло.

— О, аз ви благодаря, Хана.

— Все пак искам да знам още колко трябва да ходя с бастун.

Докторът беше въздъхнал.

— Може би няколко месеца.

— Да му се не види...

Ала ето че само след три седмици куцукаше доста добре. Не биваше да се оплаква, каза си тя ободряващо, докато опразваше кутията. Никой не обича плачльовците. Жалко. Усещаше, че може да стане много добра в хленченето.

Билетът за отиване и връщане до Санта Инес беше пристигнал. Хана подпря бастуна на кутиите и се стегна в кръста. Отвори плика. Усмихна се. Щеше да замине за слънчевите Кариби след по-малко от две седмици. Пред очите ѝ затанцуваха видения на оздравял ляв крак и дълги разходки по плажа пред къщата на леля ѝ. Реши, че трябва да си купи нов бански. В Сиатъл нямаше къде и кога да плува.

— Хана!

Тя затвори кутията и се огледа. През желязната външна врата видя Дрейк и Виктория Армитидж да ѝ махат изпод дърветата на отсрещния тротоар. Бяха излезли да потичат. В пълно бойно снаряжение. Медноцветната грива на Виктория, опната назад в яркозелена кордела, чудесно съчетаваща се по цвят с дизайнерския ѝ екип, не закриваше класическите черти на лицето ѝ. Горнището подчертаваше добре развита женска мускулатура. Чудесни гръдни мускули, както беше забелязал Ник. И трицепси, помисли Хана в прилив на познатото двойствено чувство, което Виктория винаги пораждаше у нея. Излезе навън и отвори желязната порта.

Дрейк беше целият в черно и бяло. Красив, със сини очи и светлокестенява коса, стилно подстригана, и с достатъчно динамична агресивност в очертанията на челюстта. Прекрасна опаковка на Виктория.

Дизайнерските им маратонки стъпваха почти безшумно, докато двамата се приближаваха с бърза, дисциплинирана стъпка. Красивите им лица блестяха от пот, въпреки че юнският ден беше доста хладен.

Още няколко тичащи бяха минали покрай сградата на Кепитъл Хил. Светът лудееше по спортната форма. Хана загледа приближаващата се двойка и се опита да си спомни какво се предлагаше на хора, практикуващи джогинг.

— Добро утро — каза учтиво, когато спряха пред нея. Чувстваше се някак си задължена да бъде учтива. Един вид покаяние заради

необяснимото си двойствено отношение. — Ще влезете ли на чаша минерална вода?

— Звучи ми прекрасно. — Дрейк изтри потта от врата си. — Мисля, че тичахме достатъчно днес, нали, Вики?

— Определено — каза Вики с ръце на кръста и вдиша дълбоко. — Как е кракът, Хана?

— Много по-добре, благодаря. — Никой не обича плачльовците. Хана се насили да се усмихне още по-широко. — Елате. — Представи си изпотените им тела на дивана в хола и бързо добави: — Можем да излезем на терасата.

— Нека да ви помогна.

Дрейк мушна ръка под лакътя ѝ и я поведе през фойето към първите три стъпала. Бастунът падна и Хана сграбчи перилата.

— Не, благодаря! Няма нищо. — Побърза да се отскубне, иначе той като нищо щеше да я метне на площадката. И понеже не искаше да изглежда неблагоприятна, избъбри смутено: — Докторът иска да се движа много.

— Може би трябва да дойдете в клуба — предложи Виктория, докато изкачваше с лекота стъпалата пред Хана. — Можем да ви уредим карта на гост. Или пък брат ви да ви запише. Да потренирате на уредите. Ще бъде чудесна терапия.

— О, не мисля. Не съм готова. — Отвори вратата на просторния си едностаен апартамент и махна към миниатюрния балкон. — Заповядайте.

Наблюдаваше ги как минават през тропическия декор на дневната ѝ и почти четеше мислите им. Ник наричаше конгломерата от бамбукова мебел и папрати „нео фришоп“. Беше я осведомил, че тихоокеанският интериор не е на мода, пък и никога не е бил, ако не се смятат пазаруващите във фришоповете по пристанищата. Но Хана обичаше островите почти колкото Елизабет Норд. Без никакви угризения беше пренебрегнала модния италиански интериор, за да поддържа собственоръчно направената си островна къщица.

Дрейк и Виктория Армитидж ярко контрастираха с тихоокеанското очарование на апартамента ѝ. Представители на *академичната* порода. Гордееха се, че са в състояние да съзрат изтънчен хумор в комбинацията от скъпо калифорнийско вино и запечени италиански фетучини и подхвърляха езотерични, академични

и съвсем нищо незначещи аргументи, отпивайки от виното с фетучините.

Тя видя как двамата бързо и експертно оглеждат съдържанието на претърпаната ѝ библиотека. Нямаше с какво да ги поразят. Колекцията ѝ беше еkleктична, най-мекото казано. Беше си направо хаотична, от история на магията до плетене на кошници. Личната ѝ библиотека представляваше нещо извънредно забавно за повечето хора в академичния свят — интересите на човека лаик.

Хана продължаваше да гради профила на Дрейк и Вики Армитидж. Усещаше, че Дрейк ще се изкачи по академичната стълбица, защото го биваше да се оправя с академичната политика. Влизаше точно в които трябва факултетни комитети, приемаше поканите за чай точно от когото трябва, оказваше помощ точно където трябва. Инстинктивно усещаше кои държат властта в неговия свят и знаеше как да се сближи с тези хора.

Вики пък щеше да напредне в академичната йерархия с действително блестящия си ум. Списъкът с нейните публикации в крайна сметка щеше да ѝ осигури катедра в който и да било факултет.

Бракът им щеше да трае, докато двамата си бъдеха взаимно полезни, помисли Хана. На този етап Дрейк смяташе, че възхвалите по адрес на интелектуалните способности на съпругата му се отразяват и върху дейността му във факултета. Неговото име се беше появило до нейното в няколко монографии, макар на Хана да ѝ беше чудно какъв ли бе всъщност приносът му. Според Вики пък познанията на Дрейк за механизмите на факултетската бюрокрация се оказваха извънредно полезни. Бракът им беше сключен в академичните небеса и сигурно щеше да се разпадне без почти никакви съжаления в мига, когато предложеха на някого от двамата привлекателна катедра на другия край на страната.

— Ще ви помогна за напитките — каза любезно Вики, докато вървеше към балкона. Огледа се, направи завой и тръгна към кухнята. — Имате много работа. Ще отворя пощата. — Взе писмата от ръцете на Хана, преди тя да успее да възрази. — Заминавате ли?

Беше забелязала билетите.

— Към Карибско море. Заради къщата на леля ми.

Хана отвори хладилника и с облекчение видя две бутилки минерална вода, сигурно донесени от брат ѝ при последното му

идване.

— Да, точно така. Спомням си, че казахте нещо такова преди няколко седмици. Каква фантастична възможност.

— Възможност ли?

Вики поклати учудено глава.

— Само помислете, шансът да видите личната библиотека на Елизабет Норд. Всичките ѝ записки и документи, книгите, които е чела, и може би дори черновите на онези, които е написала. Може дори да има някоя недовършена, непубликувана книга. Божичко, какво не бих дала за такава възможност. Колко жалко, че не е оставила всичко на някоя академична библиотека. Питам се защо.

Хана сви рамене, докато безпомощно гледаше как Вики Армитидж се разпорежда в кухнята ѝ. Можеше да я спре само ако я спънеше с бастуна.

— В завещанието си е написала, че иска аз да наследя тези неща.

— Наистина трябва да предадете всичко на някой квалифициран професионалист в тази сфера, Хана. Документите и записките ѝ трябва да бъдат достъпни за експертите. Те са академично богатство.

С което искаше да каже, че Хана Джесет не бе експерт и вероятно не можеше да оцени едно академично съкровище, дори ако то се надигне на задни лапи и я ухапе. *Постъпвам дребнаво, детински и долно*, заубеждава се мислено Хана. Но реши, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото да предаде документацията на леля си в ръцете на Виктория или Дрейк Армитидж.

— Не знам какво ще намеря или какво ще правя с нещата ѝ — възрази тя.

Вики я изгледа.

— Името на леля ви се чуваше всеки ден в дома ми, докато растях. Баща ми много се интересува от работата ѝ. Всъщност, мисля, че е бил неин сътрудник в един проект. Ала нищо не излезе, за съжаление.

— Ей, има ли нещо за пиене? Умирам от жажда тук — провикна се Дрейк.

— Идваме. — Вики взе подноса с изстудена минерална вода, лед и чаши и се запъти към балкона. — Знаете ли, Хана, мисля да помасажирам крака ви. Учила съм шиациу масаж и го комбинирам с

традиционната техника на точков масаж. Ще разхлаби стегнатите сухожилия.

— Няма нужда, Вики, вече ходя на масажи в клиниката, два пъти седмично, и мисля, че не...

Но ръцете на Вики вече обхващаха раненото коляно на Хана.

Стори й се, че ще припадне от болка. Тази жена беше точно толкова силна, колкото изглеждаше. Дори масажистката в клиниката нямаше такава сила.

— Недейте, Вики! Моля ви, това е достатъчно. Оставете ме. — Бутна ръката й, без да я бе грижа, че не бе учтива. — Спрете!

Вики се изправи с огорчено изражение.

— Извинете, заболя ли ви?

Хана си пое дълбоко дъх няколко пъти.

— Няма нищо. Знам, че искахте да ми помогнете.

— Вики наистина я бива във физиотерапията — обясни Дрейк с леко извиняващ се тон.

— Да, виждам.

Животът беше постоянно училище. И умната жена щеше да прилага наученото. Като днес. Повече никакво канене на случайно минали наблизно фанатици на тема фитнес.

ТРЕТА ГЛАВА

Вниманието му беше съсредоточено върху едно тестве карти. За съжаление се оказа не онова, което бяха разбъркали пред него. Мигновената грешка струва на Гидиън петстотин долара.

Без да издава отвращението си, той се отдалечи и се смеси с тълпата наоколо.

Безкрайни редици полилеи с дизайн като от холивудски филми осветяваха всекидневни и суперофициални облекла. Непрекъснатият метален звън на ротативките допълваше оживлението на гласовете около игралните маси. Беше почти полунощ, игрите бяха в разгара си.

Гидиън беше пристигнал с полета от Тусон в осем без десет и беше отседнал пак в предпочитания си хотел. После беше облякъл тъмно вечерно сако и снежнобяла риза, каквито винаги слагаше нощем във Вегас. Навик. Думата още го преследваше, също като спомена за картите на Хана.

Беше време да остави за малко масите. Лишен от естествената си съсредоточеност, тази вечер късметът му беше станал твърде неуправляем. А и малката доза адреналин, обикновено предизвиквана от залога на масата пред него, сега също липсваше. Надяваше се Хана Джесет да не му бе отнела завинаги удоволствието от Вегас. Тръгна към бара над игралните маси. Може би му трябваше нещо друго за повдигане на настроението.

Дванадесетгодишното уиски, сервирано от красавица с миниатюрна поличка, като че ли помогна, но след петнадесет минути не беше сигурен с какво точно. Което не му хареса.

Вегас винаги беше обратната страна на всекидневието му, алтернативната версия на войната, която водеше в света на бизнеса. Той трябваше да му предложи повече непредсказуемост, както беше предположила Хана, но идването тук всяка година някак си беше станало предсказуемо като резултатите от корпоративен рейд. Тя имаше право. Не че Гидиън винаги печелеше тук, ала винаги си тръгваше със същото неуловимо вълнение от самото действие.

Почти винаги. Тази вечер не беше така и това вече не му даваше мира. Не само хазартът, напоследък целият му живот не беше наред. За първи път от много време насам той се запита какво ли щеше да стане, ако преди девет години беше поел по друг път.

Тогава в живота му имаше други неща. Географските карти бяха важни. Една жена — също. Имаше усещането за приключение, свързано с бъдещето, чувството, че напредва. Тази вечер виждаше само равния, безкраен път пред себе си — бизнеса и редовните идвания в Лас Вегас. Тази вечер като че ли нито едното, нито другото можеха да изтръгнат от него искрица въодушевление или оптимизъм.

Професионалната консултация бе нещо опасно, реши той.

Отпиваше полека от уискито в търсене на чувственото удоволствие, което знаеше, че трябва да се излъчва от дванадесетгодишен алкохол. Но положението беше същото, както с адреналина от картите. Потънал в натрапчиви мисли, по едно време осъзна, че повече не може да пренебрегна усещането, че някой го наблюдава. Облегна се назад и очите му се плъзнаха по тълпата в бара.

Когато видя Хю Балънтайн, кацнал на един висок стол на около пет метра от него, Гидиън си призна, че да бъдеш подвластен на навика си имаше сериозни неудобства. Познатите сини очи на Балънтайн срещнаха неговите и по-младият мъж се усмихна. Усмивката и червената му коса също бяха познати. Хю Балънтайн беше живото копие на баща си.

Гидиън вдигна леко чашата си и зачака. Бавно, като че ли разполагаше с цялото време на света, Балънтайн слезе от стола си и тръгна към него. Хладнокръвно. В синия му поглед се долавяше предпазливост. Гидиън не беше забравил чувството за власт и сила, предизвикано от първата голяма победа. Умният се съобразява с него. Глупакът се втурва напред в еуфорична мъгла и си счупва главата в пропастта. Балънтайн не беше глупак.

Гидиън заговори пръв, за да спести на Хю необходимостта да търси ефектно встъпление. За мъж на тридесет години това беше доста голямо усилие.

— Една позната ми каза, че ставам подвластен на навика. Ти току-що го потвърди. Цял свят ли разбира кога заминавам за Вегас?

Балънтайн вдигна рамене и седна срещу него.

— Който иска, разбира. Идвате тук два пъти всяко лято. Не беше трудно да узная и кой хотел предпочитате.

— Толкова омайващ ли е стилът ми на живот?

Хю подпря лакти на масата от двете страни на чашата си и пак се усмихна. Гидиън се вгледа в хищното му изражение и помисли колко често го използва и той самият. Беше доста страшно за потенциалната жертва. На никого не му се гледа хилеща се акула. Дори на друга акула.

— Намирам всичко, което казвате, мислите или правите, за омайващо, господин Кейдж. Чувството сигурно ви е познато.

— Възхищението на младото поколение винаги удовлетворява.
— Гидиън отпи от уискито. — Да не си решил да вървиш подире ми като изгубено кутре?

Балънтайн поклати глава.

— Дойдох само за да поговоря с вас. Насаме. Бих искал да знаете какво правя.

Сега беше ред на Гидиън да се усмихне.

— Няма нужда да го казваш — изрече той любезно. — Известно ми е какво правиш. Наистина ли мислиш, че ще успееш?

Ярките сини очи блеснаха за миг така, както погледът на хищника проблясва преди финалния скок.

— По-интересно ми е да разбера дали вие мислите, че мога да го направя.

Гидиън го изгледа замислено.

— Зависи.

— От какво?

Любопитството на Балънтайн беше искрено. Умната по-млада акула винаги е склонна да се учи.

— От това, колко силно искаш да спечелиш.

— Искам да спечеля, Кейдж. Много го искам. — Абсолютното убеждение подчертаваше всяка дума. — Ще ви смачкам.

— Упражнявай мелодрамата, докато се бръснеш, не пред опозицията.

Балънтайн го погледна заинтересувано.

— Това съвет ли е?

— Вечерях с една професионална консултантка преди няколко седмици. Много обича да дава съвети. Помислих и аз да опитам.

Върши работа като за светски разговор, не мислиш ли? Особено ако знаеш, че другият най-вероятно няма да постъпи както го съветваш.

— Подценявате ме, Гидиън. Много искам да се уча от вас. Всъщност искам да го направя така, че да ви припомня някои неща. Бих искал да усетите всички тънки прилики между случилото се тази година и онова, което стана преди девет години.

— Сигурен съм, че баща ти би се гордял с теб.

— Да. — Балънтайн изчака един миг. — Жалко, че не може да оцени резултата.

Гидиън прочете жестокото обвинение по лицето му и въздъхна.

— Вярваш или не, но съжалявам, наистина.

— Как ли пък не.

— Не съм го убил, Хю.

Младият мъж се изправи.

— Вие го убихте. Все едно му прерязахте гърлото.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че вече ми се струва, че е отмъстен? — изгледа го Гидиън.

— Глупости.

Гидиън се усмихна леко и разклати уискито.

— Някак си бях уверен, че ще го схванеш по този начин.

Балънтайн като омагьосан проследи движението на кехлибарената течност в чашата.

— Искан да го знаете. Да ви го кажа лично.

— Нямаше нужда.

Балънтайн кимна рязко.

— Сега разбирам. Вече знаете какво правя и защо.

— Ти си синът на Сайръс Балънтайн — изрече Гидиън. — Познавах го по-добре, отколкото съм познавал някога друг човек. Следователно те познавам. Това е най-големият ти и единствен недостатък, Хю.

— Защото мислите, че можете да предскажете действията ми? Не, Кейдж. Това може да се окаже моят коз. Не съм просто копие на баща си, ала ако вие вярвате, че съм, значи ще допуснете някои интересни грешки.

Младият мъж се обърна и изчезна в тълпата.

Гидиън остана дълго на масата. Свърши уискито и поръча второ. По средата на третото реши да звъне по телефона.

Стив Декър се обади със сънен глас. Гидиън почти му завидя. Съпругата му сигурно щеше да изкаже мнението си за шефа на своя мъж, който си мисли, че може да се обажда, когато му скимне. Анджи Декър бдеше като орлица над Стив. Сигурно е интересно, помисли Гидиън, да имаш жена, която така да бди над тебе.

— Извинявай, че те будя, Стив, но не знам кога ще мога да се обадя утре сутрин, а не искам утре никой да оставя съобщения за мен в хотела. Знаеш колко се паникьосва Мери Ан, когато не може да ме намери, щом ѝ трябва.

Подвижният ум на Стив скочи на най-важния въпрос.

— Къде отиваш?

— Мисля да отскоча до Вашингтон.

— Вашингтон! Но проектът в Мериленд е под контрол. Защо да ходиш там?

— В щата Вашингтон.

— В Сиатъл? Заминаваш за Сиатъл? Но защо?

— Трябва да довърша някои работи с „Акселърейтид дизайн“.

— Но, Гидиън, няма какво да довършваш. Никога няма какво да се довършва!

— Не съм толкова сигурен — отвърна Гидиън, както се надяваше, проникателно и делово.

— Аз съм сигурен. Вчера обработих последните документи. Гидиън, предполага се, че трябва да стоиш една седмица във Вегас. Винаги ходиш във Вегас за една седмица по това време!

— Стив, не ти ли прави впечатление, че ставам предсказуем?

— Господи! За това ли ставало дума? Тревожиш се, че си ставал предсказуем?

В гласа на Декър се долавяше смайването на човек, свикнал да цени най-вече удобствата на предсказуемия живот.

Може би и той самият щеше да ги цени, помисли Гидиън, ако ги получаваше. Ала от предсказуемостта извличаше само чувството за изхабяване. Почти си пожела да можеше да преживее отново емоцията, която знаеше, че Балънтайн бе изпитал тази вечер.

— Стив, наистина не ми се говори за това сега. Само исках някой да знае, че заминавам, и никой да не се тревожи, че не може да ме намери тук. Ще ти се обадя след един-два дни. Междувременно дръж фронта.

— Но, Гидиън...

— Още нещо, Стив.

— Какво? — запита предпазливо Декър.

— Трябва ми адреса на сестрата на Ник Джесет. Жената с бастуна.

Продължително мълчание.

— Тази вечер ли ти трябва?

— Боя се, че е така — изрече Гидиън с извиняващ се тон.

Декър изруга безмълвно.

— Ще го имаш след един час.

— Благодаря, Стив.

Гидиън затвори колкото може по-учтиво и започна да звъни на различни авиолинии.

В Тусон Анджи Декър седеше намръщена в леглото.

— Кейдж ли беше? — Декър остави слушалката и кимна утвърдително. — Нещо се е объркало ли?

Задържаше гнева си, за да разбере дали обаждането наистина се дължи на извънредна ситуация.

— Не и ако смяташ полудяването на Гидиън Кейдж за объркване — изрече той замислено.

За негова изненада Анджи не избухна.

— Всъщност — каза тя тихом, — това е доста интересна мисъл.

Застанала пред вратата, Хана се бореше с бастуна, чантата, чадъра и плика с покупките. Обичайното сутрешно преросяване беше направило отиването до магазина цяло събитие. Бастунът се подхлъзваше по мокрото, а не можеше да държи чадъра прав, докато крепи плика с покупките. В крайна сметка се беше отказала да се пази от дъжда, за да пази равновесие.

Почуди се дали да не се опита да отвори и пощенската кутия, когато влезе във входа и видя Гидиън Кейдж, седнал на първото стъпало. Той скочи веднага.

Хана изрече първото, което ѝ дойде на ума:

— Хората в тази сграда стават доста небрежни по отношение на сигурността. Кой ви пусна?

— Един много мил човек, приличаше на Джеймс Дийн. Той... и приятелят му казаха, че са ви съседни.

— Какво правите тук, Гидиън?

— Ще ми повярвате ли, ако кажа, че съм дошъл за професионална консултация?

Усмихна ѝ се, докато посягаше да поеме покупките, но в очите му имаше странна предпазливост. Тя го изгледа проникателно.

— Брат ми каза, че всичко е свършило. Отказали сте се.

— Има някои недовършени неща — поде внимателно той.

— Не ви вярвам. Да не сте решили друго? Да се опитате да превземете компанията въпреки всичко?

— Ако кажа „да“, ще ми предложите ли още една игра на карти?

— Няма начин. Откраднахте ми ги.

Усети, че го следва по стълбите към апартамента си. Нямахше какво друго да направи. Покупките ѝ бяха у него.

— Не съм ги откраднал. Взех ги за спомен. — Той спря пред вратата и я изчака да намери ключа. — Винаги ли се обличате като за сафари?

Хана реши да не му отговаря.

— Гидиън, кажете ми за какво е всичко това. Готвя се да заминавам за Карибите. Нямам време да играя на карти с вас.

— Нямам нужда от игри. Опитвах се да играя в Лас Вегас в последните двадесет и четири часа. Не беше забавно.

— Бих ви посъчувствала, но сега съм малко заета.

Тя пусна чантата и седна на най-близкото бамбуково кресло.

— Кракът още ли ви боли?

Той беше оставил покупките в кухнята и сега стоеше на вратата.

— Понякога боли ужасно.

— Сега боли ли?

— Дайте да се споразумеем, Гидиън. Няма да ме обсипвате с фалшиво съчувствие и аз ще ви отвърна със същото, окей?

Хана затвори очи и посегна да разтрие коляното си. Не трябваше да отива до магазина. Сега кракът щеше да я боли поне един час.

Не го чу как бе прекосил стаята, но в мига, когато пръстите му се допряха до коляното ѝ, тя замръзна. Без да отваря очи, изрече с разгневен глас:

— Само да пипнете крака ми, умирате.

Той се дръпна.

— Имам чувството, че говорите сериозно.

Хана го погледна изпод полуотворените си клепачи.

— Последният, който се опита да ми направи услугата да масажира крака ми, беше една докторка по антропология. Едва не ме уби. Вие нямате титлите ѝ. Не знам какво ще стане, ако ви позволя да ме масажирате. Може вече да не проходя.

— Не ми вярвате.

Това не беше въпрос, а констатация.

Загледа го как се приближава към библиотеката ѝ.

— Какво правите тук, Гидиън?

— Не знам. — Той се пресегна и измъкна „Амазонките от остров Ревелейшън“. — Но ако ще си говорим за доверие, май аз трябва да внимавам.

Вдигна очи от надписа на форзаца на книгата. Беше подарена на Хана от леля ѝ.

Тя отдавна беше запомнила посвещението. „На Хана, за да не забравя, че понякога сами трябва да оформяме собствената си действителност.“ Срещна очите на Гидиън.

— Ако сте дошли да протестирате, че съм белязала картите, когато ви предложих онази игра, няма смисъл. Във всеки случай, тя нямаше значение, нали?

— И дори мъничко не ви е срам? — запита той присмехулно, като затвори книгата и я върна на мястото ѝ.

— Боя се, че не. Тогава хазартната ми чест не беше приоритет.

— Стоеше много след интересите на брат ви. — Той кимна. — Разбирам.

Седна на голямото кресло с ветрилообразна облегалка точно срещу нея и устата му се изви в кратка усмивка, когато завъртя голямата саксия с папрат, увиснала от тавана.

— Гидиън, за последен път ви питам, защо сте тук?

— Пристигнах със самолета от Вегас рано тази сутрин.

— О, да. Второто лятно посещение.

— Колко добре ме познавате — измърмори той.

— Винаги отивате във Вегас по това време.

— Знам — въздъхна той.

— И така, защо сменихте ярките светлини за сиатълския дъжд?

Гидиън се облегна назад.

— Още не съм сигурен. Мисля, че за да видя със собствените си очи как историята се повтаря.

Хана усети странната умора у него и се намръщи.

— Гидиън...

— Може ли едно кафе? Почти не съм спал.

Тя скръцна със зъби.

— Моля.

Той се надигна от стола и изчезна в кухничката ѝ. Чу го да отваря шкафчетата и да сипва вода за нескафе. Поне не се оплакваше като брат ѝ, че нямала машина за еспreso или не държала смляното кафе в хладилника, за да не си губи аромата. Когато се върна след няколко минути, носеше две чаши. Остави едната пред нея и Хана се насили да преглътне машинално „благодаря“.

— Добре. Разкажете как се повтаря историята — изрече тя колкото можа по-недружелюбно.

— Наистина ли ви интересува?

— Това може да е единственият начин да се отърва от вас.

Хана разбърка кафето и се опита да не обръща внимание на болката в крака.

— Колко хубаво е да се чувстваш желан. — Той се върна на мястото си и протегна крака. — Преследват ме, Хана.

Тя едва не се задави.

— Вас!

— Казва се Хю Балънтайн. Посветил е живота си на задачата да ме смачка. Мислите ли, че трябва да съм поласкан?

— Разбирам, че и в света на бизнеса, както в хранителната верига, има нужда от хищници, но за нас, останалите, е много по-забавно те да се преследват взаимно, вместо да гонят хора като брат ми.

Той премига.

— От жена, която неотдавна искаше да ме спасява от самия мен, ми се струва малко жестоко, не мислите ли?

— Лесно избухвам, когато кракът ме боли.

Гидиън остави кафето си с внезапна решителност в погледа.

— Преместете се на дивана. Ще ви разтрия коляното.

— Само през трупа ми.

Тя продължи спокойно да отпива от кафето си.

— Хана, ако ви заболи, ще ми кажете. Обещавам, че ще спра.

— Не помните ли, че не ви вярвам? Колко струва обещанието от човек, на когото не вярваш?

— Вие по-добре знаете. Тъкмо вие белязахте картите, когато ви поканих на вечеря.

Той взе кафето от ръката ѝ и я накара да стане.

Хана усети неизбежното и се предаде. Остави се да я настани на дивана и протегна крак върху възглавниците. Гидиън се отпусна на едно коляно и докосна крака ѝ през панталона с учудваща нежност.

Съществена разлика, помисли облекчено тя. Допирът на Вики беше мощен и болезнен. В ръцете на Гидиън имаше сила, но той знаеше как да я контролира. Стегнатите ѝ мускули започнаха се отпускат. После усети, че се отпуска и вътрешно.

— Разкажете ми за този, който искал да ви смачка — чу се да казва, преди да беше имала време да помисли.

— Това е синът на бившия ми партньор.

— Бившия?

— Казваше се Сайръс Балънтайн. Беше около петнадесет години по-възрастен от мен, блестящ бизнесмен. Научих много от него. Почти всичко, което знам за бизнеса. Основахме инвестиционно дружество.

Хана затвори очи, обзета от облекчаваща топлина. Можеше да се пристрасти към такова нещо.

— И какво стана?

— Дълга история. Няма да ви отегчавам. В крайна сметка след много маневри моят добър приятел и наставник Сайръс ме остави с едно банкрутирало дружество и се оттегли с по-голямата част от активите му, за да основе ново. Наистина блестящо направено — добави замислено той, докато пръстите му се преместваха на мускула точно над коляното. — Разбрах какво е станало чак когато му изгълтах праха.

Тя го изгледа любопитно.

— Къде е той сега?

— Гледа ме с очите на сина си.

— Мъртъв ли е?

— Синът му мисли, че съм го убил.

Хана усещаше силата в ръцете му, виждаше стоманата у него и реши, че при известни обстоятелства можеше да е способен на убийство.

— Наистина ли?

— Сайръс Балънтайн умря от инфаркт преди две години — отвърна късо Гидиън. — Не съм го пипнал с пръст.

— Но синът мисли, че вие сте причината?

Той кимна полека.

— Държи ме морално отговорен за инфаркта.

— Защо?

— Защото след като Сайръс ме остави в калта на финансовата разруха, реших да му отмъстя — обясни Гидиън. — Бях на тридесет години и посветих живота си на тази цел. Преследвах го, нападах компаниите, в които се беше прицелил, и му ги отмъквах под носа, дори да ми струваше твърде скъпо. Системно съсипвах репутацията му на човек, който знае как да инвестира мъдро. След три години стана така, че неговите клиенти започнаха да идват при мен като при човек, който знае как да вложи умно парите им. Сайръс Балънтайн банкрутира преди няколко години. Не го понесе. Вече не беше победител и не можа да преживее това.

Още едно парче от мозайката Гидиън Кейдж внезапно си отиде на мястото. Хана осъзна със странно свиване на стомаха, че подсъзнателно никога не бе преставала да работи над проблема, дори след като беше приела, че повече няма да го види. Сега поне знаеше какво бе дало началото. Девет години той бе действал като насочена ракета, без да може да се отклони от курса, макар че първата мишена отдавна бе била поразена.

— Постигнали сте целта си.

— Не е трудно да постигнеш такава цел, ако нищо друго няма значение. — Тя потръпна. — Да не ви заболя?

Ръцете му замряха.

— Не.

Хана замълча. Преобръщаше в ума си подробностите от разказа му. Изграждаше си все по-сложен образ на мъжа, който разтриваше крака ѝ така неподозирано умело. Но колкото и елементи да добавяше, не можеше да фокусира образа. Нещо ѝ убягваше.

— Значи се заехте и унищожихте Сайръс Балънтайн. Отмъстихте му за предателството.

— Да.

— И сега синът му е по петите ви.

— Някои хора биха го нарекли справедливост — отбеляза Гидиън сухо.

— Не точно справедливост. Просто един вид вътрешна логика, вградена в системата, струва ми се. Единственият начин да се разчупи модела е да се излезе от системата. — Хана се усмихна за миг. — Но вече ви го казах. Вие сте пленник на собствения си начин да правите нещата. Ясно показахте, че не ви се иска да се променят. Пристрастихте се към властта и постоянното печелене.

— Значи съм прикован към съдбата си? — запита той развеселено.

— Вие сте като професионалните стрелци в Дивия Запад. Може да сте най-добрият, ала рано или късно някой по-млад и също толкова безскрупулен ще се изпречи на пътя ви. Единственият начин да се откаже, е да се опита да ви победи. Вие може би сте способен да смачкате хлапето на Сайръс Балънтайн, вместо то да ви смачка. Вероятно ще спечелите отново, Гидиън. Силно вярвам в хищническите ви способности. Виждала съм ги в действие. На колко години е хлапето?

— Тридесет. Като мен, когато тръгнах да преследвам баща му.

— Сигурно ще е интересно. Може да се заема да продавам билетите — изрече замислено тя. — Ще бъде истински бой с петли, простете за израза.

Ръцете му замряха на крака ѝ.

— Мисля — изрече полека, — че дойдох тук да търся нещо повече от това.

Хана отвори очи и не можа да ги отмести от тъмния му поглед. У него имаше напрежение, което не беше предусетила. Как успя да направи такава магия с крака ѝ, когато самият той беше невероятно стегнат отвътре? Още едно парче от мозайката. Гласът ѝ поомекна, макар да отказваше да признае, че изпитва съчувствие. Този мъж беше създал собствения си свят. Сега трябваше да живее в него.

— Значи късметът ви изневери, така ли? Какво да направя, освен да ви дам отстъпка за един билет за боя?

— Не знам. — Пръстите му се свиха леко около коляното ѝ. —
Дайте ми професионален съвет.

— Защо? Какво ви тревожи в тази ситуация? Така стават нещата.
Вие трябва да го разбирате по-добре от всеки друг. Бива ви в това,
което вършите, не искате никакви промени. Защо да идвате при мен за
съвет?

Знаеше, че го предизвиква повече от разумното, ала не можеше
да спре. Проклетата вътрешна логика на ситуацията, помисли мрачно.
След като му беше позволила да я направи на глупачка, налагаше се да
жъне, каквото бе посяла, макар и във вид на минимално възмездие.

— Може би — изречен Гидиън бавно — дойдох при вас, защото
искам обективна гледна точка.

— Обективна! След това, което ми причинихте, как мога да бъда
обективна? Опитайте отново, Гидиън.

— Божичко! — Той пусна крака ѝ, стана и отиде към
миниатюрния балкон. — Не познавам друг, с когото да говоря за това.
Исках малък професионален съвет. Може би стигнах до вас, защото не
искам да смачкам Хю Балънтайн.

— Защо?

Гидиън се обърна и гласът му стана суров.

— Не разбирате ли? Знам откъде идва той. Седях срещу него в
бара снощи и знаех какво си мисли. Познавах всички чувства, които го
мотивираха.

Хана разбра. Просто не беше пожелала да си признае.

Разбирането твърде често водеше до съчувствие, а тя не можеше
да си позволи съчувствие към този човек.

— Сега той е там, където сте били вие преди девет години, нали,
Гидиън? Виждате не само образа на човека, който ви е предал, виждате
себе си, когато погледнете към него.

— Дяволски сте права! — Потърка тила си, сякаш отпускате
мускулите, за да се приготви за бой. — Това не ми дава мира. Знам, че
е глупаво да си позволявам да мисля така. Много по-просто е да изтрия
Балънтайн от картата. И по-безопасно.

Този път Хана не можа да потисне искрицата състрадание. Било
глупаво! Много отдавна се беше научила да приема мекотата у себе си,
въпреки че имаше моменти като този, когато беше съвсем
неоснователна.

— Мисля, че сега му е сезонът.

И облегна глава на възглавниците.

— За какво?

— Да се видим в лицето на някой друг. Вие гледате Балънтайн и виждате човек на същия кръстопът като вас преди девет години. Безпокоите се, защото знаете какво се е случило след първия голям, задоволяващ удар. Ако това е някаква утеха, неотдавна се запознах с една жена, която ме тревожи по малко по-различен начин. Гледам я и виждам блестящата професионална културна антроположка, каквато можех да бъда, ако бях поела по по-различен път преди няколко години. Странно усещане. Досега винаги съм си казвала, че съм направила верния избор, когато не довърших докторантурата. Но видя ли Вики Армитидж, не съм толкова уверена. Може би и двамата преживяваме кризата на средната възраст, Гидиън.

— Може би и на двама ни трябва почивка.

— Вие вече си почивахте, не помните ли? Бяхте във Вегас — изтъкна тя.

— Искам да кажа, истинска почивка. Смяна на хода.

Хана неуверено прокара длан по ръчката на дивана.

— Лично аз смятам да замина утре на почивка.

Той ѝ отправи загадъчна усмивка.

— Предполагам, няма да ме поканите да тръгна с вас?

— Да не се шегувате? Все едно златната рибка да кани акула да поплуват заедно. Никак не е отпускащо за златната рибка. Освен това няма да ви хареса. На Санта Инес няма казина.

— Не ми се играе хазарт тази година. Правих го цял ден и нищо не се получи. — Гидиън се приближи пак към нея и отново се отпусна на едно коляно. — Кракът ви по-добре ли е?

— Да, за учудване.

— Какво толкова учудващо има?

Той продължи да разтрива мускулите. Хана несъзнателно изпусна дълга облекчена въздишка и пак затвори очи.

— Не мислех, че човек с вашите ръце ще има такива нежни пръсти.

— Мислите, че ги топя в кръв всеки ден?

— Не, само няколко пъти седмично.

Гидиън не каза нищо, само продължи да разтрива още няколко минути, преди да запита:

— Как стана това?

— Почти не си спомням. Лекарите казаха, че било нормално. Била съм в безсъзнание за малко и ми се губят някакви минути. Често ставало така. Връщах се от гости при една приятелка късно през нощта. Живее със съпруга си на изток, в планината. Знам, че валеше, може би съм свила, за да не блъсна друга кола. Полицаяте казаха, че може би съм пресякла средната линия и съм се паникьосала, когато съм видяла някакви фарове да се насочват към мен, а после съм извъртяла силно волана и съм излязла от пътя. Така и няма да разбере, валеше силно, не можеше да се направи възстановка на инцидента. Повечето следи от спирачки бяха заличени. Има обаче една доста голяма дупка в мантинелата.

— Това ли е вашата тойота там, долу? Червената?

Хана кимна, без да отваря очи. Блаженството на успокоеното коляно вземаше връх над здравия разум. Странно какво може да направи болката или липсата ѝ. Всеки, който може да отстранява физическата болка, несъмнено притежава и добри качества.

— Тя е. Китосаната. Най-накрая ми я докараха. Ще я боядисват, докато съм на Карибите.

— Като гледам къде е китът, сигурно са ви ударили отстрани — отбеляза той.

Хана намери сили да отвори очи и се усмихна леко.

— Така каза и Томи.

— Кой е Томи?

— Момчето от гаража, тенекеджията. Но полицията мисли, че съм минала през мантинелата и съм ударила дърво, а не друга кола.

— Много време ли се занимавах с случая?

— Не. За тях си беше чисто и просто инцидент с една кола. Повече се интересувах дали съм пила.

Пръстите му се свиха само колкото да ѝ напомнят, че под зоната на облекчение се крият още болезнени места.

— А пихте ли?

— Доста много непрецеден ябълков сок. Тези мои приятели са щури по природосъобразния живот. — Запита се още колко време Гидиън би бил склонен да разтрива крака ѝ. Би платила добре за такава

услуга. — Имате чудесни ръце — измърмори след малко. — Може да сте си сбъркали призванието.

— Тази мисъл много ме безпокои в последно време. Мислите ли, че мога да се отлича в сферата на масажите?

— Или на ръкопашния бой. — Хана се протегна с наслада и се надигна. — Има тънка разделителна линия между двете. Вярвам, че знаете къде е границата. Вики Армитидж със сигурност не знаеше.

Гидиън я погледна, когато тя полека смъкна краката си от дивана, и седна до нея.

— Ще вечеряте ли днес с мен, Хана?

Тя мигна няколко пъти и в очите ѝ се появи подозрение.

— Не мога.

— Не можете или не искате?

— Не мога — каза Хана твърдо. — Брат ми и някои приятели дават прощална вечеря по случай заминаването ми.

— Изглеждате благодарна за това оправдание.

— Така е. — Тя се усмихна слабо. — Ние, златните рибки, отрано научаваме, че когато някоя акула ни кани на вечеря, нищо чудно да сме ордъовърът.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не беше пиян, реши Гидиън след обективно размисляне, докато отваряше стъклената врата и излизаше на улицата. Беше пийнал достатъчно уиски, за да се отпусне, но не беше пиян. За съжаление не се чувстваше особено отпуснат. Пъхна ръце в джобовете на самото си и се запита как ли върви прощалната вечеря на Хана. Навярно добре. Тя несъмнено имаше доста много добри приятели. Напомни си, че не фигурира сред тях.

Стъклената врата на ресторанта се затвори зад него, откъсвайки го от топлината и изтънчената обстановка, сякаш за да ги похлупи под водолазен звънец. Беше му се сторило, че целият ресторант е от стъкло, макар да не беше стигнал по-далеч от боядисания в сиво и тъмнорозово бар.

Панорамата на нощния залив, която се виждаше оттам, беше живописна. Той беше наблюдавал светлините на фериботите над потъмнялата от нощта вода. От време на време беше минавал и по някой огромен товарен кораб със свитата си от суетливи малки влекачи. Живописно и малко недействително, когато го гледаш от безопасните предели на надвисналия над водата бар.

Сега, ако искаше по-реална атмосфера, щеше да опита някое от заведенията на Първо или Второ авеню, край които беше минал порано тази вечер. Те не бяха от стъкло. По-скоро черни дупки в старите сгради — последна съпротива срещу програмите за съживяване на деловия център на града. Овехтелите тухлени фасади се изправяха предизвикателно срещу скъпите жилищни и офисни сгради, които бавно, ала неотклонно нахлуваха и тук. Черните дупки със сигурност щяха да му осигурят много интересна, силно реалистична атмосфера. Гидиън беше готов да се обзаложи, че Хана никога не е била на такова място. Интересно би било да я види как раздава професионалните си съвети на тамошните обитатели.

Във въздуха се чувстваше хапеща жилка. За разлика от юнската жега във Вегас и Тусон. Лекото спортно ленено сако не го предпазваше

особено много. Ала би било идеално за вечер на Карибите. Той се замисли за това, докато пресичаше павираната улица. Тази представа се промъкваше в ума му не за първи път. Част от мозъка му си играе с тази идея целия следобед, откакто излезе от апартамента на Хана. Вероятно интериорът ѝ го беше накарал да мисли за острови. Както и фактът, че беше видял билетите за самолет на шкафа в кухнята ѝ, докато правеше кафе. Резервацията бе лесно нещо. Трябваше само да вдигнеш телефона.

Улицата беше обнизана с вносни коли, чиито изискани собственици се бяха напъхали в също толкова изисканите ресторанти на площада. Когато въпросните собственици се върнеха в превозните си средства, щяха да влязат, да заключат вратите и бързо да ги подкарат през квартала с черните дупки, докато не стигнат приветливия уют на гаражите в модните си къщи или апартаменти.

Гидиън знаеше, че проявява прекалена снизходителност. В крайна сметка и той караше скъпа вносна кола, и той отдавна отдаваше предпочитанията си на скъпи модни ресторанти, а не на черни дупки.

Тръгна по площада покрай сергиите за зеленчуци, вече затворени за през нощта. Усети леко движение в един вход. Идентифицира причината — някой, когото в миналото щяха да нарекат скитник, а сега биха му дали социално по-приемливия етикет човек от улицата. Очевидно беше изпуснал безплатния автобус до някой от приютите на Пайъниър Скуеър. И техните врати сега бяха затворени. Всички, останали навън, трябваше да потърсят подслон в някой вход.

Гидиън се замисли за своя собствен подслон за тази нощ. Стаята в хотела беше скъпа, разкошна и самотна. От друга страна, имаше хубав бар, където можеше да пийне още едно уиски преди лягане. Пак се сети за Хана и партито ѝ. Не обичаше партитата, особено пълните с непознати хора, но ако беше с Хана, двамата нямаше да обръщат внимание на другите.

Искаше пак да говори с нея, осъзна той, когато излезе от пазарния площад и пресече Първо авеню. Имаше нещо привлекателно в разговора с нея, въпреки че сега тя беше повече или по-малко враждебно настроена към него. Нуждаеше се от още някой неин идеалистичен съвет, макар да знаеше, че няма да го последва. Беше стигнал твърде далеч по свършено друг път. В последните девет години беше отрязал много възможности и го знаеше.

Болезненото чувство се засилваше, докато вървеше към хотела. Усещането ставаше мрачно, а мрачното настроение се превръщаше в агресивност и войнственост. Той продължаваше да върви с ръце в джобовете. Не беше сам на улицата. Няколко млади проститутки, мъже и жени, го наблюдаваха, свили се във входовете, ала нещо у него ги предупреждаваше да не се опитват да му подвикват.

На следващата пресечка зави и се запъти към скъпата си, разкошна и самотна хотелска стая. Озова се на доста по-тиха улица. Под светлината на уличните лампи не се виждаха проститутки, нито банди хлапета с черни кожени якета.

Човекът с ножа излезе от тъмната пресечка. Гидиън усети движението секунда преди да се озове пред острието. Агресивното, войнствено чувство се издигна на повърхността на съзнанието му. Обикновено се освобождаваше от лошото настроение с плуване. Но имаше и други начини да го направи — начини, към които отдавна не беше прибягвал. Взря се в изпитото лице на човека с ножа.

— Искате ли нещо? — запита учтиво той.

— Да, приятел, искам. Много неща. За начало портфейла. — Направи бързо движение с ножа и протегна другата си ръка. — Давай.

— Не се оставяйте сакото да ви заблуди. Не само вие имате улично образование. Искате портфейла? Елате и го вземете.

Блестящите очи се присвиха.

— Не се шегувам, хитрецо. Мога да те разпоря, преди да гъкнеш.

— Да видим.

— Копеле. Давай портфейла!

Гидиън не каза нищо. Зачака, усещайки как възбудата му расте. Точно от това имаше нужда тази вечер. Ала тази потребност сигурно личеше в погледа му, защото по-младият мъж стоеше неподвижно.

— Не си играя, хитрецо. Давай портфейла, иначе...

Ножът трепна, когато една кола зави зад ъгъла и тръгна към тях. Мъжът се огледа, изруга и изчезна в пресечката.

Гидиън нямаше нужда да се оглежда, за да разбере каква бе колата. След няколко секунди тя го настигна. Забави ход и полицаят отдясно на шофьора смъкна стъклото. Погледна скъпото ленено спортно сако и италианските кожени обувки и преценката беше готова. Турист.

— Да не сте се загубили?

Гидиън въздъхна.

— Не. Връщам се в хотела.

И каза името му.

— Това не е най-добрият маршрут.

— Хотелът е само на три пресечки.

Опита се гласът му да не прозвучи враждебно. Цялото му тяло кипеше от сдържано напрежение и адреналин.

— Вървете до следващата пресечка и после свийте вдясно. Малко по-добре е, отколкото по тази улица.

— Благодаря, полицай. Ще направя така.

Патрулът пълпеше зад него, докато той не се запъти послушно към по-оживената улица. Това беше жест на внимание от страна на сиатълската полиция, но Гидиън нямаше желание да благодари на когото и да било. Запита се как да се освободи от тази неспокойна, дразнеща агресивност. В хотела нямаше басейн.

Обаче имаше приятен бар, напомни си той, докато влизаше във фойето, застлано с дебели килими. Без никакво колебание се запъти натам. След един час и две уискита остави високия стол и тръгна към телефоните във фойето.

Никой не вдигаше в апартамента на Хана. Още празнува. Гидиън затвори и набра номера на авиолинията, с която тя щеше да лети до Санта Инес. Човек има право на прилична почивка. Щеше да плува колкото си иска в Карибско море.

Хана осъзна, че трябва да покаже повече учудване, когато видя Гидиън да се разхожда из залата за заминаващи на летище „Сий Так“ на следващата сутрин. Не може да си представи защо това не я учуди. Сигурно снощи беше мислила прекалено много за него. Взе бордната си карта и нарами кожената пътна чанта. Облегна се на бастуна и тръгна към Гидиън с чувство на неизбежност.

— Предполагам, имате основателна причина да бъдете тук.

Застана агресивно пред него, облечена в риза с военна кройка и маскировъчни панталони. Любимият ѝ кожен колан, широк пет сантиметра, допълваше предизвикателната ѝ външност. Дрехите ѝ придаваха усещане за смелост, от каквата имаше нужда край хора като Гидиън Кейдж.

Той премига.

— Може ли да не викате? Главата ме боли ужасно.

— Махмурлук ли?

— Не говорете така самодоволно. — И той погледна часовника си. — Къде бяхте? Хората вече се качват.

— Напоследък не ме бива да бързам. — И тя потупа с бастуна по пода, за да подчертае причината. — Дори когато мога да тичам, не тичам само защото някой мисли, че съм длъжна. Не ставам за корпоративен служител. Но вие не отговорихте на въпроса ми, Гидиън. Какво правите тук?

— Е, не съм дошъл да ви махам за довиждане.

— Не се изненадвам. Не ми изглеждате от сантименталните.

— Дайте ми това. — Той смъкна чантата от рамото ѝ и вдигна собствената си чанта. — Да се размърдаме. Имаме да гоним самолет.

— Не прекалявате ли с желанието за професионална консултация? Гидиън, не съм ви канила да пътувате с мен.

— От друга страна, като че ли не се изненадахте, че ме виждате.

И той се запъти към ръкава за качване.

Беше доста възприемчив, макар и махмурлия. Хана тръгна след него с ясното съзнание, че се обляга твърде силно на бастуна. Кракът ѝ изглеждаше особено зле, вероятно защото беше прекарала много време права на партито.

— Тук — каза Гидиън, като спря пред седалките и започна да настанява чантите им. — Седнете до пътеката. По-удобно е за крака ви.

— Загрижеността ви ме трогва.

— И аз така си помислих.

Той се настани до прозореца и посегна към лакътя ѝ, когато тя се отпусна на възглавницата.

— Добре ли сте? Изглеждате малко изморена.

— Обикновено сутрин съм най-добре. — Хана отпусна глава на облегалката и затвори очи, като закопчаваше колана, без да гледа. — Казвайте, Гидиън.

Очите ѝ бяха затворени, затова не го видя как свива рамене, но усети жеста по гласа му.

— Казах ви. Имам нужда от почивка. Никога не съм бил на Санта Инес.

- И къде смятате да отседнете там?
- Трябва да има хотели. Винаги има хотели.
- Просто ми кажете защо го правите, Гидиън.
- Ако знаех, щях да ви кажа.

Тя отвори очи, когато самолетът тръгна да рулира и двигателите зареваха.

- Не знаете защо сте тук? Освен че ви трябва почивка?

Той потърка челото си с израз на силна болка.

- Трябва ли да има и друга причина?

Хана тъкмо щеше да му каже, че определено трябва да има и друга причина, още много други причини, ала самолетът вече набираше скорост и се готвеше да се издигне. Не й се искаше да се надвиква с него. Хвърли таен поглед към Гидиън, докато зелените хълмове на Сиатъл се снишаваха под самолета. Наистина й се стори махмурлия. Странно, но тази мисъл я заинтригува. Не съответстваше на мозайката, която беше подредила.

— Често ли се напивате? — запита тя любезно, след като самолетът се издигна.

Той й хвърли остър поглед.

- Вие как мислите?

— Мисля, че не го правите много често — отвърна Хана искрено. — На личността ви не е присъщо така да излизате от контрол. Къде бяхте снощи?

— В един ресторант близо до брега. Много стъкло, страхотна панорама. Не помня как се казваше. После се върнах в хотела и пийнах едно-две, преди да си легна. Едва ли може да се нарече дива вечер.

- Вървели сте от пазара до хотела? Сам?

— Защо не? Сиатъл е много дружелюбен град.

— Късметът на туриста — отбеляза тя. — Трябваше да вземете такси.

- Няма да забравя за другия път. Как мина прощалното парти?

— Зле.

Поради някаква причина това привлече вниманието му.

- Зле ли? Кракът ли ви болеше?

— Не беше там проблемът.

- Тогава къде? — запита Гидиън с пресилено търпение.

— Неудобна ситуация. Би могло да се нарече сценка. — Хана прие чаша кафе от стюардесата и зачака, докато той вземе своята. — Влязох в неприятен спор — продължи тя, когато стюардесата тръгна към следващата редица седалки. — Мразя сцените. Особено такива, където се унижавам.

— За сцена с мъж ли говорим?

Гидиън изгълта кафето си на две големи глътки.

Наистина изглежда доста зле, реши Хана. Косата му беше сресана прекалено внимателно и това само подчертаваше мрачното изражение около очите и устата. Беше облечен в светлокафяв панталон и риза с отворена яка. И двете изглеждаха посмачкани, сякаш измъкнати от пътна чанта, без да им се даде време гънките да се отпуснат.

— Не. С жена. С Вики Армитидж. Професор по антропология. Мисля, че ви я споменавах. Знае, че заминавам за Санта Инес заради библиотеката на леля ми. Исква да я предам на човек, компетентен да я анализира. На някого, който може да оцени истинската стойност на документите и бележките на Елизабет Норд.

— И този някой не е професионален консултант?

Хана се усмихна криво.

— Понякога сте удивително проникателен.

— И как се унижихте и изложихте?

Тя въздъхна, припомняйки си малката сцена.

— Опитах се да се защитя в сфера, в която съм във висша степен неквалифицирана.

— Антропологията?

— Тъхъ. Обикновено съм достатъчно разумна да не се забърквам с академични типове, но снощи Вики наистина ме вбеси. Усетих настроение, което може да бъде описано само като враждебно и агресивно.

— Какво съвпадение.

— Моля?

— Няма значение — измърмори той. — Кажете ми какво стана.

— Всъщност няма много за разказване. Излязох да се боксирам с човек, който не е от моята лига, и в крайна сметка се изложих като пълна идиотка. Вики не преставаше да мели колко били важни документите на леля ми за научната общност. Каза, че работата на

Елизабет Норд можело да бъде схващана като ярък пример за радикалните крайности, до които понякога стигали противниците в спора между природата и възпитанието.

— Започвам да губя нишката — предупреди я Гидиън.

— В първата половина на века антрополозите не са били единни по въпроса за природата и възпитанието — обясни Хана. — Някои били абсолютно убедени, че наследствеността и природата определят всички аспекти на човешкото поведение. Други били също толкова сигурни, че културата оформя човешкото поведение, че човек се развива по линиите, диктувани от възпитанието. И двете страни отчасти имат право, разбира се. Наследствеността и културата взаимно се преплитат и допринасят с нещо за оформянето на човешката личност. Но тогава антрополозите са воювали ожесточено. Вики твърди, че леля ми държала за възпитанието и че изкривила данните, получени на остров Ревелейшън, за да отговарят на твърдението, че културата е всичко. Тя мисли, че лелините документи може да докажат това.

— И вие се опитахте да защитите леля си?

— Трябваше да не го правя. Много отдавна изоставих докторантурата. Забравила съм нюансите в тези битки. — Хана поклати глава, сякаш съжаляваше, че се бе показала глупачка. — Забравила съм имената с тежест, важните монографии. Не можах да си спомня съответните книги и документи. А Вики извади тежката артилерия.

— И излязохте от сражението посинена и раздърпана.

— Положението беше горе-долу такова, както и след като вие довършихте „Акселърейтид дизайн“.

Гидиън изпъшка.

— Не можем ли да забравим този инцидент?

— Да не би да се извинявате? — запита тя прекалено мило.

— Ще има ли полза?

— Не, и не бих ви повярвала нито за миг. — Хана протегна оперирания си крак и разсеяно потърка коляното. — Да не би да отивате на Санта Инес, за да избягате от младия стрелец?

— От Балънтайн ли? Може би.

— И това не съответства. Не е в стила ви да признавате, че се страхувате от някого.

— Може би трябва да престанете с опитите да предсказвате действията ми въз основа на малкото сведения, които имате за мен, Хана.

— Може би имате право.

Замълчаха. После Гидиън запита предпазливо:

— Какво бихте казали на Балънтайн, ако дойдеше при вас за съвет?

— Искате да кажете, какво бих ви казала преди девет години?

— Нещо такова — съгласи се той.

— Предполагам, бих ви изнесла лекция колко е абсурдно да градите кариера върху отмъщението. — Тя допи кафето си. — Но честно казано, тази сутрин не съм сигурна, че бих го направила. Ако трябва да кажа истината, след моята малка снощна схватка с професор Армитидж отмъщението като мотивиращ фактор изведнъж взе да ми се вижда доста смислено.

— Искате да си отмъщавате ли?

Устата ѝ се изви в слаба усмивка.

— Знаете ли кое всъщност втрещи Вики Армитидж?

— Кое?

— Ако аз трябваше да напиша голяма книга, която да хвърли светлина върху кариерата на Елизабет Норд, знам точно какво щях да направя. Нямах да я публикувам в някое престижно университетско издателство, за да я чете само академичният елит. Щях да я пратя на някое огромно комерсиално нюйоркско издателство. Под формата на горещ, противоречив научнопопулярен бестселър. Знаете какво имам предвид. Академичната общност се надсмива над такива книги, ала телевизията ги подхваща и раздухва интереса. Тъй като голяма част от работата на леля ми е свързана с ролята на жените в обществото, сигурна съм, че една книга за нея ще има голяма аудитория. Жените обичат да четат такива неща. Бих я направила сочна, а не суха, с по-малко акцент върху науката и повече върху интересното.

— Секса?

— Точно така. Всяка книга за ролята на жената трябва да говори много за секса, не мислите ли? Ритуали за приемане в конкретни общности, обичаи при брак и развод, все пикантна материя. А и личната страна на нещата. Леля беше чешит. Носеха се слухове, че

била лесбийка. Ключокарстваха и че се била включвала в ритуалите на остров Ревелейшън.

— Дали не искате да защитите доброто ѝ име?

— Тя нямаше добро име. Имаше противоречива репутация и държеше на нея. Повярвайте ми, душата ѝ изобщо няма да се затръшка, ако превърна историята на живота ѝ в пиперлив бестселър. Дори би се зарадвала.

Гидиън я изгледа преценяващо.

— Писането на книга ми изглежда трудна работа, нещо дългосрочно.

— Несъмнено.

— Повярвайте ми, вероятно ще ви трябва още мотивация освен спомена за една неудобна сцена на едно парти.

— От собствен опит ли го казвате?

— За да постигнеш отмъщение, Хана, трябва да направиш така, че единствено отмъщението като такова да има значение. — Гласът му беше равен, свършено лишен от емоции. — Това означава, че източникът на мотивацията трябва да бъде достатъчно силен.

— Като вашия?

— Да. Имате ли аспирин?

Тя бръкна в чантата си.

— И аз щях да изпия един.

Взеха по още едно кафе от стюардесата и глътнаха аспирините си в удивително дружелюбно мълчание. Когато малкият ритуал свърши, Хана се облегна назад и потупа замислено с пръст по ръчката.

— Имам по-силна мотивация от едно спречкване.

Гидиън погледна профила ѝ.

— Нещо свързано с това, че доктор Армитидж ви напомня какво не сте?

Тя кимна.

— Сутринта, докато си миех зъбите, ми хрумна, че би било много приятно да ѝ хвърля в лицето всичко това. Обикновено не позволявам да се държат така с мен. Особено пък на някого от академичните среди.

— Едва ли сега е моментът да започвате.

— Има нещо различно във Вики.

— Оставете я, Хана.

Тя вдигна вежди.

— Сега вие ли раздавате съвети?

— Защо не? Друго не мога да правя тази сутрин. Вие поне имате избор. Ако не направите нещо, няма да настъпи значителна промяна за вас. Животът ще си върви, както и преди появата на Вики Армитидж. Вие самата казахте, че била гостуващ професор. Това означава, че ще си замине след няколко месеца, нали?

— Да, но...

— Имате късмет. Дотогава можете да я избягвате.

Хана внезапно осъзна накъде бие.

— За разлика от вашата ситуация с Балънтайн?

Устата му помръдна.

— Тази почивка на Санта Инес е само малка отлагателна маневра. Не мога да се крия вечно и да се надявам, че той ще си тръгне. Рано или късно ще трябва да се занимая с него.

— Иначе?

— Ще унищожи „Кейдж и съдружници“.

Тя долови безвъзвратното и потръпна.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Това бих направил на негово място. Това направих с баща му. След като се върна от Санта Инес, ще трябва да започна битка за корпоративния си живот.

— Построили сте цяла кариера върху отмъщението. Невероятно. — Хана се замисли отново върху мозайката на име Гидиън Кейдж. — Има още нещо освен факта, че Балънтайн ви е съсипал преди девет години, нали?

— Не смятате, че това е достатъчна причина да го смачкам?

— Не знам. Възможно е. Просто имам чувството, че има още нещо.

Гидиън я погледна внимателно.

— Какво?

— Доколко близки бяхте със Сайръс Балънтайн?

— Беше мой делови партньор.

— И наставник? — предположи тя. — Казват, че наставникът е много важен в корпоративния свят.

Той вдигна рамене.

— Вероятно. Сайръс ме научи на повечето от това, което знам. Беше блестящ. Аз... — Гидиън се поколеба. — Уважавах го. Вярвах му — завърши предпазливо.

— Бил е бащинска фигура — вметна Хана.

— Господи, жено, винаги ли трябва да анализирате?

— Извинете. Навик.

— Предполага се, че сте тръгнали на почивка — измърмори той и след кратко мълчание добави: — Не познавам баща си. Изчезнал, преди да се родя.

— Къде сте израснали?

— По улиците на Ел Ей. Страхотно образование.

— Представям си — каза тя и мислено вкара още едно парче в мозайката. — Имате късмет, че не сте влезли в затвора.

— Не късмет. Акъл.

Хана скри една усмивка.

— Сега егото ли говори, или това е истината?

— Кой знае? — Устата му се отпусна леко. — Може би по малко и от двете. Наистина успях да се опазя от затвора, но не защото животът ми беше кой знае колко чист.

— Кога разбрахте, че ви бива за бизнес?

— Когато открих, че мога да продам комплект тасове на законния им собственик, без да ме арестуват, че съм ги откраднал. Ако съм предпазлив.

— Хитро. Предполагам, че от този момент сте започнали да напредвате?

— И на мен ли се ще да мисля така. Сега крада само компании. И всичко е напълно законно.

— Кога срещнахте Сайръс Балънтайн?

Гидиън я изгледа.

— Наистина ли се интересувате?

— За съжаление, да.

Това беше истината, но тя предпочиташе да не бе. Не ѝ се искаше чак толкова да се интересува от Гидиън Кейдж.

— Хванах се с него в последния клас на гимназията. Училището имаше програма за работа и учене, за да можем ние, така наречените младежи в затруднено положение, да влезем за малко в света на бизнеса и да видим що е то, законна работа. Балънтайн получи

данъчни облекчения, защото предложи да ходим в неговата фирма. Само погледнах мерцедеса му и петстотиндоларовия му костюм и разбрах, че корпоративният свят е точно като за мен. Захванах се за работа. Правех всичко — носех кафе, водех регистъра на кореспонденцията. И много внимавах какво прави Балънтайн. Опитвах се да се обличам като него, да ям като него, да говоря с хората като него. И той го забеляза.

— Видял е нещо, което му е харесало ли?

— Нещо, което би могъл да използва — поправи я сурово Гидиън. — За известно време всичко вървеше добре. Той получаваше моята абсолютна лоялност и възможност да ме ползва, когато му потрябвам. В замяна аз получих няколко години в колеж и обучение в процеса на работата, което нямаше равно на себе си. Сайръс ме научи на всичко: как да купувам костюм, как да забавлявам клиенти, как да манипулирам хората, без да усещат какво става, как да се държа в рамките на закона, докато вземам почти всичко, което искам.

— И тогава извъртя един последен номер и ви остави върху купчина фъшкии.

— Доста точен израз — съгласи се Гидиън. — Красотата на момента беше, че така и не го видях, че приближава.

Хана усети почти непреодолим подтик да се пресегне и да докосне голямата му ръка, отпусната на ръчката до нея. Ала устоя с усилие на волята. Този човек знаеше как да маневрира и да манипулира. Щеше да бъде глупачка, ако не си дадеше сметка, че точно сега той я подкарваше в посоката, накъдето искаше да тръгне. Само не разбираше защо си прави този труд.

— Значи отивате на почивка, докато се чудите как да се справите със сина на Балънтайн.

— Не съм бил на почивка девет години.

— Ами пътуванията до Вегас?

— Вегас не се брои — отвърна той. — Сега разбирам защо.

— Не бих легнала с вас, защото това ще е нещо ново, нали разбирате — подхвърли Хана нехайно, но със стегнат стомах.

Гидиън я изгледа.

— Ако легнете с мен, няма да е нещо ново. Ще бъде нещо важно.

Тя горещо си пожела да си беше държала устата затворена. Защото сега го знаеше със сигурност. Изпъстрените със златисто очи

блестяха зад тъмните мигли и в тях се четеше тиха увереност, която Гидиън не се и опитваше да прикрива. Очертанията на мозайката се промениха с добавянето на ново парче. Хана не беше сигурна, че разбира допълнителната информация, ала почувства отражението ѝ в тялото си.

Мекият карибски здрач се сгъстяваше, когато самолетът докосна единствената писта на летището в Санта Инес. За последните сто и петдесет километра островът беше пораснал от смътна зелена точка в океана до рай за художника, с палми и пясъчни плажове. Светлините на мъничкия терминал бляскаха приветливо, когато Хана и Гидиън се гмурнаха в задушната тропическа топлина.

— Тук съм само от пет минути и май вече имам нужда от душ — обяви тя на път към агенцията за коли под наем, която се намираше зад терминала.

— Ще се аклиматизираме — увери я Гидиън. — Няма ли да вземете такси?

— Искам собствен транспорт. Ще наема един от тези страхотни малки джипове с ресни по навеса. — Хана посочи към редицата лекомислено изглеждащи джипове и прибави: — Навън сигурно чакат много таксита.

— Ще пътувам с вас.

— Няма ли да се обадите в някой хотел?

— Още не. Първо ще ви изпратя до къщата на леля ви. — Тя не се зае да спори. Знаеше, че няма смисъл. Петнадесет минути по-късно Гидиън запали двигателя на джипа, докато Хана се настаняваше до него. — Трябваше ли да вземате този с розовите ресни?

Той изкара малкия джип на заден и тръгна към тесния, обграден с палми път, който обикаляше острова.

— Не се тревожете, всички ще помислят, че сте турист.

— Не това ме тревожи. Аз съм турист. Повече ме притеснява това, че ще ме помислят за идиот.

— Престанете да се оплаквате от розовите ресни. Вижте, Гидиън, не е ли красиво? — Тя си пое дълбоко дъх, когато джипът зави и пред тях се откри очарователно заливче. Гаснещата светлина разкриваше съвършен островен пейзаж. Белият бряг посрещаше

паяната на тихото море в приканваща идилия, излязла като че ли от рекламен афиш. Липсваше само една прегърната двойка край водата. Топлият вечерен бриз довяваше аромата на морето. — Мисля, че вече започвам да се отпускам.

— Радвам се за вас — изръмжа Гидиън и изви джипа към края на пътя, когато едно разпадащо се такси забръмча към тях.

Колата се отклоняваше опасно от невъзможно старата бяла средна линия, която почти не се виждаше. Шофьорът им махна весело и натисна клаксона, преди да изчезне в мрака зад тях.

Хана веднага се стегна. Хвана се за ръба на предното стъкло и няколко пъти си пое дълбоко дъх.

— Ей — обади се Гидиън, — отпуснете се.

— Още не мога да се отпусна в кола. Добре се справях напоследък, но...

— Представям си. — Той отпусна педала на газта и джипът осезаемо забави ход. После ѝ се усмихна бегло. — Предполага се да сте навигатор. Залавяйте се.

— Трябва да се опитате да запомните, че не съм ваша служителка, Гидиън. — Но извади малката карта от чантата си и се наведе, за да я разгледа под светлината на таблото. Не ѝ харесваха все по-честите завои по пътя. Не обичаше пътища, които минават покрай стръмни скали, колкото и да са живописни. — Къщичката на леля ми е на другия край на острова. Трябва да минем през града и после да търсим ориентира. Вие хвърляйте и по едно око за хотел. Ако видим някой, ще спрем. Можете да се отбиете и да си наемете стая.

— По-късно ще се тревожа за това.

Наближаваха малкия пристанищен град и вниманието му беше изцяло погълнато от пътя.

Конгломератът от колониални сгради в испански и холандски стил носеше името на острова и отразяваше разнообразното му минало. Хана се възхити на прашната розово-бяла архитектура. Вдясно интимното малко пристанище приютяваше колекция от плавателни съдове — от блестящи бели яхти до ръждясали лодки за излет. Движението по единствената главна улица необяснимо се забавяше в пълзене. Минувачите по тротоара подвикваха на познати в минаващите коли. Колоритно облечени туристи се смесваха със също толкова

колоритните местни жители, излизайки от магазините, които вече затваряха. Баровете на открито започваха да се пълнят.

— Трябва да купя храна — каза замислено тя. — Това като че ли е бакалия. Да спрем тук.

Той се подчини и вмъкна малкия джип в пролуката между две таксита.

— Ще ви чакам в колата.

Хана погледна нагоре, докато се измъкваше с бастуна си.

— Не искате ли да дойдете с мен?

— Предпочитам да пазя багажа. Няма как да го заключим.

— О! Вярно. — Тя погледна задната седалка на открития джип. — Не се сетих.

— Знам. Бяхте заета с розовите ресни. — Метна ръка на волана и ѝ се усмихна. — Бягайте, Хана.

— А вие гледайте някой да не отмъкне тасовете.

Настъпи отчетливо мълчание и после Гидиън изрече меко:

— Ще ги наглеждам.

— Няма да е хубаво да ги откупуваме от човек, който първо ги е взел.

— Всички професионални консултанти ли имат такова извратено чувство за хумор?

— Вероятно. Ще се видим след няколко минути.

Тя се насочи към бакалийката с необяснимо леко сърце. През арката на вратата се виждаха приятно познати пакети чипс и кутии с безалкохолни. Вътре намери и различни консерви, но за съжаление не и пресни зеленчуци. Взе кашон с мляко, малко зърнени закуски, хляб и риба тон. Подбра още някои неща и се приближи към касата, където продавачът бърбеше с някаква позната на некия островен диалект. Той вдигна очи, когато Хана се приближи, и ѝ заговори на английски със силен акцент.

Едва когато излезе от магазина с пълен плик с продукти и, балансирайки с бастуна, тя си даде сметка, че бе купила достатъчно храна за двама души. Гидиън не каза нищо, докато подкарваше джипа, за да се върнат на оживената главна улица.

Къщичката на Елизабет Норд беше изящна старомодна вила с веранда, която я обикаляше от всички страни. Дървената постройка, издигната сред палмова горичка, беше боядисана в бяло. Екзотична

сочна зеленина, изпъстрена с огромни цветя, пръскаше очарованието си около къщата. Фаровете на джипа леко докоснаха пищната растителност, когато Гидиън го паркира на овалната алея. Хана дочу мекия прибой в далечината, докато отваряше чантата си, за да потърси ключовете от вилата.

Не каза нищо, когато той взе двете пътни чанти и плика с покупките и я последва по стъпалата на верандата. Когато тя отключи изцялата двойна врата и светна лампите, пред нея се разкри дневната, която заемаше цялата дължина на предната стена, и Хана се усмихна доволно.

— Така би трябвало да изглежда апартаментът ми.

— Значи това е оригиналът.

Гидиън остави чантите, влезе и отвори прозорците. Застоялият въздух започна да излиза. Когато Хана включи вентилатора на тавана, вътре стана още по-свежо.

Белите лакирани ратанови мебели и памучните им възглавници с екзотични мотиви си бяха точно на мястото тук, във вилата на тропическия бряг. Избелените дъсчени подове и огромните прозорци създаваха усещане за хладина — и визуално, и физически. Високите до тавана полици между прозорците бяха запълнени с дневници, тетрадки и събирана с години колекция от тежки томове. Огромно резбовано палисандрово бюро стоеше пред един от предните прозорци със завладяващ изглед към морето.

Гидиън отвори и последния прозорец и спря пред малък палисандров бюфет. На него стоеше поднос с прашни чаши. Когато се наведе, за да отвори вратичката, отвътре блесна разнообразие от бутилки. Той посегна без колебание към една от тях.

— Леля ви е имала вкус за доброто уиски.

— Радвам се, че го одобрявате.

Хана усети, че върви след него, когато той отнесе чашите и бутилката в изненадващо добре оборудваната кухня. Загледа го как изплаква чашите в умивалника и сипва в тях солидни дози уиски. Стомахът ѝ пак се стегна.

— За истинската почивка.

Гидиън ѝ подаде чашата със сериозно изражение. Очите му се впиха в нейните, когато тя послушно вдигна чашата към устните си и долови отлежалия вкус.

— Не видях телефон — чу се да казва тя предпазливо.

— Няма.

— Трудно ще бъде да се обадите на някой хотел.

— Да.

Той мина покрай нея, пресече дневната и излезе на верандата. Хана бавно го последва със съзнанието, че бе застанала на ръба на много широка и много дълбока бездна.

Гидиън стоеше с гръб към нея, облегал на перилата, и се взираше в морето. Хана осъзна колко силни бяха станали раменете му от плуването. Загледа как гладките мускули се движат под ризата му, когато той вдигна чашата, която беше оставил на перилата, и отпи още една глътка.

— Много е различно, нали? — осмели се да вметне тя, като опипваше предпазливо почвата, сякаш се канеше да върви по горещи въглени. — Не е Тусон, не е и Сиатъл.

— Неутрална територия.

— Дали?

— Бих искал да остана тук, при вас, Хана.

Тя отпи още една глътка уиски с надеждата да отпусне стомаха ѝ. Но усети само огън. Ако легнеше с този мъж, нямаше да е нещо ново, щеше да е важно. Невероятно важно.

— Да — отвърна Хана и реши да не мисли за всичко, на което може би казваше „да“ с тази единствена дума.

Гидиън се обърна и се усмихна леко.

— Защо не отидем да поплуваме?

ПЕТА ГЛАВА

Морето беше съвършено. Хладната светлина на огромната тропическа луна върху леките вълни създаваше илюзия за извънземна действителност. Топлата вода беше необичайна за човек, свикнал с целогодишния студ на Пюджет Саунд. Хана стоеше на ръба на лекия разпенен прибой и се питаше как бе възможно да бъде толкова далеч, и физически, и духовно, от Сиатъл.

— За какво мислиш?

Гидиън се приближи до нея и пусна кърпата си на пясъка. Беше се преоблякъл в прилепналия бански костюм, с който беше в деня, когато го беше видяла за първи път в Лас Вегас. Тъмната му коса сребрееше под лунната светлина, стройното му, слабо тяло изглеждаше по-едро, отколкото го помнеше. И той ѝ изглеждаше някак извънземен. Но в странния му вид се криеше неопределима притегателност.

— Имаше право. Може би това е неутрална територия. Със сигурност е различно. Островите винаги са ме привличали. Те са фантастичен свят. Мисля, че и леля ми е чувствала същото. Винаги живееше на някой остров, когато не преподаваше в Щатите. Много време живя в Южния Тихи океан, а по-късно, след като се пенсионира, дойде тук, на Санта Инес.

Тя отвърна поглед от него и затърси неразличимата линия, където морето се срещаше с нощното небе.

Той не я докосна, обаче Хана усети напрегнатия му поглед, докато се взираше в нея под лунната светлина. Простият жълт бански костюм не беше особено смел, но сега тя се чувстваше съвсем гола в него. Беше ѝ неудобно. Пусна бастуна до кърпата му и се обърна, за да го погледне през рамо.

— Какво чакаш?

— Не знам, ала със сигурност чаках дълго.

Той я хвана под ръка, когато тя влезе с накуцване във водата.

— Толкова е топла — каза Хана с въздишка.

— Почти колкото теб.

— Гидиън...

— Тихо, Хана. Хайде да плуваме.

И я дръпна полека към вълните.

Заливчето, в което плуваха, беше защитено от морето с извит каменен кей, който стигаше почти до средата му. Морето беше тихо и тя се усещаше безтегловна. За първи път, откакто беше пострадал кракът ѝ, се почувства гъвкава и подвижна. Тук, в морето, нараненото коляно не беше пречка, както на сушата. Удоволствието пак да се чувства здрава я накара да се засмее тихо.

Гидиън я чу и се усмихна. Заплува бавно пред нея. Хана го последва непрекословно, усещаше се в безопасност в това чуждо море, благодарение на присъствието му. Беше добра плувкиня, ала Гидиън се движеше наоколо ѝ като играещ делфин, който забавя скоростта си заради нея.

— Добре ли си? — попита протичко.

— Фантастично.

Тогава Гидиън я докосна, голямата му ръка се плъзна по мокрото ѝ рамо. Не се опитваше да я спре, да я направлява или да забави движението ѝ. Просто я докосна.

Тя трепна и прикри реакцията си с малко ускоряване, което я изведе извън обсега му. Но когато погледна настрани, го видя до себе си. Той се движеше безшумно във водата. Поради някаква причина тя отново се отклони, усещайки растящата възбуда от прастарата игра, която беше започнала да играе.

Този път Гидиън се появи отдясно, малко зад нея. Хана почувства ръката му на пресеца си — сякаш просто искаше да бъде сигурен, че тя съзнава присъствието му. Да, съзнаваше го. Знаеше, че независимо колко време ще играе тази игра, независимо колко ще му се измъква, когато се обърне, ще го намери до себе си. Беше неизбежно. Припламващата възбуда я изпълваше с напрегнато любопитство.

Хана спря и стъпи на пясъчното дъно. Топлото море се пенеше около гърдите ѝ. Гидиън се стрелна под водата и излезе точно пред нея. Очите му бяха потъмнели от нескрито желание, ярката луна отсичаше чертите на лицето му, вдъхновени от мъжествена сила.

— Искам те от онзи първи следобед във Вегас.

Думите му бяха суровата истина.

Тя го погледна с разширени очи.

— Брат ми каза, че е доволен, че съм имала благоразумието да не спя с теб.

— Не и докато работата с компанията му представляваше пречка. Хана наклони глава.

— Кодексът на Запада?

— Не. Моят кодекс.

— Значи вече не е пречка?

— Всичко свърши.

— За теб — каза тя. — Не и за него.

— Ако има смелост и мотивация, ще оцелее. Дадох му урок, но не съм го унищожил.

— А можеше да стане така.

— Не беше нужно.

Хана си пое дълбоко дъх.

— Свикнал си с властта. Дори си създаваш собствени етични стандарти, нали? Не действаш според чуждите.

— Толкова ли е лошо?

— Това те прави опасен.

— Не и за теб. — Вдигна ръка и прокара показалец по линията на челюстта ѝ. — За теб никога.

— Защо да съм изключение?

— Защото ме разбираш.

— Разбирането не купува сигурност — прошепна тя. — Само малко предупреждение за надвиснала опасност.

Устата му се изви леко.

— Да не смяташ, че те грози опасност?

— Не — призна тя, — но е доста вероятно, защото тази вечер не мисля логично. Още не мога да подредя парчетата от мозайката.

— Като мозайка ли ме виждаш?

— Да.

Той плъзна ръка по извивката на рамото ѝ.

— Бъди моя, Хана.

— Защото ме искаш ли?

— Защото имам нужда от теб.

Другата му ръка обгърна рамото ѝ и той я привлече към себе си.

Тя усещаше силата у него, ала тялото ѝ реагира с желание. Предчувствието се разгоря в копнеж. Когато устата му овладя нейната, Хана разтвори устни.

Гидиън изпусна дълбок стон. Целувката му беше агресивна, жадна, а не съблазняваща. Не се опитваше да прикрие желанието си и това я завладяваше.

Тя се учуди. Не беше очаквала той да изразява така ясно потребността си. Беше очаквала повече финес, повече съблазън.

Ръцете му се плъзгаха по кожата ѝ, надолу по гърба, притискаха я към мъжествените очертания на тялото му. Хана усети възбудата му през тънкия плат на банския му костюм и това я накара да ахне.

Тя се опита да си напомни, че има и друго обяснение на праволинейния му подход тази вечер. Той много лесно манипулираше хората. Възможно беше да е намерил ключа и към нея, без да го бе разбрала. Хана не би реагирала на преднамерено, предизвикателно съблазняване. Щеше да се отнесе предпазливо към всякакви любовни изявления.

Но Гидиън беше казал, че има нужда от нея. Беше я накарал да повярва — с всяко свое докосване, с всяка своя дума. Тя не можеше да си обясни защо я беше последвал в Сиатъл, а после и на Санта Инес. Нямаше никакво друго обяснение освен това, което ѝ беше дал. Че има нужда от нея.

Ако я манипулираше с потребността си, значи тази вечер беше много находчив, реши Хана. Защото и тя го искаше... Не, имаше нужда от него.

— Неутрална територия — измърмори срещу устата му.

— Нашата територия.

— Да.

Този път казваше „да“ на всичко.

Сигурно я беше усетил, че се предава. Хана почувства как тялото му се стяга от сдържано желание, чу го как си поема дълбоко дъх и в следния миг горницето на банския ѝ увисна в ръката му. Той впи поглед в гърдите ѝ.

— Толкова си нежна, сладка моя Хана.

Положи ръце на раменете ѝ и бавно ги спусна надолу, докато зърната ѝ не се притиснаха в дланите му. Морето се пенеше около пръстите му, скриваше и разкриваше формата на гърдите ѝ.

Тя протегна ръце, обгърна врата му и вдигна лице към устните му. Когато езикът му се вмъкна в устата ѝ, тя усети как той се раздвижва. Следващото, което почувства, беше как я вдига и я понася към брега.

Изнесе я на осветения от луната пясък. Хана усети как я полага на хавлията. Кожата ѝ вече беше изсъхнала. Гърдите ѝ бяха набъбнали и желанието за интимен допир я накара да се размърда неспокойно. Леко повдигна коляно, докато той се отпускате до нея.

— Искам те, Гидиън.

— Знам — каза той нежно, с дълбоко удовлетворение в гласа. — Усецам го.

Пусна сутиена и плъзна ръка по корема ѝ. Вмъкна пръсти под ластика и свали долнището. Когато тя се притисна към него, той я задържа така за един дълъг момент.

Отмести се и свали банския си костюм. Хана зърна за миг хълбоците и стегнатия му корем. Възбудата му беше предизвикателна.

— Толкова отдавна исках да те докосна.

Притисна я към себе си и пръстите му се спуснаха по бедрото ѝ в нежна и настойчива ласка.

Тя заби нокти в гладките мускули на гърдите му.

— Моля те, докосни ме, Гидиън. Имам нужда от това тази вечер. Никога не съм искала нещо толкова много.

И затвори очи. Заоблените върхове на пръстите му се придвижиха към вътрешната повърхност на бедрата ѝ.

— Отвори се за мен, скъпа... — Тя го направи с едва чути стон, изпъшка и се притисна към него. — Толкова си гореща...

Допирът му накара влажната топлина да нарасне дотолкова, че на Хана ѝ се стори, че ще полудее.

Той стана още по-настойчив, когато усети реакцията ѝ. Без никакво предупреждение пръстите му слязоха още по-ниско. Тя несъзнателно впи нокти в гърдите му. С неподозирана чувствена агресивност го накара да се обърне по гръб.

Стори ѝ се, че иззад миглите му наднича самият дявол.

— Гидиън, моля те, не ми се смей.

— Ти ме ощастливяваш толкова много, сладка моя Хана.

— А ти ме подлудяваш — измърмори тя приглушено.

— Мисля, че това ти харесва. — Тя се притисна към него. — Ах, Хана. Бутах ме към ръба...

Дяволът в очите му вече не се смееше. Той се напрегна.

— Да — замоли се тя с цялото си тяло. — Да, моля те, сега, Гидиън.

Той се стегна под нея. Нощното небе се превъртя и Хана се озова по гръб. Преди замаяните ѝ сетива да се ориентират, Гидиън се плъзна мощно между бедрата ѝ.

Тя разтвори устни в безмълвен вик на почуда. Мигът на завладяването я разтърси. Почувства се преизпълнена. Той замря за един напрегнат момент. На лицето му се четеше едва сдържано желание. Погали с треперещи пръсти косата ѝ, изчакваше я да свикне с него. Хана полека се отпусна.

— Добре ли е? — запита Гидиън.

— Прекрасно.

Той сведе глава, за да я целуне по рамото.

— От това имах нужда. Да те усетя в ръцете си, как ме обхващаш, как се вкопчваш в мен. Господи, колко имах нужда от това.

Тя го сграбчи и обви крака около мускулестите му бедра. Затвори очи и се отдаде на мига. И на мъжа, който я прегръщаше.

— Гидиън, никога не съм се чувствала така.

— Знам, скъпа, знам.

Той се раздвижи полека. Бавни, дълги тласъци, които разпалваха нов огън.

Безпощадното движение тласкаше Хана към съкрушителна безкрайност, обещаваща освобождение, каквото никога не беше изпитвала. Тя последва искрящото обещание — все по-настойчиво, все по-безрезервно. Затаи дъх, когато засилващото се напрежение изби внезапно и я разтърси в прилив от милиони малки вълни. Тихите ѝ стонове отекваха в ушите на Гидиън, докато Хана се притискаше към него и ноктите ѝ оставяха доказателства за желанието ѝ по широките му рамене. Тя го усети да изтръпва и после той също нададе дрезгав мъжки вик на удовлетворение, който я разтърси.

Миг по-късно се отпусна под тежестта му. Вдигна очи, в които се четеше спомена за удоволствието, и на устните ѝ се очерта лека усмивка.

Той нерешително се отмести от нея и се подпря на лакът. Вдигна пръст, за да докосне ръба на устните ѝ.

— Сега ти се смееш.

— Знам. Беше толкова изненадващо. Искам да кажа, когато една жена стигне моята възраст, знае, че е пропуснала нещо, но не знае какво, докато не се случи.

Раменете му закриха луната, когато се надвеси над нея.

— Да не се опитваш да ми кажеш по собствения си деликатен начин, че никога досега не си имала оргазъм?

— Не бих се осмелила да кажа такава неща. Немислимо е в днешните модерни времена една жена да признава такива неща. Освен това, ако го кажа, ще подейства не знам как на егото ти.

— Твърде късно е. — Гидиън целуна връхчето на гърдата ѝ. — Вече ми го каза.

— А егото ти?

— Вече е почти два пъти по-голямо от преди половин час — увери я той.

— Точно от това се страхувах.

— Ако си изиграя картите добре — продължи, — мога да те убедя, че съм най-доброто, което някога ти се е случвало.

— Не точно умението ти в картите ме интересува.

Гидиън изстена.

— Лошото на агресивните жени...

— Да?

— Е, че са много възбуждащи. — Той стана и протегна ръце, за да я изправи. — Но мисля, че за тази вечер ми стигат страхотните преживявания на открито. Ще прекараме остатъка от нощта в леглото.

Направиха точно това — и то в широкото, умело изработено ратаново легло на Елизабет Норд. Преди нощта да свърши, Хана беше научила още много неща за собствената си уникална женственост. Стори ѝ се странно, че трябваше точно този мъж да ѝ покаже този аспект от личността ѝ. Питаше се дали и той бе научил нещо от нея. Последната ѝ мисъл, преди най-накрая да се отдаде на съня в ръцете на Гидиън, беше, че той всъщност бе имал право.

Да спи с Гидиън Кейдж беше нещо важно.

Може би това беше най-важното нещо, което някога беше правила в живота си. Ала собствените ѝ предупредителни думи,

изречени, докато морето я люлееше в първите етапи на желанието, също я преследваха. Да разбира един мъж не означава сигурност за жената.

Гидиън се събуди с първите слънчеви лъчи. Протегна се с наслада, като усети крака на Хана, затиснат под неговия. Леко раздвижи стъпалото си. Когато тя не се събуди, той реши да бъде благороден. Измъкна се полека от леглото и застана за миг, вгледан в нея. Червеникавокестенявата ѝ коса се беше разпиляла по възглавницата, объркана от съня и бурното любене. Чаршафът се беше изплъзнал и разкриваше розовото връхче на едната ѝ гърда. Спомни си как тези зърна се бяха втвърдявали неведнъж под ласките на езика му. Нежната извивка на гърба ѝ го накара да пожелае пак да я погали.

Тази сутрин Хана не беше просто една мека, спяща жена, осъзна той. Беше неговата жена. Усети как собственическото чувство се плъзва в кръвта му. Това напрегнато усещане почти го развесели. Но другата половина от него, примитивната, недотам цивилизованата, го взе много сериозно.

Извърна се, когато тялото му започна да се раздвижва в отговор на спомена. Ако не намереше друг начин да излее излишната енергия тази сутрин, пак щеше да се гмурне в леглото при нея. И тогава със сигурност щеше да я събуди. Кое то не беше много честно, каза си, защото тъкмо той я беше изтощил до крайност.

Тази мисъл се преобрази в лека усмивка, когато излезе съвсем гол на верандата. Имаше нужда да поплува. Морето го викаше повластно от всякакъв плувен басейн.

Веднага щом се озова във водата, Гидиън разбра защо морето му се струваше толкова редно. То му напомняше за начина, по който беше усещал Хана в ръцете си. Копринена, течна топлина, която обгръщаше мъжа. Но за разлика от морето тя се отдаваше изцяло, честно, наслаждаваше се на взаимната страст. Удоволствието ѝ от това, което откриваше у себе си, подхранваше собствената му радостна възбуда. Съзнанието, че ѝ бе доставил удоволствие, беше удовлетворение, достатъчно за този първи ден в рая. Хю Балънтайн и „Кейдж и съдружници“ изглеждаха много далеч. Сам със своята жена на

тропически остров — какво по-хубаво за един мъж, за да погледне по-иначе на живота?

Господи, колко добре се чувстваше тази сутрин. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствал толкова добре. Хана определено я биваше да спасява, макар да беше останала с впечатлението, че дарбите ѝ са в сферата на раздаването на съвети. Гидиън се засмя на глас и се гмурна дълбоко под вълните.

Хана се събуди в широкото ратаново легло с някакво предпазливо предчувствие. Без да отваря очи, размърда босия си пръст, за да изследва околностите. Когато разбра, че леглото бе празно, се надигна и премига. Гидиън вече беше излязъл. Сигурно за да плува. Как да устои на най-големия плувен басейн точно пред вратата му?

Отмести завивките и посегна към бастуна, който той беше оставил до леглото. Облегна се на него и се загледа навън през прозореца към палмите около плажа. Нищо чудно, че леля ѝ беше избрала да изживее тук старините си. Какво повече му трябва на човек от синьо море, чист бял пясък и перести палми?

Съзнаваше, че снощи беше влязла в този фантастичен свят и му беше позволила да я обгърне. Тази сутрин истинският свят ѝ изглеждаше много далеч.

Запъти се към банята. Гидиън още не се беше върнал, когато тя се беше изсушила и облякла бял ленен панталон и лека блуза, която върза на пъпа. И двете дрехи представляваха рафинирани версии на облеклото на тропическите природоизследователи, с джобове на крачолите и на ръкавите. Бяха омачкани от лежането в пътната чанта, но Хана си напомни какво пишеше в каталога — че трябва да изглеждат намачкани, за да се знае, че са от истински лен. Прибра косата си с два гребена от черупка на костенурка и реши, че бе готова за голямо начинание, като например правене на кафе.

Чувстваше се прекрасно, като се изключеха случайните присвивания в мускулите от вътрешната страна на бедрата. Всяка стъпка ѝ напомняше за преживяното снощи, но какво пък. Дори коляното ѝ се чувстваше сравнително добре. И тя се запъти към кухнята.

Намери чайник и го напълни с вода. Сложи го на печката и се върна в обляната в слънце дневна. Морето се виждаше най-добре от прозореца пред бюрото. Хана се наведе, опря длани на бюрото и присви очи срещу ярката утринна светлина. Нищо чудно, че художниците харесваха островите. Светлината беше невероятна. Докато гледаше ослепителното море, ѝ се стори, че вижда тъмната коса на Гидиън сред вълните. Той плуваше към брега.

За миг тя потисна една странна несигурност. Искаше да се отнесе хладно и небрежно към връзката, която се беше родила снощи. Гидиън щеше да се отнесе хладно и небрежно, сигурна беше. Почти. Увереността в мъжката му власт винаги беше в основата на увереността във властта му като ръководител. Отново усети лека несигурност. Хора, излъчващи власт, такива като него, винаги бяха заплаха. Нямаше да е зле да не го забравя.

Беше малко късно обаче да си отправя предупреждения. Въздъхна и разсеяно започна да отваря чекмеджетата на бюрото. Беше дошла на Санта Инес, за да прегледа и да опакова библиотеката на леля си, а не да се залюбва с мъжа, който едва не беше съсипал брат ѝ.

Средното чекмедже на бюрото беше заключено, но Хана намери ключа при другите, които беше донесла. Когато отключи чекмеджето, намери вътре очакваните моливи и писалки, кламери и ластичета. Както и малка, изящно резбована дървена кутия. Извади я от чекмеджето и я отвори.

Вътре имаше колие. Верижката беше от тежки халки. Камъкът, вместен в прост обков, не беше кой знае какво. Мътен, зеленикавосив, непрозрачен, без фасети. Закръглената повърхност обаче беше шлифована. На нея се виждаше рисунка. Трудно различима. Тя вдигна колието срещу светлината и утринното слънце освети камъка. Мотивът представляваше изящна плетеница, преминаваща в гола женска фигура. Фигурата държеше нещо в едната си ръка, може би меч.

Хана погледна в кутията и видя малко листче. Разгъна го. Беше ръкописна бележка, подписана от Елизабет Норд. Малко преди смъртта ѝ.

„За тебе, Хана. Бъдещето е твое и само твое. Не се плаши от него.“

Камъкът беше топъл в дланта ѝ. Потисна бликналите сълзи, докато окачваше колието на шията си. Никога не се беше сближавала особено с леля си. Ала винаги беше усещала някаква далечна връзка с нея. Може би затова беше обикнала островите и едва не беше направила кариера в антропологията. Неочакваният подарък я трогна.

Гидиън влезе през двойната врата точно когато тя закопча колието. Хана вдигна очи и премига, когато осъзна, че той стои пред нея безочливо гол, метнал хавлията на рамо. Усмихна се, когато видя как тя отчаяно се опитва да държи очите си приковани към лицето му и докосна камъка на колието.

— Откъде го намери?

— В лелиното бюро. Имаше бележка. Че е за мен. Харесва ли ти?

Гидиън се взря в колието.

— Горещо-долу. Нещо ценно ли е?

— Нямам представа. Сигурно не е. Леля Елизабет май не си падаше по бижутата. Има интересна фигура на камъка. Вероятно го е намерила някъде при проучванията си.

— Аз имам идеи за по-интересни сувенири.

Леката му веселост се превърна в дяволска усмивка, когато се наведе, за да я целуне.

Хана усети солта по устата му. Твърдите контури на тялото му се притискаха към нейната мекота с агресивната увереност на мъж, който знае, че може да задоволи една жена. И обратното беше вярно, каза си Хана. И тя го беше задоволила. Прегърна го и отвърна на целувката.

— М-м-м — измърка той срещу устните ѝ. — Мислех да взема душ и да се облека, но май ще подредя нещата иначе.

Изсвирването на чайника го прекъсна.

— Водата завря. — Хана се изплъзна от ръцете му. — Изпълнявай план А. Аз ще ти направя кафе, докато се къпеш.

— Да не правим нищо прибързано.

Тя се усмихна.

— Мразя да споменавам подробности, ала дойдох, за да свърша една работа.

— И за дълги разходки по плажа — напомни ѝ Гидиън.

— Досега не съм направила нито една.

— Оплакваш ли се?

В думите му се долавяше лек намек.

Стори й се, че той иска да налага темпото. Смяташе, че след снощи вече имат връзка. Сега искаше да я контролира. Не биваше да забравя, че си имаше работа с човек, свикнал да манипулира всичко.

— Не се оплаквам — изрече меко. — Но малко помощ при опаковането няма да ми е излишна.

Гидиън се отпусна и се подсмихна.

— Не се тревожи. Ще си отработя издръжката. Връщам се след малко.

Хана го загледа как се отдалечава към банята и се възхити на лекотата на движенията му. Част от нея се изкушаваше да го последва под душа. Ала устоя и отиде в кухнята. Батерията, задвижваща егото му, тази сутрин нямаше нужда от никакво допълнително зареждане.

Беше приготвила кафе и зърнена закуска, когато след петнадесет минути той влезе в кухнята, облечен във всекидневен памучен панталон и риза.

— Само си помисли — подзе, обръщайки един стол към масата, — имаме цяла седмица на разположение.

— А после какво?

Хана съжали за думите си в мига, когато ги изрече. Но беше твърде късно да ги оттегли. Гидиън я изгледа, докато ухапваше препечената филия.

— После заминаваме.

— Съжалявам, че запитях. — Тя ухапа филията си. После се опита да изобрази усмивка. — Вече никакви тъпи въпроси, обещавам.

— Не е тъп въпрос — отвърна той. — Просто още няма отговори.

— Знам. Казах ти, няма да се повтори.

— Хана... — Гидиън сви вежди в опит да намери нужните думи, но се отказа и промени темата. — В какво ще опаковаш книгите?

— Не знам. Трябва да намеря кашони. Цяло състояние ще ми струва да ги пратя по самолет до Сиатъл, но май точно така ще направя.

— Трябват ти куриерски кутии. Сигурно можем да купим от летището или от някоя куриерска фирма. Ще идем по-късно днес в града да видим какво ще намерим.

Тя се намръщи.

— Май съм дошла неподготвена.

Той вдигна рамене.

— Няма значение. Бива ме в това.

— Да намираш кутии ли?

— Да организирам.

— О! Искаш ли да ми помогнеш да сортирам книгите след закуска?

— Сигурно ще е интересно.

След един час Хана си призна на глас, че сортирането на библиотеката на Елизабет Норд щеше да излезе по-сложно, отколкото си го бе представяла. Основният проблем беше да не се отплесва, като се зачита в книгите. Но и Гидиън не беше имунизиран. Когато тя вдигна очи от купчината ръкописни бележки, го видя седнал с кръстосани крака на пода пред една пожълтяла стара карта.

— Какво намери?

Той не вдигна очи.

— Карта на военното разузнаване.

— Наистина? Каква?

— На остров Ревелейшън. От четиридесет и втора година. Показва пистата за приземяване, там е трябвало да дебаркират морските пехотинци, за да превземат острова. Сигурно е била много секретна навремето. Чудя се откъде ли леля ти е намерила такава карта.

— Вършела теренна работа, когато избухнала войната. Не знам точно кога се е върнала в Щатите.

— Може би е помогнала на военните да я съставят. В края на краищата, доста добре е познавала острова. — Гидиън се наведе над избелялата хартия. — Военното разузнаване сигурно се е поразровило в мозъка ѝ.

Хана го изгледа и се усмихна.

— Откога се занимаваш с карти, Гидиън?

— Откакто се помня. Като малък правех невероятно сложни карти на квартала.

— Показващи къде са паркирани колите с най-хубави тасове?

— Коли със скъпи тасове не паркираха в моя квартал. По едно време исках да ставам картограф, но начинът на живот на Сайръс Балънтайн много ме изкушаваше. Така картите ми станаха хоби. Смятах един ден сериозно да започна да ги колекционирам. Дори да

направя голяма колекция по няколко теми. Сещаш се, военни карти или карти на Щатите от деветнадесети век. Може би карти на света, правени преди конкретна дата. Ала след време станаха нещо интересно, което просто окачваш по стените.

Държеше картата така, сякаш беше антиквар, в чиито ръце бе попаднала рядка книга, потънал в изучаването на острова, очертан на пожълтелите лист.

Хана усети познато съчувствие. Разбра без никакво съмнение, че Гидиън не е бивало да се отказва от любовта си към картите. Каза си, че консултантът у нея пак се обажда. Не биваше да си отваря устата. Гидиън нямаше да приеме добре съвета ѝ.

— Мислиш ли, че може да се върнеш към старото си хоби?

— Кой знае? Напоследък нямам много време за него.

— Защото си зает да превземаш чуждите компании ли?

Това го накара да вдигне очи. Погледът му стана по-твърд.

— Или да заплашвам да ги превзема — изрече с прекалено мил тон.

Хана разбра, че бе прекрачила една невидима линия, но не можеше да спре.

— А би трябвало.

— Кое? Да превземам компании ли?

Тя поклати глава.

— Не. Да се върнеш към картите.

Той потупа листа пред себе си.

— Вече имам друго хоби, не помниш ли?

— Хазартът? Не това ти е нужно. Не ти дава необходимото равновесие в живота. А картите биха могли.

— Мислех, че тук няма да раздаваш безплатни съвети.

— Май не мога да се откажа. Задръж картата, Гидиън. Аз няма за какво да я ползвам, а ти заслужаваш нещичко, задето ми помагаш да опаковам всичките тези книги.

— Мястото ѝ е в колекцията на леля ти.

— Аз решавам на кое къде му е мястото. — Хана махна бодро към купчините документи наоколо им. — Една малка карта няма да ми липсва.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Окачи я у вас. И когато я погледнеш, помисли как да внесеш равновесие в живота си.

Гидиън се замисли над думите ѝ с предизвикателно изражение, изписано на лицето. Погледът му не ѝ хареса. Предупреждаваше я, че бе отхапала повече, отколкото можеше да преглътне.

— Може би — изрече той бавно — една жена ще внесе повече равновесие в живота ми.

— Една жена може да направи много неща, ала се съмнявам, че ще я използваш, за да удържиш живота си да не се преобърне с кила нагоре.

— Защото не съм достатъчно умен, за да разбера как да го направя ли?

— Не. Защото, за да го направиш, ще трябва да се откажеш от нещо у себе си. Трябва да отстъпиш част от контрола. Свикнал си да командваш винаги и във всичко. Трудно ще ти бъде да се отпуснеш и да позволиш на друг човек да заеме известно място в живота ти. Но картите не са такъв риск или заплаха. С тях можеш да се научиш да обръщаш гръб на лъжливия ентузиазъм от ударите в бизнеса. Ала това ще бъде добре за тебе.

— Мислиш, че ме познаваш дотолкова добре.

— Вече доказах, че мога да правя големи грешки, като се опитвам да те анализирам — напомни му тя.

Гидиън стана с едно гъвкаво движение, пресече стаята и се изправи пред бюрото, където седеше Хана. В очите му имаше неспокоен блясък. Наведе се и опря длани на бюрото с мрачно изражение около устата.

— Мислиш ли, че вчерашната вечер беше грешка, Хана? Тревожиш ли се, че си допуснала сериозна грешка в преценката, като си ми позволила да спя с теб?

— Не — каза тя напълно искрено. — Не мисля, че снощи е било грешка. И в моя живот липсваше нещо.

— Мъж?

Хана се усмихна на високомерното му задоволство.

— Не. Рискове. Ти си свикнал да рискуваш и си свикнал да печелиш. Аз почти не бях правила нито едното, нито другото, докато не те срещнах.

— И взе да свикваш?

— Свиквам да поемам рискове, да. Започнах страхотно, като се опитах да те измамя на карти. Но още нямам голям опит в печеленето. От друга страна — добави тя замислено, — съм добра ученичка.

— Гарантирам го. — Той я придърпа полека в ръцете си. — Много ми хареса да те гледам как научаваш някои неща снощи. Но сега ще се посветиш на практикуването на онова, което научи. — Чувствената развеселеност помръкна, когато се вгледа в лицето ѝ. — Хана, каквото и да се случи, не забравяй, че то има две страни. Това пътуване ми беше нужно, ти ми беше нужна. Повече от всичко в живота ми досега.

Тя се усмихна едва-едва. Висулката между гърдите ѝ като че ли се стопли. Но Хана не обърна внимание на това усещане и се отдаде на целувката на Гидиън.

ШЕСТА ГЛАВА

Хана намери колоритната малка карта на остров Санта Инес и акваторията му на третия ден от ваканцията си. Разбра, че това бе съвършеният подарък, още щом я зърна. Стисна внимателно плячката си, за да не намачка твърдата хартия, и си запробива път през тълпата, за да стигне до касата. Един поглед през отворената врата я увери, че Гидиън още се занимаваше с нещо в книжарницата от другата страна на павирания двор.

Тъкмо той настоя да си починат малко от сортирането и опаковането на книгите. След обяда просто я натовари в джипа с розовите ресни и я закара в града. Тя внимаваше да не гледа надолу, когато пътят вървеше по ръба на отвесните скали, и това заедно с вярата ѝ в шофьорските умения на Гидиън правеше пътуването почти приятно.

Хана беше благодарна за принудителната почивка. Документите и книгите на Елизабет Норд бяха започнали да подклаждат маниакален интерес у нея. Опаковането вървеше все по-бавно и по-бавно, всяка следваща книга и тетрадка спираха вниманието ѝ. Мечтата ѝ да напише книга, за да вбеси Виктория Армитидж, се превръщаше в нещо повече от развлекателна приумица. Тя започна съвсем сериозно да мисли по този проект. Реализацията му я плашеше. Имаше достатъчно академично образование, за да разбира, че Вики бе права. Библиотеката на Елизабет Норд би трябвало да бъде предадена на експерти. Не беше работа на Хана да се опитва да смае академичния свят. Но тя вече не можеше да се отърси от това си желание.

Двамата с Гидиън бяха намерили няколко магазинчета, докато проучваха една тясна пресечка встрани от главната улица на Санта Инес — живописна колекция от бутици в стар двор под сянката на дебели палми. Още няколко туристи и двама акварелисти вече бяха открили красивата гледка. Това много ѝ беше харесало, а ето че сега намери и картата. Нетърпеливо зачака продавачът да я навие и опакова.

Докато излизаше, напъхала поуката в плик, Хана се запита дали Гидиън щеше да си даде труда да окачи нейния подарък на стената си наред с огромните, скъпи картини, които вече беше сложил в рамки. Хрумна ѝ, че може и да не узнае какво ще направи той с картата.

Можеше никога повече да не види Гидиън Кейдж след тази възшебна седмица в рая. Именно докато стоеше там, вгледана в прашните розови стени на дворчето, тя започна да осъзнава истината за чувствата си към него. Преди да успее да ги изрази с думи, едно движение в ъгъла на зрителното ѝ поле привлече вниманието ѝ.

Погледна машинално нагам и видя единия от художниците, слаб брадат мъж с тениска и къси панталони с тиранти, да прибира боите и четките си. Той кимна вежливо, когато улови погледа ѝ. Леко засрамена, Хана бързо отвърна очи.

Малкото разсейване беше разпръснало мрачните ѝ мисли и тя си каза, че няма да позволи на това настроение пак да я овладее. В края на краищата, това беше само третият ѝ ден с Гидиън. Оставаха ѝ още четири. Хванала се за тази мисъл, Хана побърза към книжарницата, където Гидиън тъкмо плащаше едно ново седмично списание за бизнес.

— Предполага се да си на почивка — напомни му тя, когато видя какво четиво си бе избрал.

Той се намръщи.

— Знам. Почувствах се малко извън течението.

— Докато се върнеш в Тусон, всички новини в това списание вече ще са остарели.

— Знам.

Дългите му пръсти се впиха яростно в списанието. Силата на хватката му и режещата нотка в гласа му убедиха Хана да смени темата.

— Малко по-нагоре има безмитна бижутерия. Искам да видя дали имат отстъпки за часовници. — Но след като внимателно огледа швейцарските и японските часовници, тя реши, че няма нужда да сменя функционалния си двадесетдоларов кварцов часовник. — Прави всичко, което и тези красоти — обясни тя на Гидиън. — Показва часа и датата, и освен това има истински цифри. Не разбирам защо правят

разни модни часовници и не им слагат цифри. За какво ти е часовник без цифри?

— Само човек, на когото не му е писано да бъде винаги моден, може да задава такъв въпрос. Почти пет часът е. Да пийнем по нещо и да поговорим. Май всеки момент ще завали.

Той я хвана под ръка и я поведе към улицата. По взаимно съгласие се запътиха към главната улица, която гледаше към пристанището, и след като помислиха малко, се настаниха в един открит бар в островен стил, под дълъг навес, покрит със слама.

Заваля точно когато се настаниха до бамбуковите перила, обграждащи бара. Хана вече свикваше с честите, топли превалявания в горещите следобеди.

— Харесва ми мисълта за топъл дъжд. Мисля, че мога да свикна с това — каза тя на Гидиън. — Няма нужда да се притесняваш, че ще се намокриш, защото изсъхваш след няколко минути. Сиатъл трябва да помисли да превключи на топъл дъжд.

— Така вали в Тусон през лятото. Лее се като водопад всеки следобед. Внася малко прохлада.

Последното, което Хана би искала да обсъжда, беше Тусон. Поръча с твърд глас шейк с ром и плодов сок. Когато Гидиън поръча обичайното си уиски, тя го укори весело:

— Винаги можеш да пиеш уиски. Защо не опиташ нещо ново? Да поживееш опасно.

— Вече получих достатъчно вълнения в живота.

Не беше сигурна как да го приеме. Сигурна беше, че не бе комплимент към нея. Гидиън като че ли мислеше за нещо съвсем друго. И тя се страхуваше, че знае за какво. Внушителното заглавие на списанието се виждаше над ръба на хартиения плик, който лежеше на масата пред него. Затова Хана потърси друга тема.

— Би трябвало да успеем с опаковането на книгите до утре.

— Ако можеше времето да не тече, докато четеш, опаковайки.

Тя премига.

— Не само аз се отклонявам. Всеки път, когато се натъкнеш на нова карта, и ти си даваш почивка.

— Това не ме бави.

Напитките пристигнаха почти скорострелно. Настроението на Гидиън я изнервяше. Както обикновено, коляното ѝ реагира на

напрежението. Хана протегна крак под масата в опит да го раздвижи. Изражението на Гидиън помръкна.

— Нещо не е наред ли? Кракът ли те боли?

— Малко се е схванал.

— Казах ти, че прекаляваш с дългите разходки сутрин по плажа. Трябва да плуваш повече.

— Да, Гидиън, често ми го казваш.

— Обаче полза няма.

Раздразнение започна да заменя неловкостта. Тя разбърка шейка с бъркалката, на чийто връх имаше миниатюрно хартиено чадърче.

— Аз давам професионални съвети, не помниш ли?

— Това означава ли, че не приемаш добри съвети?

В присвитите му очи се четеше предизвикателство.

— Да кажем, че сигурно повече ме бива да давам съвети, а не да приемам.

— Май онези, които даваш, не са чак дотам полезни, освен за някое тъпо колежанче, дето не може да реши лекар ли да става, или циркаджия.

Пръстите на Хана трепнаха. Тя стисна чашата.

— Не съм сигурна дали качеството на съветите ми има значение, когато става дума за теб. Ти даде да се разбере, че не смяташ да ги следваш.

— Не си ми дала нищо полезно.

Само себе си, безрезервно, цели три нощи дотук.

— В ужасно настроение си, Гидиън. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо искаш да се скараме?

— Не знам — отвърна той след миг мълчание. Хана си отдъхна и реши да опита нещо.

— Защото си започнал да се тревожиш за нещата в Тусон ли?

— Това, че съм тук, на този остров, не означава, че Балънтайн стои със скръстени ръце.

— Тоест?

— Тоест нямам връзка. Не знам какво прави той. Започнах да мисля за това днес следобед. Ако го познавам, значи е тръгнал да напада.

— Какво напада?

Гидиън махна нетърпеливо.

— Една компания, „Сърбрук“. Космическо оборудване. Много доходоносна, но ужасно зле финансово. Лесна за превземане.

— И ти си се прицелил в нея, нали?

— Казах на клиентите си, че ще поема „Сърбрук“, ще сложа собствено ръководство, за да я заздравя, и ще я продам изгодно.

— А Балънтайн?

— И той е казал същото на своите клиенти.

— Разбирам.

Хана отпи от шейка, наслаждавайки се на пяната от ананас и гуава.

— Съмнявам се.

— Какво толкова сложно има, че един професионален консултант да не може да го разбере? И двамата сте се прицелили в една и съща фирма. Само единият ще я получи. Въпросът е кой стрелец ще падне пред кръчмата — старият професионалист или напереният младок. Лошото при стрелците е, че никога не мислят за алтернатива.

Лицето на Гидиън стана мрачно, но въпреки това не се сдържа да не запита:

— Каква алтернатива?

— Единият просто може да се оттегли.

— Господи, жено, ако това е твоята представа за съвети, по-добре ги давай само на студентите си.

— Е? Защо просто не можеш да се оттеглиш? — повтори тя.

— Защото в моя бизнес репутацията е всичко. Ако се откажа от някой проект, след като съм дал обещание на клиентите, че ще изкарам пари за тях, много скоро ще остана без никакви клиенти. Това достатъчно просто ли е за теб?

— Не разбирам защо отказът от едно придобиване ще съсипе скъпоценната ти репутация.

— Ако Балънтайн не си получи зрелището със „Сърбрук“, просто ще направи друго. Ако аз не изляза за следващата битка, той ще опита отново. И отново. И с всяко ново състезание ще става все по-силен, все по-мъдър, все по-труден за побеждаване. Когато гърбът ми опре в стената, ще ми бъде много по-трудно да се справя с него, отколкото сега. Рано или късно гърбът ми ще опре в стената, Хана. Не разбираш ли? Той просто ще натиска, ще ме преследва, докато не ме

принуди да отвърна на ударите. Може да си позволи някоя и друга загуба. В края на краищата, той е млад и всички знаят, че едва сега започва да си пробива път към върха. Хората ще очакват мимоходом и да позагуби нещо.

— Но няма да допуснат ти да загубиш?

— Предполага се, че аз не греша.

— Казваш го така, сякаш е неизбежно.

— Така е — изръмжа той.

— Тогава защо все ми искаш съвети, които не можеш да използваш и не желаеш?

Гидиън отпи още една голяма глътка уиски.

— Проклет да съм, ако знам.

Хана получи внезапно прозрение.

— Защото макар да казваш, че нямаш алтернатива, част от тебе все още търси изход. Надяваш се, че аз все пак ще изнамеря нещо наистина блестящо. Някаква идея как да се справиш с Балънтайн. Някой би ли могъл да те спре преди девет години?

— Не.

Тя остави думите да увиснат във въздуха за миг. Дъждът започна да отслабва. Водата бързо се оттичаше по откритите канавки. Санта Инес получи следобедната си баня и пак блестеше от чистота.

— Мислил ли си — подзе предпазливо — да излезеш от тази сфера, дори това да означава изцяло да се откажеш от „Кейдж и съдружници“? Да оставиш Балънтайн да вземе всичко, каквото иска.

Гидиън я изгледа втренчено, сякаш се питаше не бе ли полудяла.

— Да не си откачила? Девет години градих тази компания. Създадох я от нищото.

— Но това не те радва. И доколкото виждам, никога не те е радвало особено много. Получаваш малко адреналин от престрелките и толкова. Знаеш ли какъв ти е проблемът? Толкова отдавна изживяваш властта, че не си сигурен дали можеш да живееш без нея. Обаче има и други неща освен властта, Гидиън.

— Не знаеш за какво говориш. Стояла си си в твоята либерална кула от слонова кост и си развивала теории за истинския свят, но никога не ти се е налагало да живееш в него.

— Не е вярно.

— Вярно е — изръмжа той. — Искаш ли доказателство? Само глупачка, която няма представа за действителността в света на бизнеса, ще дойде да ме намери и ще се опита да ми вземе това, което съм си набелязал, с тесте белязани карти. И само още по-голяма глупачка ще ме поучава да съм си променял живота, след като се е опитала да ме измами.

Хана се помъчи да не покаже колко силно кървят раните, които ѝ нанасяше Гидиън. С цялото достойнство, което може да събере, тя посегна към бастуна си и се изправи.

— Къде си мислиш, че отиваш, по дяволите?

— В къщата — отвърна тихо. — Не съм те канила в Сиатъл, не съм те викала и да идваш с мен тук. И имаш невероятното нахалство да седиш и да ме дъвчеш заради качеството на съветите ми. Ако не ги искаш, няма защо да ме караш да ти ги давам.

Хана тръгна с несигурна стъпка по дъсчения под. Кракът ѝ туптеше. Преди да стигне до вратата, Гидиън се озова до нея и я хвана за лакътя. Държеше плика със списанието си и нейния, който тя беше зарязала на масата.

— Не си ме канила в Сиатъл, не си ме канила и на Санта Инес, но със сигурност ме покани в леглото си — измърмори той.

— Не си спомням такава покана.

— Значи си зле с паметта, жено.

Тя се вбеси.

— Гидиън, мисля, че тази наша връзка почти свърши. Очевидно нямаш търпение да се върнеш към голямото шоу в Тусон. Не ми позволявай да те отклонявам от това.

— Никъде няма да ходя в следващите четири дни.

Вече бяха на тротоара и отиваха към джипа. Разкъсаните буреносни облаци отразяваха светлината на залеза във великолепни златисти и прасковени отблясъци. Невероятните залези бяха нещо обикновено на Санта Инес, също като следобедните дъждове.

— Гидиън, не виждам никаква причина да прекарваме още четири дни заедно. Не и ако ще ме дъвчеш. Това е моята почивка и моята къща, но не и моята представа за приятно прекарано време. Няма да ти позволя да съсипеш...

Коляното ѝ поддаде и тя се стовари тежко на предната седалка на джипа.

Гидиън веднага посегна да я подхване. Пакетът с навитата карта се изплъзна. Той го хвана точно преди да падне в канавката.

— Какво е това?

Огледа изпитателно рулото.

— Сувенир. Дай ми го.

Хана посегна към картата, ала не успя да я хване.

— Прилича ми на карта. — Без да пуска пакета, Гидиън заобиколи джипа, седна на мястото на шофьора и разгърна картата. Разстла я внимателно върху волана и остана дълго време загледан в нея. После вдигна очи към Хана. — Ти не колекционираш карти.

— Гидиън...

— Купила си я за мен, нали?

— Понякога — изрече тя сухо — съм склонна да постъпвам импулсивно.

— Съжаляваш ли за този импулс?

— Да кажем, че сега смятам да я дам да се ламинира. Ще си я сложа на кухненската маса.

— Как ли пък не. — Нещо светна в очите му, когато се наведе през скоростния лост и обхвана брадичката ѝ. — Благодаря ти, Хана.

Тя не каза нищо, само се вгледа безмълвно в лицето му.

— Права си за едно — изрече бавно.

— Какво?

— Нямам право да те дъвча и изплювам, когато ми даваш съвети. Истината е, че искам да ми ги даваш.

Хана поклати глава.

— Защо?

— Защото няма с кого да говоря така, както с теб. — Той нави отново картата и я остави на задната седалка. После пъхна ключа. — Харесва ми, когато се опитваш да ми казваш какво трябва да правя.

— Съмнявам се.

Хана подпря ръка отстрани на предното стъкло, когато джипът навлезе в безразборното движение по главната улица на Санта Инес. Две таксита свирнаха, когато Гидиън ги изпревари, но без никаква злоба. По-скоро признаваха, че джипът с розовите ресни бе спечелил малкото състезание.

— Така е. — Гидиън се опита да надвика шума. — Наистина ми харесва.

— Сигурно има хора, които много ще се радват да ти казват какво да правиш и къде да ходиш.

— Да, само че всички имат по някоя брадва за острене и предпочитат да я острят в черепа ми. Не мога да вярвам на съветите им.

Той се усмихна във внезапен прилив на добро настроение. Вятърът рошеше косата му.

— Защо смяташ, че моите съвети са така ужасно алтруистични?
— предизвика го Хана.

— Ти научи по трудния начин, че не можеш да ме манипулираш. Но въпреки това ме пусна в леглото си и още ми даваш съвети. Сигурно е от чист алтруизъм. Ти си много сладка, Хана. Нежна. Мила.

— Тези думи са обида, когато идват от теб. Карат ме да се чувствам слаба, глупава и уязвима.

— Не си нито слаба, нито глупава. Само не си в свои води, когато се опитваш да ми казваш как да си управлявам бизнеса.

— Направи ми услуга. Следващия път, когато решиш да раздаваш комплименти, си ги задръж.

Усмивката му стана още по-широка, когато изви очи към нея.

— Освен че си сладка, нежна и мила, имаш и най-секси дупенце, което някога съм виждал.

— Нямам думи да изразя какво означава възхищението ти за мен.

Той се засмя. Доброто му настроение се беше върнало. — Благодаря ти за картите, Хана — повтори. — И за двете. Ще се погрижа добре за тях.

— Ей, къде отиваме? — запита тя, когато Гидиън излезе от главния път. Тясната пътека беше известна като „планинския път“ и пресичаше острова в най-високата му точка.

— Да вечеряме. Помниш ли старата плантация, за която прочетохме? Онази в планината, която била направена на хотел?

— Спомням си.

— Сервирали страхотни задушени миди.

— Мир ли предлагаш?

— Скъпа, ние не воюваме.

Хана не мислеше така.

— Не ми се ще да ме возиш, ако сме във война.

След два часа Хана трябваше да признае, че „мирното предложение“ дава резултат. Докато вечеряше задушени миди, омар и вълшебен пай с кокосови орехи и ананас, реши — било, що било и край.

Верандата на бившата плантаторска къща предлагаше на гостите изглед към града и пристанището. Пръснати по склоновете чак до морето, блещукаха светлините на къщите, построени покрай планинския път. Много от тях принадлежаха на хора, осъществили мечтата си да живеят на остров, както беше направила Елизабет Норд. Повечето от родените на Санта Инес предпочитаха да живеят в града, където им беше по-лесно да участват в непретенциозния местен светски живот. Вълшебните морски гледки бяха всекидневие за местните жители. Само преселниците искаха къщи на плажа или на планинския хребет.

Докато се връщаха, Гидиън направи няколко забележки по адрес на срещнатите шофьори, но настроението му си оставаше самодоволно. Хана отново се чувстваше непринудена и щастлива. Почти не обръщаше внимание на завоите. Гидиън караше равномерно и умело. Каквото и да го беше ядосало през деня, явно беше отшумяло.

Още четири дни.

— Нали не ти се опакова тази вечер? — запита тя, докато влизаше в дневната. — Почти свършихме.

— Нямам настроение. Но бих седнал на дивана с едно бренди, за да те гледам как работиш.

— Много си добър към мен.

— Радвам се, че го съзнаваш.

Той се запъти към кухнята.

Хана тръгна към единствената още неразтоварена лавица. Вляво от вратата имаше наредени прецизно опаковани и надписани кашони. Спретнатото подреждане и маркиране беше основният принос на Гидиън. Хана беше открила, че почеркът му бе доста по-добър от нейния. Вероятно поради някогашния му интерес към картите. Или може би точността и контролът издаваха характера му.

Тя взе един от подвързаните томове и го отвори. Вече познатият почерк на леля ѝ изпълваше гъсто изписаните страници.

— Гидиън?

— Да?

От кухнята се чу звън на чаши.

— Мисля, че намерих нещо интересно.

— Винаги намираш нещо интересно.

Той ѝ се усмихна снизходително, докато влизаше с две чаши бренди.

— Сериозно. Прилича ми на дневник. От началото на кариерата ѝ. Когато е била студентка последен курс. — Хана кръстоса крака на пода, отвори тетрадката на скута си и се загледа заинтригувана в страниците. — Тук май е същественото. Знам си. Това са личните ѝ дневници и наблюдения от ранните ѝ изследвания. Не официалните документи и бележки.

— Какво искаш да кажеш със „същественото“? — Той се изтегна на дивана и я загледа. — Секс?

— Много едностранчив ум имаш.

— Не аз замислям да пиша пиперлив бестселър как леля ми изследва чудновати сексуални обичаи.

Хана се намръщи над една от страниците.

— Е, може би трябва да смекча лесбийската перспектива. Много жалко. Щеше да се отрази добре на продажбите.

— Значи леля ти си е била хетеросексуална?

— Със сигурност в началото на кариерата ѝ има някакъв мъж. „Скъпия Роди“.

Гидиън оголи зъби.

— Роди?

— Не е по-зле от „Гиди“.

— Само да ме наречеш така, ще те наплескам.

Хана се усмихна, без да вдига очи от страницата.

— Това още не сме го опитали. Може да е интересно.

— Интересно за мен. А за теб не толкова. Какъв е Скъпия Роди?

— Като че ли е един-два курса преди нея. Заедно изследвали някакво племе.

— А спали ли са в една палатка?

Хана се подсмихна.

— Не намирам такива недискретни сведения. Но очевидно много се е вълнувала и от проучването, и от Скъпия Роди. Слушай:

„Скъпия Роди е съгласен с мен, че речникът на жените до известна степен е различен от този на мъжете. В него има думи, които мъжете не използват. Той веднага разбра какво съм открила. Не съм сигурна обаче, че приема заключението ми за значението на тази находка. Наистина изтъкна, че по-ниският престиж, асоцииран с известни думи от речника на жените, може би допринася за стереотипната представа на мъжете, че жените по принцип са по-низши. Но той не смята, че самите жени може да използват разширения речник като средство за установяване на значима комуникативна връзка помежду си.“

Гидиън разклати брeндитo в чашата си.

— Е, и какво е толкова важно в речника на жените?

Хана потупа с пръсти по коляното си.

— Добре, да вземем „лилаво“.

— Ти го вземи. Няма да го побутна и с триметров прът.

— Именно. Защо няма да го пипнеш?

Гидиън присви очи.

— Това е глупава дума. Дума за дизайнери на дрехи и модни джунджурии и за други групи, които няма да споменавам.

— Какви други групи?

— Добре, де. Това е женска дума.

Хана се усмихна.

— Виждаш ли? Големите, яки мъжаги като теб няма и да си помислят да кажат дума като „лилаво“ или „бежово“.

— Няма защо да я казвам — измърмори той в чашата си.

— Шегуваш ли се? Без тези думи не можеш да опишеш достатъчно точно нюансите на пурпурното или кафявото така, както аз мога.

— Няма нужда да описвам специфичните нюанси на пурпурното или кафявото — заяви той абсолютно уверено.

— Признай си го, Гидиън. Ако думата „лилаво“ липсва в речника ти, си ограничен в описването на цветовете. Мога да ти дам пример за други думи, които сигурно не използваш, защото ти изглеждат глупави

и женски. Но като ги използвам, аз мога да общувам много по-точно с приятелките си или пък с някой дизайнер по интериора. Неудобното, когато ги изричам, е, че говоря като жена.

— Но ти си жена.

— Много прозорливо. Като се вземе предвид този факт и като се знае, че нищо не може да го промени, защо да се лишавам от тази дума? — Хана се върна към страницата, която четеше. — В действителност, това е било много проникателно наблюдение от страна на леля ми. Писала го е преди войната. Преди лингвистичният анализ да е бил така усъвършенстван като днес.

— И какво казва Скъпия Роди за тая работа?

Хана продължи да чете:

— Очевидно е бил настроен да заеме снизходително становище. Леля Елизабет му дала подробен анализ на находките си, а той, така да се каже, я потупал по рамото и ѝ казал, че е умно момиче. Имал е късмет, че не го е изритала в топките.

Гидиън трепна.

— Това не беше много женско изказване.

— Моят речник не се ограничава само с женски думи. — И тя продължи да чете. — Основното ѝ заключение е, че езикът на жените е по-богат и се използва, за да изразяват цели понятия и емоции, които мъжете не могат да разберат. Тук обаче е основното. Заключениеето, което тя е написала, е било прието за публикуване. А това на Скъпия Роди не е. Ха! Така ти се пада, Скъпи Роди.

— Въпросът е дали леля ти е спала с него.

— Ако е, значи не е бил достатъчно добър в леглото, за да промени заключенията ѝ от проучванията. — Хана затвори дневника. — Да му се не види. Интересно е, разбира се, особено ако открия кой е в действителност Скъпия Роди. Няма ли да е страхотно, ако е някое голямо име от сегашните антрополози?

— Ако разкриеш младежките прегрешения на титулуваната глава с леля ти, може да се получи доста пиперливо — съгласи се Гидиън. — Може обаче да стане още по-интригуващо, ако разработиш лесбийската перспектива. По-шокиращо е.

— Знам. Е, трябва да видим какво ще се получи. — Хана огледа подредените тетрадки. — Не знам какви още интересни случки има в тези дневници.

Гидиън я погледна внимателно и веселостта постепенно започна да изчезва от лицето му.

— Наистина ли смяташ да напишеш тази книга?

— Да — изрече просто Хана. — Наистина.

— За да натриеш носа на Вики Армитидж?

Тя несъзнателно докосна висулката на врата си.

— Нещо повече, Гидиън. Може би искам да докажа нещо на себе си.

— Какво? Че би могла да успееш в антропологията, ако беше упорствала? Написването на книгата няма да го докаже. Сама го каза, няма да наблягаш на антропологическата точност, а на гъдела и спорното, не помниш ли? Може и да продадеш милиони екземпляри, но академичният свят най-вероятно ще я направи на пух и прах.

— Нека — изви уста Хана. — Каквото и да правят, не могат да се правят, че я няма. На леля много щеше да ѝ хареса.

Гидиън остави чашата и стисна ръце между коленете си.

— Какво ще представлява тази книга за теб, Хана?

— Още не знам.

— Ако ще излизаш на ринга, трябва да имаш много ясни цели. Трябва да знаеш докъде ще стигнеш, колко тупаник можеш да понесеш, кого ще ти се иска да убиеш, за да стигнеш там, където искаш да стигнеш. И най-вече трябва да знаеш къде искаш да стигнеш.

— Това предупреждение от експерт ли е? — запита тя тихо.

— Реших да се пробвам в професионалното съветване. — Устата му се изви, но погледът оставаше сериозен. — Как се справям?

— Повече съм свикнала да давам съвети, а не да приемам.

— И аз не съм свикнал да приемам съвети. Може би затова ти се нахвърлих така днес следобед. Извинявай, Хана.

— Знам. Разбрах, когато реши да ме поканиш на вечеря. Това беше начинът да се извиниш.

— Още ли мислиш, че съм като отворена книга?

— Всеки ден събирам още парчета от мозайката.

— Ела тук, Хана. — Той протегна ръце с бавно, чувствено намерение. — Ще ти дам още нещо да добавиш към цялостната картина.

Тя не помръдна, но усети как желанието се раздвижва дълбоко в тялото ѝ.

— Според теб е толкова лесно, така ли?

— Да се любя с теб ли? Най-лесното, което някога съм правил.

— Защото съм лесно препятствие?

— Не — поклати глава Гидиън. — Защото е уместно. Ти ми прилягаш като топла ръкавица, Хана.

— Значи съм удобна? Не съм сигурна, че това е по-впечатляващо, отколкото да съм лесно препятствие.

— Сега кой се кани да се бие?

Той се надигна от дивана с едно гладко движение и положи Хана под себе си на пода. Тя го погледна, усещайки топлината в очите му и тежестта му върху себе си.

— Не такава битка имах предвид — прошепна Хана с очи, натезали от жаждата, която Гидиън отключваше с такава лекота.

— Така е. И го усещам в теб. — Той сведе глава към устата ѝ и ръката му обхвана гърдата ѝ. — И усещането ми харесва.

Езикът му се плъзна леко между устните ѝ.

През тънката материя на блузата си тя почувства как зърното ѝ щръква под дланта му. Прошепна името му почти беззвучно и ясно долови горещината у него, макар че и двамата бяха напълно облечени.

Гидиън въздъхна доволно, когато усети как Хана омеква под него. Също като морето, и тя се поддаваше на натиска му и после го обгръщаше като течна коприна. Запита се дали някога ще ѝ се насити. Нарочно отпъди от ума си факта, че му оставаха само четири дни на Санта Инес. Имаше още твърде много да учи, да изследва, да изживява с тази жена. С нея той се чувстваше обновен и съживен. Любенето с нея беше най-освежаващото, което някога беше правил.

Но най-хубавото от всичко беше да я чува как изрича името му, докато кулминацията ѝ я разтърсва. Никога, и след един милион години, нямаше да се умори да чува името си от нейните устни. Реакцията ѝ беше пиршество, на което никога нямаше да се насити.

Откопча блузата ѝ. Когато пъкна ръка вътре, за да обхване гърдата ѝ, пръстите му докоснаха висулката. Студен, твърд камък без никаква стойност. Запита се какво ли вижда тя в него. Но после го забрави, когато ръката му намери щръкналото зърно. То не беше нито студено, нито лишено от стойност, ала твърдостта му беше безкрайно интригуваща. Жадно сведе устни към него, за да го вкуси.

Пръстите на Хана се вплетоха в косата му.

— О, Гидиън. *Гидиън!*

— Да, скъпа. Не бързай.

— Бързам — настоя тя, притискайки се към него.

— Бързаш? — Той дръпна ципа на джинсите ѝ и пъхна пръсти надолу. — В такъв случай ще ти дам нещо преди основното ястие.

Хана ахна и трепна, когато Гидиън я погали. Пръстите ѝ се впиха в косата му и после се плъзнаха надолу по раменете му.

Когато той смъкна джинсите ѝ, тя задърпа копчетата на ризата му. Гидиън се засмя тихо и хвана ръцете ѝ.

— Още не. Първо ордъовърът, нали?

Сниши се и потърси с уста горещата сърцевина на страстта ѝ.

— Гидиън! О, Господи, Гидиън...

Пръстите му потънаха в кожата ѝ.

— Не се противи. Остави се. Отпусни се. Искам да те почувствам.

Вътрешната повърхност на бедрата ѝ беше толкова гореща, толкова нежна, подлудяваше го от желание.

Хана се стегна. Той усети напрежението, знаеше, че тя бе на ръба на освобождението. Целувката стана по-дълбока и изведнъж тя затрепери под него. Вълните на насладата трептяха в нея като дъжд по океана. Гидиън пиеше жадно от насладата ѝ, сякаш самият той я постигаше.

— Гидиън, исках да изчакам. Исках да бъда с теб — протестира тя едва чуто още преди конвулсиите да бяха заглъхнали.

Той се плъзна нагоре по нея с блеснали в предусещане очи. Устата му завладя нейната и Хана усети собствения си вкус на устните му.

— Сега идва основното ястие.

Той видя удовлетвореното учудване в очите ѝ, когато намести тялото си върху нейното и проникна в нея. Почувства реакцията ѝ.

— Няма да мога. Толкова скоро. Но искам да продължиш, да правиш с мен каквото си поискаш — измърмори тя замечтано.

— Не се тревожи, следващия път ще го постигнем заедно. Разполагаш с всякакъв вид скрити таланти.

СЕДМА ГЛАВА

Изгряващото слънце пълнеше стаята с ярка, свежа светлина. Пурпурните цветове на храста, който сякаш растеше в самия прозорец, можеха да бъдат част от картина. Темпера или масло, реши Хана. Цветът беше прекалено силен като за акварел. Островът я караше да се замисли дали да не се опита да рисува. За първи път в живота си се изкушаваше да купи четка и бои. Но знаеше, че рисуването не фигурираше в списъка с възможностите ѝ.

Остана неподвижна за миг. Гидиън спеше до нея, разположил се на повече от половината легло.

Тя се обърна полека настрани, подпря се на лакът и загледа мъжа, окупираше леглото ѝ подобно на нашественическа армия. И той изглеждаше като част от маслена картина. Белият чаршаф се беше увил около единия му мускулест крак. Другият висеше от леглото. Лежеше по корем, обърнал глава на другата страна. Тъмната му коса контрастираше с възглавницата.

Запита се защо ли я беше последвал най-напред в Сиатъл, а после на Санта Инес. Беше готова да се обзаложи, че сега за първи път в живота си бе допуснал да се отдалечи от примката на бизнеса. Не знаеше дали да се ласкае, или да внимава. Може би по малко и от двете.

Идилията не можеше да трае вечно, разбира се. И Хана го знаеше. Тази една седмица в рая беше открадната. Тя се беше примирила с това почти от самото начало, въпреки че част от нея не искаше да приеме неизбежното.

Леко дръпна чаршафа. Блестящата светлина и мислите не ѝ даваха мира. Чувстваше се удивително нервна. Гола, с изключение на висулката, която беше забравила да свали преди лягане, тя отиде към прозореца. Водата пращаше ослепителни отблясъци през листата на палмите около заливчето. Внезапно Хана разбра какво трябва да направи, за да се отърве от това безпокойство.

Гидиън още спеше, когато тя излезе от стаята с банския костюм в ръце. Облече го в дневната, метна една хавлия на рамо, отвори двойната врата и излезе навън.

Малкият плаж беше чист, бял, недокоснат. Скалистият кей обгръщаше прозрачната, почти нереална вода. Хана остави кърпата и нагази навътре.

Беше четвъртият ден от почивката ѝ. Тя заплува по гръб и се замисли какво ще прави следващата седмица. Гидиън щеше да бъде в Тусон. Щеше ли да се обади? Знаеше, че няма да ѝ пише. Заети мъже като него не пишат. Истината беше, че вероятно никога повече нямаше да го види.

Обърна се и заплува към изхода на заливчето. Имаше си собствен живот и Гидиън нямаше изгледи да стане постоянна част от него. Ако не се променеше, никоя жена нямаше да стане постоянна част от живота му. Сигурно нямаше и да забележи какво пропуска.

Гидиън не беше единствен на света. Вероятно Скъпия Родри не беше липсвал на леля Елизабет. Не го споменаваше в по-късните си записки. Би било интересно да проследи историята му в личните ѝ дневници. Хрумна ѝ, че Гидиън и Елизабет Норд донякъде си приличат. И двамата бяха постигнали голяма лична власт в света, който бяха решили да завземат. И двамата като че ли нямаха нищо против да вървят сами през живота.

Не бяха просто независими, реши Хана, докато се опитваше да анализира двама души, които не се познаваха. Лично тя беше независима. Беше доволна от кариерата, от приятелите си, от начина си на живот. Не, имаше нещо друго. Нещо качествено различно във вида самота, характерна едновременно и за леля ѝ, и за Гидиън.

Престана да плува и се загледа в морето. Светлината я заслепяваше. Тя обърна глава към скалистата издатина, която оформяше едната чупка на залива. Очите ѝ постепенно фокусираха каменната грамада, изсипана в морето.

Фокус. Това беше част от разгадката. И Гидиън, и Елизабет Норд бяха невероятно фокусирани. Виктория Армитидж също. И тримата като че ли можеха да се справят без друг човек в живота си. Когато имаше някой наоколо им, те го използваша. Хана изобщо не се съмняваше, че Вики използва Дрейк. Не се съмняваше и че Гидиън бе

способен да използва всеки, който се изпречеше на пътя му. Не знаеше кого бе използвала леля й през годините.

Какво беше казал Гидиън снощи? Ако ще излиза на ринга, трябва да знае накъде се е запътила и какво е склонна да пожертва, за да стигне там. Беше го казал и още по-недвусмислено. Че трябва да знае кого иска да убие, за да стигне там, където иска. Тя трябваше най-вече да разбере къде иска да стигне.

Изпъшка унило. Смешно беше да си припомня как го беше съветвала да внесе равновесие в живота си, като възкреси интереса си към картите. Хора като Елизабет Норд, Виктория Армитидж и Гидиън Кейдж не се нуждаеха от равновесие и не го желяеха. В живота им нямаше място за него. Цялата им енергия беше впрегната в личните им цели. Може би именно те бяха щастливците. Не знаеха какво им липсва и това не ги тревожеше. Според тях не им липсваше нищо.

Ако си беше гонила докторантурата, щеше ли да намери тази сила и пълнота, запита се Хана. Мислейки за мъжа, който спеше в леглото й, за първи път реши, че част от нея му завижда. Той нямаше нужда от нея освен в мимолетен, физически смисъл. Но тя лесно би могла да започне да се нуждае от него и това щеше да бъде много повече от физическа потребност.

Завистта пораждаше огорчение и неспокойствието й нарасна. Тя се изви, гмурна се надълбоко, после излезе и заплува бързо. Несъзнателно се насочи към изхода на заливчето. Във водата чувстваше крака си много по-нормално. Усещаше малко слабост, ала равновесието не беше нарушено. Каквото и друго да се беше случило при това пътуване до Карибите, то беше оказало желаня ефект върху физическото й възстановяване.

Една ръка докосна глезена й точно когато наближи рифа, който пазеше заливчето. Гидиън. Събудил се беше и бе тръгнал след нея. Тя инстинктивно се насочи надясно, предусещайки вече познатата чувствена игра във водата.

Но пръстите не пускаха глезена й, а внезапно я стиснаха свирепо. Изумена, Хана се обърна. Разбра, че мъжът, който я бе сграбчил за крака, не беше Гидиън.

Изкрещя, ала гласът й секна, когато ръката я дръпна под водата. Паниката й придаде сила и тя започна да се бори. Водата се разпени и Хана зърна през мехурите лицето на нападателя си. Носеше водолазна

маска и горнище на водолазен костюм, което покриваше главата му. Маркучът, свързващ устата му с кислородната бутилка на гърба, го правеше да изглежда като извънземен. Той риташе яростно с плавници и я дърпаше все по-надолу.

Отчаяният страх ѝ помогна да се противопостави за един болезнен момент. Докато риташе, стремейки се да улучи маската, тя се освободи за миг, колкото да изплува на повърхността и да напълни дробовете си с въздух. Не посмя да го хаби за викане. Ръката отново стисна крака ѝ.

Смътно усети, че няма шанс да се откопчи от нападателя. Когато той пак я дръпна надолу, тя дори не се опита да се измъкне, а се изви под водата и посегна с две ръце, за да сграбчи маската или маркуча. Успя да хване маската и я задърпа яростно. Сигурно я беше разхерметизирала, защото мъжът бутна ръката ѝ и въртна глава. Но без да пуска крака ѝ.

Докато се бореше, Хана разбра колко слаб бе нараненият ѝ крак. Здравият беше хванат като в менгеме, а другият бързо отслабваше. Болка прониза коляното ѝ, когато ритна отново нападателя си в лицето. Дробовете също я боляха. Ужасът освободи още адреналин у нея. Тя хвана маркуча и го заизвива. Отново успя да подаде лице над водата и да поеме още въздух. Този път, когато нападателят пак я дръпна надолу, знаеше, че няма да има друг шанс.

Бяха близо до ръба на рифа. Хана зърна коварните корали под водата и тъмните дълбини. Може би, ако успееше да хване парче корал, щеше да има някакво оръжие.

Но нейният нападател изглежда знаеше какви възможности предлага рифът. Той я дръпна силно към пясъчното дъно. Свободната му ръка попречи на отслабващите ѝ усилия да намери уязвима точка. Дробовете ѝ щяха да се пръснат. Щеше да умре. След няколко секунди щеше да се удави. Болката в коляното беше нищо в сравнение със страха и яростта, бушуващи във вените ѝ. Проклета да бъдеше, ако му позволеше да избяга небелязан.

Тя се сви, без да се противопоставя на здравата хватка. Насочи се към облеченото във водолазен костюм тяло, без да я е грижа какво прави мъжът със свободните си ръце. Усети удар в корема и в лицето. Водата ги омекоти. Пръстите ѝ пак се свиха около маската и тя дръпна с всички сили.

За миг очите на нападателя се впиха в нейните и ѝ се стори, че бяха сини.

И тогава, без никакво предупреждение усети, че бе свободна. Нямахте нито време, нито сили да разбере какво става. Насочи се към повърхността без никакво колебание. Просто в дробовете ѝ нямаше въздух.

Когато изплува под слънчевата светлина, усети нещо зад себе си. За миг помисли, че бе акула. Може би това бе прогонило нападателя. Пое въздух така силно, че изпита болка във всяко ъгълче на тялото си. Ако имаше акула, това беше шансът ѝ да се добере до брега.

Водата се пенеше зад нея. Хана се устреми към скалите, уплашена, че морското чудовище можеше да се насочи към нея, а не към мъжа с водолазния костюм. Долови движение във водата и инстинктивно погледна надолу.

Под водата се водеше бой, но не акула атакуваше нападателя ѝ. Беше Гидиън. Зашеметена и задъхана, тя се вгледа в кристалната вода, когато голото му тяло се вкопчи в мъжа с черния костюм. Внезапно от регулатора на маската заизлизаха мехури.

Нападателят взе моментално решение. Впусна се напред, възползвайки се от предимството на плавниците, стигна до рифа и изчезна над ръба му, когато Гидиън изплува на повърхността до Хана. Лицето му беше мрачно, каквото никога не го беше виждала. За миг ѝ заприлича на акула.

— За Бога, Хана! Какво, по дяволите... Ела тук. Престани да се дърпаш. Държа те. Можеш ли да дишаш?

Тя се опита да отговори, но се закашля. Успя да кимне едва-едва, докато той я държеше над водата. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, докато дробовете ѝ продължаваха да поемат въздух на пресекулки.

— Помислих... те... за... акула. Никога през живота си не съм се радвала толкова да видя акула.

— Не говори, скъпа. Само дишай.

Гидиън се насочи към брега. След няколко минути го усети, че спира, за да намери къде да стъпи. След миг я изнесе на пясъка. Хана се притискаше до гърдите му, попиваше силата му в опит да се съвземе.

Той полека коленичи и я положи на хавлията, която беше оставила, преди да влезе в морето. Тя уморено вдигна глава, замаяна от

облекчение.

— Умееш да улучваш момента — изпъшка.

Започваше да се отпуска, дишането ѝ се нормализираше.

— Нищо не умея. Какво стана? — Той обхвана в шепи лицето ѝ с див поглед. — Изкара ми акъла. Откъде се взе оня луд с водолазния костюм?

— Де да знаех. — Започваше да трепери. Сигурно от шока. — Влязох да поплувам. Той се появи под водата. Не го видях. Хвана ме за крака. Помислих, че си ти. После нагълтах вода. Ох, Божичко, Гидиън, никога не съм брала толкова страх в живота си.

Не, не беше така, помисли тя. Имаше и още няколко мига на ужас, когато катастрофира. Но онези секунди на абсолютен страх бяха неопределени и замъглени в ума ѝ. А днешните събития бяха тревожно ясни.

— Той се опитваше да те убие.

Хана поклати глава в нелеп опит да отрече. Разбира се, точно това се опитваше да направи мъжът с водолазния костюм.

— Гидиън, това е абсурдно.

— Може да е помислил, че живееш сама в къщата. Може да е искал да те премахне и после да я ограби.

— Лелината къща е празна от няколко месеца и не е имало никакви опити за грабеж. Защо сега?

— Може би местната полиция ще има някои теории. — Той я пусна. Погали ръцете ѝ, сякаш да се увери, че бе жива. — Добре ли си?

— Да, благодарение на теб. Може да се откажа от плуването, но съм добре. Ох, Господи, Гидиън! Толкова се уплаших.

Тя се сгуши в мокрото му тяло и зарови лице на гърдите му.

— Хайде, скъпа, няма нищо. Всичко е наред. Сега си добре. — Той я залюля и гласът му омекна, когато започна да приглажда мократа ѝ коса. — Боже. Сега аз изпадам в паника.

— Как ме намери?

Треперенето не спираше. Хана си пое дълбоко дъх няколко пъти в опит да потисне неволните спазми, но безуспешно.

— Събудих се и разбрах, че те няма. Помислих, че си отишла да поплуваш. Тръгнах към плажа и те чух да викаш. Не можех да видя нищо, водата блестеше. Добре, че се бореше, видях нещо да мърда край рифа. Хана, глупаче такова, не трябваше да влизаш сама в морето.

— Ти го правиш почти всяка сутрин.

— Различно е.

— Моля те, не ми се карай, Гидиън. Не сега. По-късно, нали?

Той се наведе над нея и я притисна здраво.

— Добре. По-късно. Господи, скъпа, престани да трепериш.

— Не мога.

— Можеш, по дяволите.

Тя се усмихна отпаднало.

— Обзалагам се, че управляваш „Кейдж и съдружници“ по този начин. Винаги даваш заповеди.

— Само така се управлява компания.

— Но се обзалагам, че не го правиш гол, както напоследък често ти се случва.

Той измърмори нещо в мократа ѝ коса.

— Умееш да внасяш нови моменти в ситуацията. — Започна бързо да търка гърба ѝ, когато Хана се сгуши до него. — По-добре ли си сега?

— Много.

— Как е кракът?

— Боли, но като се сетя, че едва не ме удавиха, коляното е дребно неудобство.

— Мислиш ли, че можеш да се облечеш и да намерим тези, които тук минават за пазители на закона?

— Добре. Ала май няма да има голяма полза. Гидиън, видях само подводните очила и водолазния костюм. Не мога да го идентифицирам.

— Трябва да съобщим за това.

— Знам. — Тя подсмръкна и отдели глава от гърдите му. — Такива неща могат наистина да сложат край на всякаква почивка, нали?

Той я изгледа странно, намръщи се, но не каза нищо по повод коментара ѝ.

— Хайде, Хана. Да влезем вътре.

Островните полицаи се отнесоха учтиво, взеха нещата сериозно, макар, в края на краищата, да не можаха да помогнат с нищо. Но имаха теория.

— Не вярвам — изрече свирепо Хана, докато седеше в джипа след объркващото посещение в полицията. — Той се опитваше да ме удави, не да ме изнасили.

Ръцете на Гидиън стиснаха волана. Взираше се пред себе си, погледът му беше мрачен и неразгадаем. Хана знаеше само едно — че не бе в добро настроение. И то още откакто излязоха преди два часа от полицейския участък.

— Не знам, Хана. Капитанът може да има право. Съответства на онези други два случая, за които ни каза.

Хана потръпна, когато си припомни разговора. В последните месеци имало две изнасилвания. Туристски, които плували сами, били нападнати от мъж, който първо ги омаломощавал, като едва не ги удавял.

— Обаче и двете жени не са казали, че нападателите им са били с кислородни бутилки и водолазни костюми.

— Знам, по дяволите.

Гидиън включи на скорост с едва сдържан яд и потегли.

Потиснатият гняв у него я плашеше. Не й трябваше повече насилие тази сутрин. Сви се на мястото си и се загледа мрачно в пейзажа наоколо. Ниските еднотажни и двуетажни къщи в центъра на града си приличаха. На прозорците нямаше стъкла, а капаци, които се затваряха само при буря. Малки дворове с бугенвилеи и хибискуси, растящи на воля. Свят, в който хората живееха пред къщите си, на улицата, където съседите винаги бяха готови да спрат и да поклюкарстват. Друг свят.

Време беше да се върне в собствения си свят, реши Хана. Погледна към твърдия профил на Гидиън.

— Ти едва не го разсипа тоя нещастен капитан.

— Дразнеше ме.

— Ужасен си, когато те раздразнят.

Не показва да я е чул.

— Човекът има право, Хана. Не трябваше да отиваш да плуваш сама.

— Недей и ти! Нали ме защитаваше пред капитана? Каза му, че това е частен плаж. Каза му, че имам право да плувам там. И доколкото си спомням, направи проблем от това, че не може да контролира

насилниците на острова. Там беше на моя страна. Сдъвка го и го изплю. А сега говориш като него.

— Не трябваше да плуваш сама.

— Защо, за Бога? Вилата и плажът пред нея са мои! Сега аз се дразня. Имам си права, Гидиън. Защо всеки път, когато нападнат някоя жена, мъжете казват, че си го е просела?

— Не съм казал такова нещо. Но трябва да приемеш фактите, Хана. Ти си жена. Когато си сама или изолирана, си уязвима.

— Леля ми — осведоми го Хана с прекалено спокоен тон — е живяла тук сама години наред. Сама. Никой никога не я е безпокоил. Тук не е район с висока престъпност, Гидиън. Живея сама в Сиатъл години наред и още не са ме нападали. И съм сигурна, че равнището на престъпност в Сиатъл е доста по-голямо, отколкото на този остров!

— Не познаваш острова така, както познаваш Сиатъл.

Тя рязко извърна глава.

— Знаеш ли какъв е проблемът тук? Сърдиш се на себе си, защото ме нападнаха тази сутрин. Чувстваш се отговорен. И си го изкарваш на мен.

— Нямам настроение за психоанализа на мотивите ми. Опитвам се да кажа нещо. Логично и според законите на здравия разум. В Сиатъл не излизаш сама в центъра през нощта, нали? Тук не трябва да плуваш сама.

Гневът ѝ я ободряваше, осъзна Хана. Помагаше ѝ да се отърси от шока след тазсутрешния инцидент.

— Няма нужда да ми викаш. Повярвай, може вече никога през живота си да не отида да плувам.

Гидиън като че ли осъзна, че тя не бе настроена миролюбиво. Изражението му поомекна.

— Скъпа, не ти викам.

— Така ли? Тогава какво правиш?

Той въздъхна.

— Може би наистина ти викам. Още не мога да се свестя от това, което стана сутринта. Още ме тресе. Сигурно имаш право. Ядосвам ти се, защото се ядосвам на себе си.

Тя омекна.

— Не си виновен, Гидиън. Ти ми спаси живота, нали?

— Господи. Душата си ще продам, само да го пипна она с водолазния костюм. — Той направи видимо усилие да се отърси от лошото си настроение. — Не ми се връща във вилата. А на теб?

— И на мен.

— Още не сме обиколили целия остров. Днес можем.

Без да чака съгласието ѝ, той отмина отбивката за вилата на Елизабет Норд.

След петнадесет минути паркира джипа в южния край на острова на един рид, надвиснал над морето, и се обърна към Хана. Кратката, приятно топла утрин вече отстъпваше на обичайния задушен следобед. Облаците вече се събираха. Една яхта заобикаляше носа на път към пристанището. Беше мирна, идилична сцена, далеч от насилието, разтърсило утринта им.

— Добре ли си, Хана?

— Да, струва ми се. Само се чувствам малко странно.

Гидиън се облегна на вратата и я загледа с мрачния поглед, който тя вече познаваше.

— Не съм изненадан.

— Сигурно.

Той погледна към яхтата, небрежно облегнал лявата си ръка на волана.

— Мисля, че местната полиция няма да открие кой те нападна тази сутрин.

— Знам. Скоро заминаваме. Двама туристи, подали оплакване. Веднага щом си заминем, ще го напъхат в най-затънтеното чекмедже. Далеч от очите, далеч от сърцето.

— Може би това не ми дава мира — изрече той.

Хана се усмихна леко.

— Яд те е, защото може би няма да бъде въздадена справедливост?

— Забавно ли ти е?

— Не — изрече тя полека. — Тази идея не ми харесва. Но ти някак си сам раздаваш правосъдие. Сигурно не ти е лесно да зависиш от официалната правова система.

— Ако имаше начин да разбере кой го направи, щях да разбера.

— Не се захващай, Гидиън. Няма начин, и двамата го знаем. Но оценявам чувството.

Той изруга яростно.

— Не е просто чувство. Побъркал съм се.

— Мисля — каза тя тихо, — че почивката свърши.

Очите му се стрелнаха към нея.

— Какво говориш?

— Мисля, че е време да си ходим у дома.

— Днес е само четвъртият ден. Имаме още три.

Гласът му прозвуча различно. Някак стегнато. Притеснено.

— Време е да се прибирате, Гидиън. — Сега тя беше напълно сигурна. — Вече нищо няма да е същото. И двамата го знаем.

— Как ли пък не! Единствената разлика е, че няма да те изпускам от поглед следващите три дни. Чуй ме, Хана. Знам, че си уплашена и разстроена. Но ще се погрижа да не оставаш сама. Ще бъдеш в безопасност.

— Но няма да е същото. Не, Гидиън, време е да си тръгваме. Не само заради това, което стана тази сутрин. Вече ставаш неспокоен. Разбрах го, когато видях вчера, че купуваш онова списание. И двамата знаем, че се питаш какво прави Балънтайн. „Кейдж и съдружници“ е основната ти грижа в живота. Не можеш да си позволиш още три дни да нямаш връзка с компанията си.

Очите му се присвиха.

— Мога да си позволя всичко, което ми се прище.

Тя поклати глава.

— Ти може би. Но аз не.

— Какво трябва да означава това? Ако нямаш достатъчно пари, престани да се тревожиш. Аз имам и за двама ни.

Устата на Хана се изви мрачно.

— Не говоря за пари. Истината е, че не мога да си позволя повече от четири дни с теб.

Гидиън замря. Неестествената му неподвижност я изнервяше.

— Не съм разбрал, че имаш сериозни оплаквания.

Суровостта му я накара да трепне.

— Нямам оплаквания, Гидиън. Точно ти би трябвало да го знаеш. Няма нищо общо с теб. Причината е у мен.

— Разстроена си заради случката тази сутрин.

— Нещо повече. Разстроена съм от това, което става между нас.

— Какво, по дяволите, му има на това, което става между нас? — избухна той.

— Не разбираш ли, Гидиън? Не съм устроена като теб. Щом става дума за връзка, ти искаш да живееш в настоящето. Оставяш бъдещето да се грижи за себе си, когато стане дума за отношения с други хора. „Кейдж и съдружници“ е единственото нещо с бъдеще, за което те е грижа. Но аз не съм устроена така. Само виж как продължавам да ти давам съвети, макар да знам, че нямаш намерение да ги приемеш. Не разбираш ли защо продължавам? Защото мисля за бъдещето. Тревожа се за твоето бъдеще и за своето. Казах си, че мога да си позволя тази седмица извън времето и да не си платя, но сгреших. Всичко си има цена. Четири дни с теб е всичко, което мога да си позволя. Още три дни ще ми струват прекалено скъпо. Няма да се прибера с ценни спомени, ще си отида огорчена. А не искам.

— Просто си депресирана и развълнувана — изрече той мрачно. — Не е за чудене предвид онова, което преживя. Утре сутрин ще се чувстваш иначе. Престани да мислиш. Просто се опитай да се отпуснеш и да забравиш този ден.

— Не мога да спра да мисля, Гидиън. Не мога да изключвам емоциите си като теб. Не мога да се фокусирам върху едно нещо и да оставя всичко друго. Повярвай, имам желание да го направя. Преди да ме нападнат тази сутрин, мислех точно за това. Странно, нали? Сравнявах те с Вики Армитидж и с леля си. И тримата се фокусирате върху едно нещо, което е важно в живота ви. Всичко друго, което става край вас, няма особено значение. Нищо не ви вълнува, с изключение на нещата, които пряко застрашават единственото, от което се интересувате. В твоя случай това е „Кейдж и съдружници“. При Вики навярно е кариерата ѝ. Така е било сигурно и при леля ми. Част от мен завижда на трима ви. Но друга част се плаши от този вид талант. Свързано е с личната власт, която това ви дава. Чувствам се безпомощна срещу нея. Не мога да го обясня, Гидиън. Но знам, че е опасно. И е време да се отдалеча.

— Създаваш някаква странна фантазия от най-обикновен подход към бизнеса. За Бога, Хана, престани да мислиш за това.

— Не мога. Там е целият проблем. Не му обръщах внимание до тази сутрин. И успявах, горе-долу. Сега не мога. Никак ли не разбираш?

Пръстите му стиснаха волана.

— Разбирам, че си емоционално разстроена заради тази сутрин. Мога да го приема. Господ знае, че имаш право да се разстройваш. Но останалото, за фокуса и властта, са глупости.

Тя се взря в него. Не беше помръднал, не беше я докоснал, но ѝ беше ясно, че се опитва да я победи по някакъв начин. Усещаше как иска да я превие и да я накара да приеме неговия анализ на ситуацията. За миг остана неподвижна. После на повърхността изплува уморена веселост.

— Ако вземеш да бутилираш тези глупости, ще направиш цяло състояние. Да се връщаме във вилата, Гидиън. Искам да свърша днес следобед с опаковането и да ги закарам на летището. Мога да направя резервация за връщане.

— Хана, чуй ме, по дяволите!

— Нямам нищо против да останеш още няколко дни в къщата.

— Не е там въпросът — изръмжа той. — Знаеш го.

— Знам. Но мисля, че няма особен смисъл да разискваме истинския въпрос. Да тръгваме, Гидиън.

Прекалено рано.

Думите отекваха в главата на Гидиън, докато товареше последните кашони в джипа и караше към летището.

Не му даваха мира, гризяха го, докато гледаше как Хана купува билет за утре сутрин. Прекалено рано.

Пет дни не стигаха. Бяха му обещани седем. Цяла седмица. А сега Хана щеше да замине на сутринта на петия ден. Трябваше да има още цели три дни с нея. Не трябваше да става така.

Долови абсурда на логиката си, но това като че ли не надделяваше над усещането, че му бе било отказано нещо важно, нещо, което сам бе постигнал.

Казваше си, че тя бяга, защото бе уплашена след случката тази сутрин. Нима не разбираше, че той щеше да се грижи за нея? Нямахше да я оставя сама. Щеше да пререже гърлото на всеки, който се осмели да я нарани. Онова копеле с водолазния костюм повече нямаше да припари до нея.

Беше се опитал да я успокои на няколко пъти през деня и вечерта. Но това не я интересуваше. Тихо и методично беше свършила с опаковането и разчистваше вилата. За да замине утре сутрин.

След вечеря бе останала на верандата, попивайки нощното небе и морето, осветено от луната. Гидиън я наблюдаваше мрачно. Уискито не му даваше никакво вдъхновение. През деня се чувстваше сигурен, че ще успее да я уговори да остане цяла седмица. Когато пожелаеше да убеди някого да постъпи както той иска, почти винаги успяваше. Хана не би трябвало да бъде проблем. Беше я манипулирал на всяка крачка. Беше разигравал схеми при първата им среща, беше се самопоканил на острова, беше я убедил да легне с него. Можеше да я накара да трепери в ръцете му. Тя реагираше и на най-лекото му докосване.

Докато откарваше последния товар книги на летището, започваше да се признава за победен. Това не му харесваше — поражението не фигурираше в списъка му с позволени решения. Сега разклащаше уискито в чашата си и, без да се издава, безпомощно гледаше как жената, която би трябвало да се поддава на манипулациите му, планира заминаването си.

Тази вечер беше много тиха. Може би защото всеки път, щом отвореше уста, той използваше случая да започне спор. Ароматният ветрец играеше с къдравата ѝ коса и на него му се искаше също да си поиграе с нея. Имаше някаква дистанцираност в начина, по който се беше облегла на перилата. Това го тревожеше, защото му говореше колко твърдо бе решението ѝ. Беше я виждал в много настроения, но никога толкова дистанцирана.

— Няма нужда да го правиш. Утре сутрин ще те откарам до телефона. Можеш да се обадиш и да отмениш резервацията.

— Няма да я отменя.

— Почакай до утре сутрин и тогава решавай. — Тя поклати глава. — Хана. — Той остави уискито и застана зад нея. Положи ръце на раменете ѝ и вдъхна лекия аромат на косата ѝ. — Почакай до сутринта. Сутрин всичко изглежда различно. Няма нужда сега да решаваш.

— Решила съм, Гидиън. Така е най-добре.

Той стисна раменете ѝ, но я пусна веднага, щом усети, че трепва.

— Почакай, Хана. Не бързай. — Намери ухото ѝ сред къдриците и полака ухапа меката долна част. — Ще поговорим пак утре сутрин.

Тя не отговори. Обърна се и вдигна лице към него. Гидиън почувства трепетната страст у нея и реагира, без да мисли. Желанието го изпълни в миг, също както платната на лодката, която беше видял през деня, издути от карибския вятър.

Облада я напрегнато, дори малко грубо. Но тя като че ли не забелязваше, твърде заета със собствените си страстни изисквания. Сякаш и двамата бяха решили да направят така, че споменът за тази последна нощ да трае много дълго.

Ала когато всичко свърши, натрапчивите думи се върнаха в главата му, за да го измъчват до зори.

Прекалено рано. Всичко свърши прекалено рано.

На следващата сутрин Хана седя мълчаливо до него почти през целия полет до Маями. Там трябваше да се разделят. Той купи билет за Тусон, а тя вече имаше билет до Сиатъл.

Остана с него, защото полетът му беше преди нейния. Мълчанието го подлудяваше, но той не можа да измисли с какво да го наруши. Едва когато започнаха да викат пътниците за неговия полет, Хана докосна ръката му, сякаш го молеше да се върне. Той веднага се обърна към нея.

— Гидиън — каза тя тихо, — дължа ти живота си. Мога да ти се отплатя само със съвет. Знам, че не го искаш, знам и че няма да ме послушаш, ала нямам друго.

— Слушам те.

— Само помни, че винаги имаш избор. Нищо не е неизбежно, когато става дума за теб и Балънтайн. Не е нужно да го смачкваш. Ако не можеш да намериш друго решение, винаги можеш да се оттеглиш и да се откажеш от битката.

— Хана...

— Сбогом, Гидиън. — Тя се вдигна на пръсти и докосна устни до неговите. — Беше прав. Не беше нещо ново.

ОСМА ГЛАВА

Първият кашон с книги, който Хана беше пратила по пощата от острова, пристигна в сряда. Плътно последван от Хю Балънтайн.

Тя не забеляза веднага високия червенокос мъж. Стоеше от другата страна на желязната порта и любопитно наблюдаваше как тя се опитва да понесе огромния кашон по стълбите.

— Мога ли да ви помогна?

Хана се обърна, стресната. Яркото слънце го осветяваше в гръб и лицето му не се виждаше. Различи само червената коса. И скъпия тъмен костюм. Костюмите нямат значение, каза си. Шмекерите се явяват във всякакви дрехи. Машинално се усмихна и поклати глава.

— Не, благодаря, ще се справя.

— Този кашон е по-голям от вас.

Тя се втренчи мрачно в товара си.

— Един познат ми го опакова. Сигурна съм, че като за него е удобен. За съжаление е забравил, че ще трябва да се справям сама. Но това не е проблем, наистина. Съседът с удоволствие ще ми помогне.

Червенокосият мъж се приближи към вратата и се взря в етикета на кашона.

— Вие ли сте Хана Джесет?

Лош ход, помисли тя. Жените, живеещи сами, не бива да позволяват непознати да научат името и адреса им. Ала ѝ беше трудно да си представи този мъж с тъмен раиран костюм като шмекер или обирджия. Изглеждаше по-скоро като брат ѝ, имаше вид на бизнесмен.

— Търсите ли някого? — запита вежливо, без да отговаря на въпроса му.

Той се усмихна. Интересна, малко крива усмивка. Хана видя, че очите бяха яркосини, а лицето решително и открито. Този мъж можеше да кара трактор из равнините на Средния Запад или да играе футбол. Луничките му придаваха леко момчешки изглед. Сигурно е бил бойскаут. Но впечатлението беше замъглено от напрегнатия, бдителен израз в очите и решителната линия на носа. Начинът, по който му

стоеше костюмът, подсказваше, че както и да бе спортувал в гимназията, не бе позволил ефектът от това да се изгуби в следващите години. Вероятно приближаваше тридесетте. Може би беше колкото нея на години.

— Търся Хана Джесет — каза непознатият. — Аз съм Хю Балънтайн.

Тя се облегна на облицованата с плочки стена и скръсти ръце върху маслинозеления си пуловер. Беше облякла най-старите си джинси. Слагаше ги само когато чистеше.

— Балънтайн — измърмори. — Балънтайн. Откъде ми е познато това име?

— Може би се интересувате от финансовия свят? — предположи той.

— Този Балънтайн?

Върховете на пръстите ѝ изпълниха кратка интерлюдия по ръкава на пуловера. Нещата май се усложняваха и се налагаше да се запита защо.

— Поласкан съм, че разпознавате името ми.

Тя се отдели от стената и се наведе, за да вдигне кашона.

— Недейте. Интересът ми към бизнеса минава бързо.

— Мога да ви помогна — предложи той. Хана въздъхна и нерешително отвори желязната порта. Балънтайн премести кашона до асансьора още преди да беше успяла да го подхване. — Нагоре по стълбите ли?

Тя кимна. Поне не беше шмекер.

— Първата врата вляво.

— Обещавам, че няма да ви отнемам прекалено много време, госпожице Джесет. Само искам да поговоря с вас.

И той тръгна по стълбите, понесъл кашона с лекота.

— Не мога да си представя защо.

Но се боеше, че ще трябва да направи доста основателно предположение. Изрови ключовете от джоба на джинсите си, докато вървеше зад него.

— Ние имаме общ проблем, Хана.

Балънтайн спря и зачака. Сините му очи пробягаха по профила ѝ, докато тя отключваше вратата.

— Не знаех, че имам проблем. Поне не такъв, с какъвто да не мога да се справя.

— Името Гидиън Кейдж говори ли ви нещо?

Той влезе след нея и остави кашона до една от лавиците с книги. Изправи се полека и отупа машинално ръце, докато оглеждаше имитацията на островитянска обстановка. Каквото и да си беше помислил за интериора ѝ, прояви достатъчно учтивост да не каже нищо. Точка в негова полза, отбеляза Хана.

— Седнете господин Балънтайн.

— Хю. — Свали сакото и с фамилиарен жест го метна на гърба на един от бамбуковите столове. После седна на креслото с ветрилообразната облегалка. — Моля ви, казвайте ми Хю. Само че не отговорихте на въпроса ми. Името Кейдж говори ли ви нещо?

— Мисля, че знаете отговора, иначе нямаше да дойдете.

Той кимна, очевидно удовлетворен от отговора.

— Права сте. Знам. Но не знам как ви действа това име.

— Затова ли сте дошли тук?

— Затова.

Настъпи тишина.

— Името на господин Кейдж — изрече тя внимателно — действа предимно на брат ми. Защо не се срещнете с Ник?

— Защото Ник Джесет не можа да ми свърши много работа, каквито и да са чувствата му към Кейдж.

— Мислите, че аз мога?

— Допускам.

Тя го изгледа.

— Струва ми се, че сте си изгубили времето.

— Рядко губя време. Идването в Сياتъл може да се окаже безрезултатно, но не бих казал, че е загуба на време.

Тя се усмихна скептично.

— Защото много ме бива да посрещам гости от друг град ли?

— Поради вашата връзка с Гидиън Кейдж. Всяка връзка с Кейдж си струва да се проучи. Опитвам се да го направя.

— Поразена съм. Това означава ли, че не съм длъжна да ви разходя по кея или да ви покажа други забележителности?

Той се усмихна.

— Нищо не сте длъжна. Но аз бих искал да ви поканя на вечеря.

— За да ме напиете и да ме накарате да говоря за Гидиън Кейдж? Защо да не спестим малко време? Кажете какво искате да узнаете и ще ви кажа дали ще отговоря на въпросите ви.

— Не е толкова просто.

— Точно от това се страхувах. — Хана подви крака под себе си и се намръщи от болката в недооздравялото коляно. Опита се да поизправи левия си крак. — Господин Балънтайн, ще бъда честна, откровена и пряма с вас. Не желая да се замесвам в нищо, което става между вас и Кейдж. Не съм от финансовия свят. Аз съм професионален консултант. Не знам за Кейдж нищо, което да ви бъде от полза.

— Ако наистина знаехте нещо полезно — настоя той, — щяхте ли да ми го кажете?

Тя го погледна през присвитите си клепачи.

— Сигурно нямаше. Казвам ви, не искам да се забърквам.

— Защото видяхте как изгоря брат ви?

— Значи знаете всичко?

Балънтайн кимна.

— Беше типична операция в стила на „Кейдж и съдружници“. Появява се като четиримата конници от Апокалипсиса и стряска всичко живо със слухове за придобиване. Настава хаос и цените на акциите скачат до небесата. „Кейдж и съдружници“ продават акциите си на най-високата цена и се отмятат, а замаяната и критично отслабена жертва остава да се валя в праха.

— А вие не действате така?

Балънтайн пусна странната си крива усмивчица.

— Не ми трябва фирмата на брат ви. Преследвам Кейдж. Само искам да узная дали се интересувате от едно малко отмъщение, Хана.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Заради това, което направи на брат ми?

— И заради това, което направи на вас.

Дъхът, който току-що беше поела, заседна на гърлото ѝ.

— Какво според вас ми е направил?

Глунав въпрос. Искрено се надяваше Балънтайн да не отговори с улични фрази.

— Кейдж е странен човек. Печеленето вече е толкова банално за него, че понякога намира начин да направи победата по-интересна. В

този случай мисля, че вие сте допълнителното възнаграждение. Знам, че е бил с вас на неотдавнашната ви почивка на Карибите. Но не знам дали съзнавате, че сте част от победния му пир. И ако наистина го съзнавате, не знам дали ви интересува вашата роля в нещата. Може би кратката връзка с мъжа, който едва не разори фирмата на брат ви, не ви изглежда нещо рисковано. Може би ясно съзнавате какво правите.

— Може би — измърмори тя.

— Тогава — поде той спокойно — има шанс да мислите, че можете да се справите с него. Възможно е да сте го допуснали до себе си, защото сте смятали, че можете да използвате интереса му към вас за отмъщение. Ако е така, знам, че не се е получило. И ако не се е получило, може да опитате друг вид отмъщение.

— Май много не вярвате на женските ми чарове.

Балънтайн вдигна рамене.

— Доста повече вярвам в способността на Кейдж да използва хората. Той е акула. Само друга акула има шанс да го надвие.

— Нека да отгатна. Мислите, че сте акулата, която може да го надвие.

— Положих много усилия, за да направя така, че това да стане осъществима възможност. — Сините му очи бяха спокойни и абсолютно уверени. — Искате ли да ми помогнете, или сте доволна от това, което стана на Карибите?

— Вие май сте доста осведомен какво съм правила напоследък. Не съм сигурна, че това ми харесва. Да не сте ме следили, господин Балънтайн?

— Не. Но не изпускам Кейдж от око. Никой не ви е проследявал на остров Санта Инес. Мислех, че знам какво става, и не виждах необходимост да нарушавам усамотението ви.

— Много мило от ваша страна.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Знам, че Кейдж е дошъл в Сиатъл без никаква нужда, че се е видял с вас, докато е бил тук, и е отлетял заедно с вас на Карибите. Знам, че сега е в Тусон.

— И решихте лично да разберете дали сърцето ми е разбито и копнея за отмъщение.

— Или дали чисто и просто не сте изживели приятна кратка връзка с мъж, с когото сте се събрали въпреки обстоятелствата —

изрече небрежно Балънтайн. — Случва се.

Хана погледна към кашона с книгите и си припомни вечерта, когато Гидиън го беше опаковал. След това я беше прегърнал и се беше любил с нея бавно и щателно на ратановия диван. Тогава тя не беше се и сетила за фирмата на брат си. Нито за бъдещето. Не беше мислила за нищо друго освен за дълбоката чувствена реалност на момента.

— Вече ви казах, Хю, ала ще го повторя. Не искам да се замесвам във войната между вас и Гидиън. Невинните свидетели често ги разкъсват на парченца.

Балънтайн се поколеба, но за нейна изненада не възрази.

— Разбирам. Не мога да кажа, че ви обвинявам. На ваше място сигурно бих направил същото.

— Нямаше — каза тя със слаба усмивка. — Щяхте да изпаднете във възторг от перспективата да забиете зъби в Гидиън. Мразите го, не е ли вярно?

— Разбирам защо сте станали професионален консултант. Като че ли разбирате какво кара хората да действат.

— Понякога дори им предлагам съвети.

— И следват ли ги? — запита той.

— Повече успехи имам при студентите, отколкото в света на бизнеса.

Балънтайн я изгледа с леко наклонена глава и после кривата му усмивчица се появи отново.

— Ако сте се опитали да дадете съвет на Гидиън Кейдж, разбирам защо се чувствате донякъде безпомощна. Почти нищо не може да промени плановете му, след като ги пусне в действие.

— Ала вие ще се опитате?

— Кейдж може да бъде манипулиран не като променяме плановете му, а като го оставим да стигне толкова далеч в тях, че да не може да ги промени.

Хана се вгледа заинтригувано в посетителя си.

— И мислите, че можете да го надвиете?

— Рано или късно.

Балънтайн се облегна назад и пак огледа стаята. Този път очите му се насочиха към книгите зад нея.

— Вие сте жена с еkleктичен вкус. Това от професията ви ли идва?

— От честата промяна на решенията по време на следването.

— Виждам много антропологически книги. — Той стана и се насочи към книгите. — Интересувах се от антропологията преди доста години. Мислех, че да отидеш в най-загънатите кътчета на света, за да описваш изчезващи култури, е най-интересното, което някога ми е хрумвало. Представях си как работя за „Нешънъл джиографик“. Виждах се в пътешественически дрехи, как бродя из места като Нова Гвинея или Централна Бразилия в търсене на неоткрити племена.

— Познато ми е. — Хана изпита известна симпатия. — И аз се виждах по същия начин. Дори си изписах по каталог подобни дрехи, въпреки че знаех, че никога няма да ги облека за истинска теренна работа. Понякога ми се струва, че почти всеки флиртува с идеята да стане антрополог.

Балънтайн я изгледа.

— Сигурно сме били омагьосани от различни култури.

— Те ни показват модели за оцеляване, които са били в сила за дадена част от човечеството — каза Хана. — Страшно много модели. Ако някога се натъкнем на извънземни, може би антрополозите ще трябва да изработят начин да контактуваме с тях.

Балънтайн се отдалечи от книгите.

— Приемам решението ви да не се замесвате в битката ми с Кейдж. Но тъй и тъй съм тук, изминал съм целия този път, мога ли поне да ви уговоря да вечеряте с мен?

Откритият фермерски чар действа удивително ефикасно, помисли Хана.

— Добре.

— Няма нужда да ме водите на кея или на друго забележително място.

— Тогава в някой ресторант на Бродуей?

— Оставям се във ваши ръце — каза Балънтайн.

Интересно, помисли тя.

Гидиън погледа бележницата, оставена на бюрото му от административния асистент. После вдигна очи към Стив Декър.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите, с това, че Балънтайн е в Сиатъл?

— Точно каквото казвам, Гидиън. Моят човек в „Балънтайн Инвестмънтс“ ми съобщи, че е заминал тази сутрин за Сиатъл. Помислих, че би искал да го знаеш.

— Последното, което спомена, беше, че започва да работи по сделката „Сърбрук“.

Декър намести очилата си и сви вежди.

— Това беше, преди да решиш да изчезнеш почти цяла седмица. Всичко стана, докато се печеше на оня плаж. Наистина ли мислеше, че ще стои и ще чака, докато се върнеш в Тусон?

Гидиън смачка бележката.

— Защо Сиатъл?

— Чудно ми е. Но мога да предположа.

— И аз.

Завъртя се на стола си, за да погледне през прозореца към тусонския пейзаж. Далечната планинска верига Санта Каталина се очертаваше в пурпур срещу безкрайната синева на небето. Градът се простираше сред пустинно плато. Повечето скъпи къщи като неговата бяха полазили по планинските склонове. Съвършено различно от изгледите в Санта Инес. Гидиън се беше върнал преди седмица и чувството, че нещата между него и Хана бяха свършили прекалено рано, не го напускаше. Не можеше да се отърси от него и това не му даваше мира.

— Няма да му е от полза — изрече замислено Декър. — Няма начин да използва „Акселърейтид дизайн“ срещу теб, независимо колко ти е ядосан Ник Джесет. Джесет няма нито време, нито средства за друго, освен да си върне контрола над фирмата.

— Знам.

Декър замълча и после реши да демонстрира агресивност. Жена му винаги казваше, че трябва да бъде по-агресивен с Гидиън Кейдж.

— И няма начин Балънтайн да използва сестрата на Джесет срещу теб, нали?

Гидиън не помръдна, ала усети напрежението у себе си и това го ядоса.

— Хана е професионален консултант и полупрофесионална антроположка. Едва ли някой си я представя като финансов консултант.

— Антропология, значи. — Декър затвори очи, припомняйки си едни ранни записки във файла за Хю Балънтайн. — Струва ми се, че и Балънтайн някога се е интересувал от антропология. Май дори се е дипломирал с такава тема.

— Не преставам да се учудвам на компютризирания ти мозък, Декър. — Гидиън се извъртя със стола и опря длани на бюрото. — Виж какво можеш да намериш за последния кръг от преговорите на „Сърбрук“ с Балънтайн. Искам да знам колко висока оферта им дава.

Декър го изгледа.

— Мислиш, че има достатъчно пари в брой, за да даде повече от нас?

— Мисля, че важното е колко силно искаме да придобием „Сърбрук“.

— Не си ли отговорихме вече на този въпрос?

— Ще говорим по-късно, Декър.

Административният асистент знаеше кога да престане да бъде агресивен с шефа си. Кимна и се оттегли.

Гидиън остана да седи известно време, втренчен в окачената на стената карта на Тусон и околностите му, поставена в рамка. Нямаше никакво съмнение защо Балънтайн бе заминал за Сиатъл. Знаеше за Хана. Какво го бе накарало да помисли, че може да я използва? Хана знаеше каква е ситуацията. Нямаше да позволи да бъде въввлечена във войната. Не беше толкова наивна.

После си я спомни как беше решила да отклони една корпоративна акула от намеренията ѝ с предизвикателно предложение за игра на карти. Може би щеше да се окаже лесна плячка за Балънтайн.

Изрови номера на телефона ѝ. Взе слушалката и сам го набра. Нямаше нужда да създава още вълнения на Мери Ан. Секретарката му го наблюдаваше с многозначителен интерес, откакто се беше върнал от Санта Инес.

Никой не вдигна. Гидиън затвори ядосано и реши, че ще опита пак, когато се върне у дома след работа. Може да бе отишла на покупки.

След три часа изплува на повърхността на басейна си, излезе от водата, взе кърпата и отиде към масичката с телефона. Слънцето тъкмо залязваше. Хана би трябвало да се бе прибрала.

Никакъв отговор.

Хю Балънтайн се оказа удивително добра компания. Знаеше как да говори за друго освен за бизнес и като че ли нямаше нищо против да го прави. Вечеряха в уютен малък ресторант на Бродуей. Небрежно-елегантните посетители на околните маси поръчваха вино „Вувре“ и обсъждаха различните аспекти на успеха. Вън на тротоара се виждаха разхождащи се двойки. И разнополови, и еднородни. Всички бяха интересни. Искаха да видят и да бъдат видени от другите по булеварда. С каквато цел бяха похарчили доста пари за модни дрехи и прически.

— Леля ми смята, че тайната на властта на жените на остров Ревелейшън се крие във факта, че на тях се е гледало като на единствените посредници между хората и боговете. Споменава един церемониален съд, който бил използван за свързване с боговете. Жените се грижели за него и го пазели от мъжки поглед. Мъжете трябвало да търсят жените, за да получат свръхестествена помощ. Родословията се водели също по женска линия. И собствеността била унаследявана по този начин. Жените управлявали брачната система. Леля Елизабет стигнала до заключението, че жените притежавали върховната власт в племето, а това, както знаете, не е обичайно. — Тя се усмихна. — Питайте която и да било жена.

— И сега вие имате оригиналните дневници на Норд?

Хана кимна, доволна от очевидния интерес на Хю Балънтайн.

— Ще ги използвам, за да напиша нещо като история на работата ѝ. Но ще се съсредоточа специално върху бележките ѝ за амазонките от остров Ревелейшън. Нейните проучвания са едни от най-спорните. Искам да произнеса окончателната присъда и тъй като притежавам личните ѝ документи...

— Сте вътре в нещата — усмихна се Балънтайн. — Разбирам. Щом черпите от такива източници, не би трябвало да срещнете затруднения при публикуването. Споделихте ли плановете си с Кейдж?

— Да, обсъждах ги с него.

И тя поднесе вилницата към устата си.

— Май двамата доста сте се сблизиха. Кейдж го бива в това.

Очите на Хана се присвиха.

— Обсъждам същото и вас. И почти не ви познавам.

— Така е — изрече Балънтайн с извинителен тон. — Извинете. Понякога си вадя прибързани заключения.

— Цял живот ли го мразите?

— Не. Откакто съсипа баща ми.

— Разбирам.

В полуусмивката му вече нямаше веселост.

— Той разказа ли ви за това?

— Какво е станало между тях? Каза ми с две думи. Че баща ви го е предал.

— Излъгал ви е.

— За мен е все едно.

— Защото сте външен човек? Може би имате право. За съжаление, нямам избор.

Хана поклати ядосано глава.

— Това вече съм го чувала. Глупости. Имате избор. Но вече сте го направили, точно като Гидиън. Дано битката ви хареса.

— Така ли е в действителност? Наистина ли ви е все едно дали ще го преборя?

— Да, все едно ми е.

Балънтайн се подсмихна.

— Едва не ви повярвах.

— Защо едва?

— Част от мен не може да не се пита как сте се чувствали, когато сте отишли във Вегас да молите Кейдж да се откаже от фирмата на брат ви.

Хана го изгледа с присмехулно възхищение.

— Господи, корпоративният шпионаж не е умирал, нали?

— Не съм нареждал да ви следят. Следях Кейдж. Когато се появихте в Лас Вегас, трябваше да предположим, че е заради фирмата на брат ви.

— Е, за да уточним, не съм го молила. Нито съм се поднесла като жертва в леглото му.

— Хубаво. Защото нито едното от двете нямаше да даде резултат с Гидиън Кейдж. Щеше да ви остави да се молите или да направите върховната саможертва, а после щеше да направи каквото си е намислил.

— А вие? — запита спокойно Хана. — Вие какво щяхте да направите?

Той има благоприличието да се смути.

— Боя се, че същото като Кейдж.

— Така си и мислех.

— Да се върнем към амазонките от остров Ревелейшън. Започва да ми се струва, че пред мен е някоя от тях.

Хана погледна към жената, която влизаше в ресторанта. Усмихна се мрачно.

— Не е така. Но мога да ви запозная с една.

Балънтайн вдигна изненадано вежда.

— С амазонка?

— Тъхъ.

Хана продължи да се усмихва, когато Вики Армитидж я забележа и тръгна към нея, обкръжена с ореол от енергия и решителност. Дрейк вървеше след нея, видимо смутен.

— Хана! Върнали сте се. Как мина пътуването?

Вики спря до масата и пусна искряща усмивка към Хана и Хю.

— Трябваше да го посъкратя. Ала иначе ми се струва, че беше много плодотворна почивка. Коляното ми е много по-добре. Вики, това е Хю Балънтайн. Вики Армитидж и съпругът ѝ Дрейк.

— Приятно ми е — каза Хю и стисна ръката на Вики. Сведе очи към ръката ѝ, когато усети силната ѝ хватка, но не каза нищо. Само погледна развеселено към Хана, която потули една усмивка.

— Намерихте ли библиотеката непокътната? — запита Вики.

— Да, да. Цялата си беше там. Хубавичка колекция. Опаковах я и я пратих по пощата. Първият кашон пристигна днес.

— Кога ще ме поканите да я видя? — запита непряко Вики.
— Нали разбирате, умирам от любопитство.

— Може би по-късно, когато я разопаковам и подреда.

Хана нямаше такова намерение. Можеше в крайна сметка да ѝ даде да поразгледа някои книги и документи, ала в никакъв случай личните дневници.

— Нямам търпение. Ще ви се обадя към края на седмицата. — И Вики дръпна съпруга си за ръкава. — Хайде, Дрейк, умирам от глад.

Дрейк кимна на Хана.

— Радвам се, че се видяхме. Защо съкратихте пътуването?

— Излезе нещо.

— Разбирам. Приятна вечер. Радвам се, че се запознахме, Балънтайн.

Хю кимна учтиво и се обърна отново към Хана.

— Това ли е амазонката?

— Понякога мисля за нея по този начин. Тя е гостуващ професор по антропология и ме преследва, защото иска да работи с документите и бележките на леля ми.

— И какво съкрати пътуването ви? — запита Хю.

— Едва не се удавих. Мина ми цялото удоволствие от почивката.

— Нищо чудно, че сте се прибрали по-рано.

Хана помисли колко много Балънтайн ненавиждаше Гидиън Кейдж. След това се учуди колко много знаеше Хю за дейностите на Гидиън. Тогава си спомни всички възможни причини някой да иска да я нападне онази сутрин в заливчето. Беше отишла на острова с Гидиън. Някой, който бе искал да стигне до него, може би беше решил, че тя ще бъде полезна заложничка. Ами ако мъжът с акваланга не бе искал да я удави, а просто да я отвлече?

Параноята беше странно нещо, реши тя. Можеше да се основава на абсолютна безсмислица. Балънтайн и Гидиън се бяха хванали за гушите. Корпоративните схватки се водят в заседателните зали, не извън тях. Какво ѝ ставаше, за Бога? Бързо пропъди смущаващите мисли. Балънтайн може би искаше да използва желанието ѝ за отмъщение. И толкова. Реши да си изясни нещо с цел да се подsigури.

— Нямаше да ви бъде от полза — поде непряно.

— Кое?

— Вижте, Хю, дори да бях изоставена жена или вбесена сестра, не бих могла да направя много за вас срещу Гидиън Кейдж. Той не ми е казал нито една тайна за бизнеса си и мисля, знаете, че няма вероятност да го направи в бъдеще. Не планираме пак да се срещнем с него, а ако стане така, трябва да знаете, че той няма да позволи някоя жена да бъде слабост за него.

Балънтайн въздъхна.

— Струваше си да опитам. Трябва да намеря някоя негова слабост, Хана.

— Ако искате да знаете как работи и къде е слаб, би трябвало вероятно да се вгледате хубавичко в себе си. Вие с него много си

приличате.

Хю я погледна изумено.

— Така ли смятате?

Хана кимна.

— И нещо повече, Гидиън го знае.

Балънтайн премига.

— Греша. Но това е нещо, нали? Кейдж много рядко греша. Може би в крайна сметка ще намеря начин да се възползвам от това.

Тя изпъшка.

— Ох, как искам да работя само с податливи студенти.

Телефонът в апартамента ѝ иззвъня точно когато Хана затвори вратата след Хю Балънтайн. Срещата с него беше доста приятна. И със сигурност не беше очаквал от нея каквото и да било след вечерята, дори и едно кафе, помисли тя, докато вдигаше слушалката. Беше я оставил много любезно пред вратата ѝ и си беше тръгнал. Съвършеният образ на приятен, учтив провинциалист, преместил се в града, ала донесъл със себе си старомодните провинциални обноски. Понякога забравяше, че идва от Калифорния.

— Ало?

— Божичко, време беше да се прибереш. Там ли е Балънтайн?

Хана едва не падна на дивана, когато чу гласа на Гидиън. Пръстите ѝ машинално стиснаха колието от леля ѝ. Не си отиваше много със смелата рокля, която беше облякла за вечерята, но поради някаква причина не беше поискала да го свали. Започваше да свиква да го усеща.

— Гидиън! Не очаквах да се обадиш. Какво искаш, за Бога?

— Искам да знам дали Хю Балънтайн е при теб — повтори той с извънредно напрегната търпеливост в гласа.

— Не. И ако се обаждаш за това, мисля, че разговорът свърши.

Рязко затвори и се отпусна на възглавниците по дивана. Телефонът иззвъня сърдито.

— Някой ден — започна Гидиън без никакъв увод, когато тя вдигна слушалката, — ще те отуча от този отвратителен навик да ми затваряш. Действа зле на имиджа ми. Сега ми кажи за Балънтайн. Срещнахте ли се?

— Срецнахме се.

— Но сега не е при теб?

— Вече отговорих на този въпрос.

— Какво искаше?

— Ти какво мислиш, че е искал, Гидиън?

— Да те използва.

Хана затвори очи.

— Много смешно. И той каза, че си имал такива намерения. Вие, корпоративните каубои, само лоши неща ли мислите един за друг?

Гидиън изруга тихо.

— Всички професионални консултанти ли са по природа наивни?

— Не бях наивна, Гидиън. Обясних му, че не съм фаталната жена, от която има нужда, за да те надвие. Не че не действа добре на егото ми, ако ми кажат, че бих могла да ти влияя, разбира се. Обаче знам къде е границата между фантазията и действителността. Казах му, че няма да се включвам във войната помежду ви.

— Хубаво. И той какво каза?

— Прие го като джентълмен и после ме покани на вечеря.

— И ти отиде? — избухна той.

— Прекарах си много приятно. Искаш ли нещо друго, Гидиън? Става късно, а искам да почета още малко лелините дневници, преди да си легна.

— Чуй ме, Хана. Стой далеч от Хю Балънтайн.

— Единственото ми правило е да не се забърквам във война. Иначе нямам други правила. Смятам да си ги изработя в движение. Лека нощ, Гидиън. И благодаря, че се обади. Винаги е хубаво, ако някой мъж се обади да благодари за ваканционния флирт. Жената се чувства полезна.

— Хана, чакай...

Тя го прекъсна по средата на изречението, като изтръгна кабела на телефона от контакта. После остана да седи на дивана. Мислеше за факта, че първото обаждане на Гидиън след завръщането му в Тусон бе за да разбере какво бе намислил Балънтайн. Очевидно не чезнеше по нея.

Не беше хубаво, че мислеше толкова много за него тези дни. Беше решила да не чезне по този мъж.

Но последната ѝ мисъл, преди да заспи, не беше за Гидиън Кейдж. Беше споменът за едни сини очи зад водолазната маска. Същите на цвят като тези на Хю Балънтайн.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Скъпия Роди ме помоли да се омъжа за него. Защо не съм въодушевена? Преди година щях да го сметна за идеалния съюз на умове и интереси. Но напоследък се съмнявам в мотивите му почти във всички области. Например това предложение за женитба. Почтено и джентълменско, ала не мога да се отърся от мисълта, че идва прекалено скоро след съобщението, че ще публикуват статията ми за островитяните от Манаташ. Роди предложи да го пиша като съавтор, защото много от проучванията ни напоследък бяха писани съвместно. Аз отказах. Егоистично, може би, но усещам, че трябва да утвърдя собствената си репутация. Започвам да се питам дали Скъпия Роди вярва, че ако сме женени, вече няма да имам възражения да споделям авторството върху публикациите си. Той сигурно не би предложил брак с такава цел, нали? Ала несъмнено напоследък получава все по-малко внимание от академичната преса, дори се говори за преразглеждане на финансирането на някои от проучванията му.“

Хана се облегна назад и вдигна очи от страниците на дневника на Елизабет Норд. Значи леля ѝ бе стигнала дотам, че веднага да се усъмни в брачното предложение на Скъпия Роди. Дотук Хана беше разбрала, че от благосклонен наставник „Скъпия Роди“ се бе превърнал в пиявица. Неговото протеже бързо го изпреварва — и по способности, и по справяне в академичния свят. Хана беше прочела записките от цяла една година в дневника. Младата Елизабет Норд вече подсказваше, че ще се превърне в блестяща изследователка и силно независима жена. Подобна интелигентна и мотивирана жена нямаше дълго да търпи „Скъпия Роди“. Нищо чудно, че се бе питала дали да приеме предложението за женитба.

Хана стана и отиде в кухнята да си направи кафе. Бастунът остана облеган от страни на бюрото. Вече не си служеше с него за къси разстояния. Коляното ѝ определено оздравяваше. Може би

нямаше да е зле да походи известно време във фитнес клуба на брат си. Физиотерапията беше добра за крака, но клиниката ѝ доскучаваше. Не се чувстваше болна, а атмосферата там беше доста тягостна.

Слънцето светеше непривично ярко зад кухненския ѝ прозорец. Тя погледна навън и видя неколцина съседи, възползвали се от следобедната топлина, да работят в градинките си. Наля вода и се запита дали Хю Балънтайн вече се бе върнал в Калифорния. След снощи трябваше да е разбрал, че няма смисъл да остава тук.

Запита се и какво прави Гидиън Кейдж. Интересно щеше да бъде да разбере как бе узнал, че конкурентът му бе отишъл в Сиатъл, за да се срещне с нея. Очевидният корпоративен шпионаж я накара да потръпне. Как можеха тези двама мъже да живеят в такова напрежение и манипулации? Ясно беше, че нищо нямаше да спре Хю Балънтайн. Той мислеше само за отмъщение и щеше да бъде удовлетворен едва когато го постигнеше.

Докато Гидиън, позволи си да се надява Хана, беше стигнал до друга точка в живота си, до място, откъдето би могъл да види обективно положението си и да се откаже от войната. Той като че ли разбираше какво се случва с него и с Балънтайн. Но не даваше видими признаци, че бе склонен да рискува и да отстъпи.

Изчака водата да кипне и я изсипа върху препълнената лъжица нескафе. После се върна с леко накуцване към бюрото. Дневниците я омагьосваха, отвличаха мислите ѝ от Гидиън Кейдж. Нямаше търпение да види как бе постъпила леля ѝ с предложението на Скъпия Роди.

„18 май. Днес пристигна много необичаен колет. Прати ми го сестра ми от Щатите, било дошло заедно с други неща, останали от имението на леля ни Сесили. Почти не си я спомням, но тя явно е искала да получи едно колие, което отдавна се предавало в семейството. Не е кой знае колко красиво или ценно бижу, ала за мен е интересно. И историята му е очарователна.

Някога е принадлежало на лелята на Сесили, Ана Уорик, математичката от миналия век. Тя не се омъжила. Починала през 1890 г. и оставила имението си на леля Сесили. Преди това изглежда е принадлежало на друга

наша роднина, известна писателка. Може би един ден и аз ще го завеща на някоя своя роднина. Хубаво е да се поддържа връзката с миналото и тъй като започвам да вярвам, че няма да имам нито време, нито желание за собствени деца, ще трябва добре да помисля на кого да оставя имуществото си. Странно е човек да мисли за такива неща.

Засега най-интересното е вестта за групичка хора, живеещи на остров Ревелейшън. Явно още не са били проучвани и аз поисках финансиране от университета за тази цел. Това е прекрасна възможност. Роди е против.“

Телефонът иззвъня и Хана посегна към него, докато обръщаше страницата. Чу гласа на брат си.

— Радвам се, че се обаждаш, Ник. Искам да те помоля за нещо. Можеш ли да ми вземеш пропуск за гости за твоя страхотен фитнес клуб? Мисля да довърша физиотерапията в по-стилна среда. Искане ми се да се доизлекувам облечена в шикозно трико. Имате и онзи невероятен ресторант под клуба.

— Искаш пропускат, за да хапваш в ресторанта с намаление.

— Колко добре ме познаваш, Ник.

— Недотам, че да отгатна къде си била снощи.

Хана направи гримаса.

— Защо всички искат да знаят?

— Не знам за другите, но аз се обадох да видя как се справя горката ми накуцваща сестричка.

— Горката ти накуцваща сестричка го удари на живот из града. Имах среща с Хю Балънтайн.

— Балънтайн?

— Онзи, който твърдо е решил да повали в праха Гидиън Кейдж — осведоми го мелодраматично Хана.

Ник се изсмя.

— Хубаво, дано има късмет. Не мога да кажа, че ще се натъжа особено, ако успее. Защо Балънтайн се среща с теб, а не с мен?

— Уместен въпрос. Мисля, че проучва възможностите. Знае, че съм била няколко дни на Карибите с Гидиън.

— Аха. И се пита дали не си тайното оръжие, с което да сломи защитата на Кейдж? Не съм си те представял като Мата Хари.

— Няма нужда да ми се присмиваш. Може пък да имам потенциал, за който не знаеш.

— Имаш ли?

Тя въздъхна.

— Искаш да кажеш дали мога да стана корпоративна шпионка? Не. Ще се разхилия точно където не трябва. Тези мъже играят такива нелепи игри и ги вземат ужасно сериозно.

— Кейдж взема Балънтайн сериозно? Изненадан съм.

— Толкова сериозно, че когато разбрал, че Балънтайн е в Сиатъл, ми се обади да разбере какво става. Първо обаждане, откакто се разделихме във Флорида.

— Внимавай, Хана, играта може да ти се струва забавна, но се обзалагам, че и Кейдж, и Балънтайн не смятат така. Не ми се иска да те видя смачкана помежду им.

— Казах им, че не участвам. Не ме бива в игрите. Липсва ми гъвкавост. И като заговорихме за това...

— Да, ще получиш пропуск за гост. Ще ти го оставя на рецепцията в клуба. Кога ще го вземеш?

— Днес следобед?

— Ще имаш ли време да си купиш екип? Там не се ходи с маскировъчни дрехи, нали знаеш.

— Нямай грижа. Ще мина през „Нордстръом“. Мисля за нещо в жълто и черно. Добре ли ти звучи?

— Като огромна пчела. Ще се чуем по-късно. Трябва да се връщам на работа. Нямам време да отскоча и до клуба, откакто Кейдж изподъвка „Акселърейтид дизайн“.

Хана трепна.

— Ник, това пътуване с Гидиън... Разстроен ли си? Искам да кажа, сигурно изглежда доста странно да замина с него след онова, което направи. Но сигурно съм си казала, че случилото се между вас е приключило.

— Така е. И каквото и да съм изпитвал към него, преди да бяхте заминали, чувствата ми се промениха, когато разбрах, че ти е спасил живота. Не се тревожи за бизнеса, Хана. Имаш други причини да се тревожиш от връзката си с Гидиън Кейдж.

— Хю Балънтайн?

— Имам предвид — започна внимателно Ник, — че трябва да се запиташ защо Гидиън е отишъл с теб на Карибите. Той държи на малките си победи.

— Мислиш, че ме вижда като допълнение към победата си над „Акселърейтид дизайн“?

Пръстите на Хана стиснаха слушалката. Ник изстена.

— Не трябваше да си отварям устата. Истината е, че не знам защо е тръгнал с теб. Почивките на друго място освен Лас Вегас определено не са типични за него, доколкото съм чувал.

— Но да преследва победи е типично?

— Да. От друга страна, кой знае. Може да си е паднал по теб. Само помисли, Хана, можеш да станеш онази, която поваля вечния победител на колене.

— О-о. Няма такава вероятност. Благодаря за пропуската, Ник. Върви да спасяваш „Акселърейтид дизайн“.

— Само за това намирам време напоследък.

Хана затвори с усещане за смущаваща тежест в стомаха. Искаше да вярва, че Балънтайн и Ник грешат относно причините за интереса на Гидиън към нея. Може да нямаше много бъдеще с него, но тя не искаше да повярва, че случилото се бе било лъжа. Не искаше да се чувства използвана.

Някак си не можеше да се накара да приеме възможно най-лошата интерпретация на действията на Гидиън. Спомни си колко се колебаеше какво да прави с Балънтайн, как я беше предизвикал да му даде съвет, въпреки че нямаше намерение да го последва. Когато се любеше с нея, тя усещаше някакво отчаяние у него, сякаш искаше да забрави миналото и бъдещето и да се съсредоточи само върху нея и настоящия миг. И накрая, беше я спасил. Трудно бе да си зле настроен към онзи, който ти е спасил живота.

Взе дневника на леля си. Въпросът със „Скъпия Роди“ още не беше доизяснен.

Стив Декър намери две бутилки бира в огромния хладилник на Кейдж и ги занесе при басейна заедно с две чаши. Тръгна покрай ръба, загледан в Кейдж, който се плъзна безшумно под водата и заплува към

далечния край на басейна с обичайните си силни загребвания. Слънчевата светлина танцуваше по повърхността на водата, но ослепителните отблясъци не позволяваха да се видят движенията му. Декър седна на един стол под чадъра и разхлаби вратовръзката си. Беше горещо, макар и в шест часа следобед. Трябваше след малко да си тръгва. Жена му го чакаше с приготвена вечеря.

— Какво смяташ, Декър? — Гидиън се надигна на мускули и излезе без никакво усилие от водата. — Можа ли да анализиращ ситуацията?

Декър подаде чаша бира на шефа си. Гидиън остави хавлията и отпи дълга глътка, преди да се отпусне на другия стол.

— Не му трябва кой знае колко анализиране, Гидиън. Отказът от „Сърбрук“ сега няма да ни струва много. Проблемът е в по-далечното бъдеще.

— Тоест, как ще се отрази на репутацията на „Кейдж и съдружници“?

— Както и да го погледнеш, ще се изтълкува като отказ от сражение. Балънтайн просто ще продължи да ни атакува.

Гидиън кимна разсеяно. Вече знаеше истината. Пак отпи от бирата и се излегна на стола, взрян в басейна.

— Ако му взема „Сърбрук“, това няма да го засегне особено много. Още е на етапа, когато поддръжниците му очакват, че може и да загуби някоя битка.

— Ти не си на този етап. Хората очакват всеки път да печелиш, Гидиън.

Той завъртя студената бутилка в ръце.

— Мислиш ли, че е възможно човек да се умори да побеждава, Стив?

— Ти ли? Не.

— Говориш много уверено.

— Работя отдавна с теб, Гидиън. Не ми се иска да те виждам, че почваш да губиш. Ще бъдеш бесен на себе си и на всички наоколо.

Устата на Гидиън се изви мрачно.

— Не смяташ, че ще приема хладнокръвно поражението?

— Откровено казано, не смятам. Какво разбра за отиването на Балънтайн до Сиатъл?

— Малко. Срещнал се е с Хана.

— Тя ли ти го каза? — изненада се Декър.

Гидиън се намръщи.

— Тя ми го каза. Дори призна, че я е поканил на вечеря.

— Господи! Опитва се да се добере до теб чрез нея, Гидиън. Знаеш го.

— Хана го уверила, че не била тип фатална жена. Че нямала влияние върху мен и не искала да се забърква във войната.

Декър се поусмихна.

— Представям си. Балънтайн вероятно само е опипвал почвата, търсел е нещо, което да използва. Когато е разбрал, че си отишъл на почивка с нея, сигурно е решил, че може да се хване за това. Сигурен съм, че ѝ е казал, че играеш игрички с нея, че я използваш, за да си подсладиш победата над „Акселърейтид дизайн“.

Гидиън се вгледа в етикета на бирата.

— Някой може и да повярва. Отвън всичко изглежда така.

— Въпросът е дали Хана го вижда така. Какво друго каза, когато я пита за Балънтайн?

— Почти нищо. Затвори ми.

Декър вдигна вежди зад очилата, но прояви тактичността да не коментира.

— Май трябва да се прибирам.

— Не си изпи бирата.

— Оставям ти я.

Кимна и се отдалечи.

Гидиън допи бирата си и посегна към неначенатата бутилка на Декър. На дъното на втората бира най-накрая успя да разбере какво всъщност го тревожеше в начина, по който Хана му беше затворила телефона.

Посланието, което получаваше от нея след раздялата им във Флорида, беше, че според нея вече не си струваше да го спасява. Но май не му харесваше един професионален консултант да го отпише по такъв начин.

Стана и влезе в дневната през отворената плъзгаща се врата. Евтината малка карта на остров Санта Инес, която Хана му беше подарила, лежеше на масичката. Беше решил да я даде да се сложи в рамка. Щеше да изглежда хубаво в спалнята му. Неособено добър

образец на картографското изкуство, но сама по себе си интересна. Спомен от единствената истинска почивка в живота му.

В крайна сметка Хана се спря на жълто трико и тюркоазен вместо черен клин. Беше похарчила почти сто долара за екип, преди да влезе в клуба на брат си. Вътре се озова в ръцете на професионален физиотерапевт, който веднага състави ускорена програма за коляното ѝ. Беше облечен в черен клин и сребристо трико. Хана се запита дали не бе сгрешила, като бе заложила на тюркоазното и жълтото. Сребристите наистина изглеждаше поразително. Имаше още какво да учи за изискания живот.

Но не беше имала много време да мисли по въпроса, защото веднага се озова вързана за една огромна машина, предназначена за системно унищожаване на човешките мускули и сухожилия. За три минути новото ѝ трико се изпоти под мишниците. Машината методично и до известна степен неприлично разтваряше краката ѝ и ѝ оставяше задачата да се помъчи да ги събере. Тя започна да се пита дали не бе по-добре да си се върне в клиниката.

— Хана! Откога сте в клуба? — Учудването на Вики Армитидж се усещаше в гласа ѝ. Беше облечена в два нюанса на зеленото. Отиваше на червената ѝ коса. — Дори нямах представа, че смятате да се запишете.

— Просто каприз — увери я Хана, скърцайки със зъби, докато се опитваше да събере крака. — И вече съжалявам. Помислих, че може да е добре за коляното. Ще имам късмет, ако не ми ампутират крака, когато тази машина ме довърши.

Вики се настани наблизко и се зае да тренира така, че движението да подчертава гладките ѝ женствени мускули.

— Човек свиква. Пристигнаха ли още книги на леля ви?

— Днес получих още един кашон. И други са на път.

— Можахте ли да прочетете някои от по-интересните документи?

— Само някои дневници.

Хана си пое дълбоко дъх и се зачуди дали би могла да се пребори още веднъж с машината. Изкуши се да остави нещата така. Ако не

беше смущението от седенето с разтворени крака, щеше да престане да се бори.

— Дневниците отразяват ли ранните години от кариерата ѝ? Бих искала да видя бележките ѝ за някои от най-спорните изследвания. Преди да стане такава знаменитост, често е имало несъгласие със сведенията ѝ. Някои от нейните съвременници например са спорили с нея за лингвистичния анализ на езика на островитяните от Манаташ. Допуснала е и някои съществени грешки в интерпретацията на брачните обичаи на остров Топан.

Нещо ѝ просветна. Хана беше чела точно днес сутринта записките на леля си за островитяните от Топан. Започна да се бори с машината, докато се мъчеше да си спомни прочетеното.

— Смятала, че ритуалите, използвани от топанците, за да подготвят младите девойки за брака, са имали предназначението да им дадат повече власт като жени и съпруги.

— Нищо подобно — увери я Вики, облегната на машината си, без дори да се бе задъхала. — Татуирането се е правело с чисто козметични цели. Не е имало религиозно значение.

— Леля ми твърди в дневника си, че говорила насаме с жените и те казвали, че са оставяли мъжете да мислят, че татуирането е само козметично, но всяка жена в племето разбирала истинския му смисъл. Това било колективна женска тайна.

— Другите антрополози не го тълкуват така — каза твърдо Вики.

— Другите антрополози са били мъже — осведоми я Хана, припомняйки си записките на леля си. — Жените от племето просто са им казвали това, което и на всички мъже: че татуирането било за красота, нищо повече.

— Хана, леля ви е била много млада, когато е започнала тези проучвания. Вероятно е искала да направи някои оригинални наблюдения, за да почне да гради репутацията си. Според мен е трябвало да изобрети, така да се каже, по-интересна гледна точка, за да започнат да я печатат.

Глезените на Хана се събраха рязко.

— Казвате, че леля ми е лъгала, за да даде тласък на кариерата си?

— Успокойте се. Нищо подобно не съм казвала. Елизабет Норд е имала право на собствени мнения. И те са ѝ спечелили публикации.

Привлекли са и много внимание към нея през годините, защото обикновено са влизали в противоречие с мненията на установените авторитети. В случая с топанците, както и с амазонките от остров Ревелейшън, никога няма да можем нищо да докажем. Последният чистокръвен топанец умря преди години.

— Вие, професионалните антрополози, май се изнервяте, че вече няма неизследвани племена. Каква теренна работа ще вършите, когато не останат тайнствени примитиви? Павианите и шимпанзетата също са на изчезване.

Вики не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Говорехме за леля ви. Май ѝ е харесвало да спори с авторитетите. Никога не е показвала уважение към големите мислители на своето време.

— Някои от онези така наречени авторитети, несъгласни с нейния анализ, не са били много по-възрастни от нея по онова време. Може би са застъпвали другата гледна точка само за да дадат тласък на кариерите си или защото са мислели, че така по-лесно ще ги публикуват.

Хана започваше да се ядосва. Изведнъж ѝ стана по-лесно да работи с машината.

— Хана, топанските брачни обичаи са само малък пример за неразбирателствата. Дневниците на леля ви може да хвърлят съществена светлина върху тези области. Бих искала да видя как обосновава своята интерпретация на женските инициационни ритуали у манаташите. Твърди, че жените създали церемонията като начин да осигуряват плодовитост и леко раждане.

— Разумно е човек да се опитва да си осигури тези две неща.

— Да, но няма нищо подобно. Това е просто адаптация на мъжките обреди и следователно те не носят съществен символизъм сами по себе си.

Хана престана да се бори с машината и веднага се озова седнала с разтворени крака.

— Ето затова не смятам да дам лелините документи на академичната общност.

Вики се изправи и се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Че всеки от вас си има собствена теза и ще използвате документите ѝ, за да докажете това, което искате да докажете. Тя заслужава безпристрастно тълкуване, а е очевидно, че няма да го получи от никой антрополог!

— Мислите, че можете да напишете такова безпристрастно тълкуване?

— Ще се опитам. — Хана се освободи от машината и се изправи неуверено. — Доскоро, Вики. Мисля, че за един ден ми е достатъчно.

Гидиън беше на третата бира, когато се сети за другата карта, която Хана му беше дала, направената от военното разузнаване за десанта на остров Ревелейшън. Измъкна я от бюрото, където я беше прибрал, и внимателно я разстла върху черното стъкло на масичката.

Вече не се опитваше да се заблуждава, че интересът към картите тази вечер бе просто любопитство. Те бяха начин да мисли за Хана, а след три бири му харесваше да мисли по някакъв по-извратен начин.

Силно намачканата военна карта беше много крехка. Трябваше да я опази, иначе щеше скоро да се разпадне.

Гидиън се загледа в скицираните детайли на японските бункери. Осигуряването на тези подробности навярно беше струвало няколко човешки живота. А десантът — много повече. За парче земя в Южния Тихи океан, което преди войната е приютявало шепа островитяни.

Замисли се за миг върху драматичните събития, разиграли се на остров Ревелейшън, а после взе един от многото атласи от съседната лавица. Интересно щеше да бъде да види доколко точно бе предаден терена на простата разузнавателна карта в сравнение с положението от преди войната.

Мина известно време, докато намери карта, на която остров Ревелейшън да не бе представен като точица в океана, но в крайна сметка откри карта на острова заедно с няколко други.

Теренът съответстваше горе-долу на единствената малка предвоенна карта, която Гидиън успя да намери. Бетонната писта, построена от японците — една от главните причини да бъде превзет островът — разбира се, липсваше на нея.

Ревелейшън беше типична южнотихоокеанска вулканична формация с висок връх в средата. Плажовете, използвани от

американските десантчици, бяха широки пространства почти без естествено прикритие. Сигурно бяха слизали на брега под ураганния огън на японските бункери, разположени зад скалите.

Картата навярно е била талисман и проклятие за капитана, който я бе донесъл на брега. Пътеводител за ада и в най-добрият случай ужасно неточна. Един километър на хартия като нищо можеше да съответства на два или три действителни. В боя, където напредването се измерваше в метри, тази разлика ставаше огромна. Броят на японските бункери сигурно също не беше реален. На всеки видим от въздуха сигурно имаше още пет или десет, скрити в скалите. Гидиън за миг си представи объркването и упорството на капитана, решил на всяка цена да си свърши работата. Всичко това личеше в картата.

На източната страна на острова имаше отбелязано кръгче. Когато го беше видял за първи път, не му беше обърнал много внимание, но сега се замисли какво ли означаваше. По картата личаха и други бележки, ала писани с друг цвят мастило. Стори му се, че бе нанесено от друг, но не можеше да бъде сигурен. Имаше нещо във формата му. Прекалено акуратно очертано. Не като останалите драскулки. Внимателното проучване на другите следвоенни карти на острова не даваше никакви указания за евентуалното му значение.

Една мисъл се мярна в ума на Гидиън. Ами ако бе нанесено от Норд, а не от капитана, повел хората си на десант?

Това може би щеше да бъде интересно за Хана.

Отиде до хладилника за още една бира, докато се опитваше да реши доколко тя щеше да се заинтересува от случайните му предположения. Това беше предлог да ѝ се обади и той го знаеше. Ужасно беше да разбира, че бе принуден да прибегва до предлози, за да се обади на жена, с която беше имал невероятна, кратка интимна връзка.

Още докато набираше цифрите, съзнаваше истинската причина за обаждането. Част от него искаше да бъде окуражена, да разбере, че тя не го бе отписала напълно. Представата, че Хана вече не го смяташе достоен за опитите ѝ да го спаси от самия него, никак не му харесваше.

Не съзнаваше, че бе затаил дъх, докато тя не вдигна.

— Хана?

— Пак ли ме проверяваш? Успокой се. Балънтайн го няма тук, доколкото знам.

Долови иронията в гласа ѝ и овладя емоциите си.

— Обадих се да поговорим за дневниците и документите на леля ти. Проучвах картата, която ти ми даде. Онази от военното разузнаване.

— И?

— Е... Там има едно кръгче. Сигурен съм, че е нещо важно. И мисля, че не го е нанесъл онзи, който е занесъл картата на острова. Имам чувството, че може да е била леля ти, след като картата е станала нейна. Помислих, че може да те заинтересува.

Хана се поколеба и когато заговори отново, гласът ѝ беше по-мек, подозрително неутрален.

— Ще го имам предвид, докато чета дневниците ѝ. Може би ще спомене, че е нанесла някакъв знак на картата поради някаква причина.

— Може би сега вече не е важно. Може да не означава нищо. — Започваше да не намира думи. — Как си?

— Прекрасно, когато ти или Балънтайн не ми точите сведения. Вече съм сигурна, че не ставам за корпоративна шпионка. Какво става при теб? Готвиш ли се за големия сблъсък с „Балънтайн Инвестмънтс“?

— „Кейдж и съдружници“ има и други железа в огъня освен сделката „Сърбрук“.

— А, да. Ти си професионален бизнесмен. Е, да не те отклонявам от предстоящите мачове. Сигурна съм, че планирането на атаката срещу Балънтайн е много по-интересно от разговорите за шепа измрели островитяни. Благодаря, че се обади, Гидиън.

Тя затвори, преди той да беше успял да измисли брилянтен финал. Наистина го бе отписала, помисли Гидиън. Това вече не го депресираше. Вбесяваше го.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хана намери Гидиън да я чака във фоайето заедно с последния кашон книги от остров Санта Инес. Вече беше обяд, а не преставаше да вали. Тя започваше да се съмнява в прогнозата. Времето в района на Пюджет Саунд не беше лесно за прогнозиране. Действията на Гидиън Кейдж — също. Този път не си даде труда да го запита как бе преодолял желязната порта.

— Какво правиш тук, за Бога? — Тя спря пред първото стъпало и се вгледа в него. Носеше същите дрехи, каквито и на острова — обикновени панталони и бяла риза с дълъг ръкав. Единствената добавка беше черният шлифер, целият измокрен от дъжда. — Имаш да спасяваш „Кейдж и съдружници“.

От косата му капеше вода. В краката му се беше събрала локва.

— Дойдох да те видя. Теб. Можеше да изглеждаш малко по-зарадвана, че ме виждаш. Мен.

Хана премига и осъзна какво ставаше.

— О, разбирам.

— Какво разбираш?

Тя се наведе и се помъчи да вдигне кашона.

— Дошъл си да видиш защо Балънтайн е бил в Сиатъл. Съжалявам, не мога да ти помогна. Не съм го виждала от една седмица. Откакто ме покани на вечеря. — Подхвана кашона отдолу. — И ако можех да ти помогна, сигурно нямаше. Както повтарям и на двама ви, не участвам във вашата война.

— Хана, казах, че съм дошъл заради теб. — Пристъпи напред и полека я отстрани от кашона. — Дай ми това. Колко пристигнаха вече?

— Този е последният.

Отмахна един кичур коса и присви очи, когато Гидиън нарами кашона и го понесе нагоре. Нямаше право да идва така, не и когато тя успешно се съсредоточаваше върху други неща освен него. Цели две седмици. Не беше честно, но тя вече знаеше, че мъже като Гидиън

нерядко не играят честно. Играят, за да спечелят, и то по собствени правила.

— Вратата отворена ли е? — извика той от горе.

— Да.

Отърси се от замайването и отключи пощенската кутия. Сграбчи листовките и пликовете, затвори кутията и тръгна нагоре. Беше слязла без бастуна и сега не обръщаше внимание на неустойчивостта си. Олюля се на първото стъпало. Гидиън вече беше влязъл в апартамента ѝ.

Тя си пое дълбоко дъх и спря по средата на стълбите. Несъзнателно докосна медальона, който висеше над маскировъчната пътешественическа блуза. Не биваше да губи контрол над ситуацията.

Когато влезе, Гидиън беше оставил кашона на пода. Изправи се и я изгледа заинтригувано.

— Виждам, че не ползваш бастуна.

— Само когато излизам.

— Много ли те боли кракът?

— Не.

— Ходиш ли на физиотерапия?

— Ходя три пъти седмично във фитнес клуба на брат ми.

— Хана, за Бога, не ме гледай така. Половин нощ не спях, докато се реша да дойда да те видя. Асистентът ми остана да се оправя сам още няколко дни и вече сигурно пяна му излиза на устата. Излетях със закъснение, в Сиатъл ме посреща дъжд, отивам в апартамента на моето момиче, а то се държи така, сякаш не си спомня кой съм. Един часът е, а денят вече ми се струва ужасно дълъг.

Хана си пое дълбоко дъх.

— Много вали в Сиатъл.

— Господи, жено, нямам настроение за шеги.

Той посегна към нея, преди да беше имала време да се отмести.

— Гидиън...

Ала той вече я притискаше към себе си, към мокрия си шлифер, докато тя не почувства топлината на тялото му. Устата му завладя нейната с настойчивост, която пробуди спомените от Санта Инес. Хана затвори очи, разкъсвана между желанието да си спомни и решимостта да не гледа назад.

— Целуни ме, Хана. Толкова отдавна беше. Така ужасно отдавна. — Той я притисна по-силно в стремежа да преодолее пасивната ѝ съпротива. Хана полека си позволи да се отпусне. Всичко, преживяно с Гидиън, беше хубаво и физически задоволяващо. Нямаше нищо лошо да вкуси спомените. Устата ѝ се откряна и тя чу задавания му радостен стон. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я притиснаха още по-силно. Едва когато водата, капеща от косата му, започна да мокри лицето ѝ, той нерешително се дръпна от нея. Тъмните му очи блеснаха доволно и облекчено. — Това е по-добре — измърмори Гидиън. — Много по-добре. Сега си мокра колкото мен. Може ли една кърпа?

— В банята.

Той я пусна и се запъти към коридора.

— Идвам след малко. А едно кафе?

Хана се вгледа в гърба му.

— Ще направя.

Изчака да чуе как вратата на банята се затваря и полека се запъти към кухнята. По пътя осъзна, че още държи пликете. Пусна ги на масичката.

Гидиън беше дошъл. Не беше очаквала да го види отново, беше се убеждавала, че така ще е по-добре. Но сега трябваше да се справя и с него, и с въздействието му върху нея. И с истинските причини, поради които беше дошъл в Сиатъл. Връзката беше приключила почти преди да започне. Мъже като него не тичаха подир жените. Тогава защо бе тук?

Водата кипна, когато Хана осъзна, че той стои зад нея, облеган на рамката на кухненската врата. Обърна се да го погледне и видя, че държи дълъг бял плик. Беше от купчината, оставена на масичката. В погледа му вече не се четеше удовлетворение или облекчение. Гледаше я с присвити очи и това веднага я накара да застане нащрек.

— Може би ще е по-добре да го отвориш.

Метна плика с нехайно движение право на шкафа до нея.

Адресът на подателя беше „Балънтайн Инвестмънтс“. Кръвта ѝ изстина за миг, после я обзе хладен гняв. Не беше играчка на тези двама мъже. Предизвикателно грабна плика и го отвори.

— Вероятно е благодарствено писмо за вечерята.

Пробяга по съдържанието с безстрастна физиономия.

— Прилича ми на делово.

Хана се усмихна мрачно.

— Сигурно. Но то е защото всичко ти изглежда такава.

— Какво иска той сега, Хана?

Тя обмисли отговора си, докато дочиташе писмото, после реши да му каже истината.

— Казва, че с удоволствие би оставил част от акциите на „Сърбрук“ за мен, ако преразгледам решението си да не се включвам във войната. — Пусна писмото на шкафа. — Какво мислиш, Гидиън? Моят шанс за бързо забогатяване.

— И само трябва да дадеш на Балънтайн някои интересни сведения за мен.

— За съжаление не знам нищо чак толкова интересно за теб, нали?

— Щеше ли да му кажеш, ако знаеше?

Тя се обърна. Гневът вече изскачаше на повърхността.

— Казах и на двама ви, че нямам намерение да се забърквам. Не говоря празни приказки. Не съм виновна, че нито ти, нито той разбирате такава просто нещо. Толкова сте се заплели в глупавата си мъжкарска битка, че не можете да повярвате, че някой може и пукната пара да не дава за резултата, само че на мен никак не ми пука кой ще спечели „Сърбрук“. Вземи да си го набиеш в главата, Гидиън. Бил си толкова път за нищо. Не заговорнича с Балънтайн срещу теб. Не мога да му дам сведения за теб, както и на теб за него. И да ги имах, нищо нямаше да ви кажа. Можете да си играете игричките, докато адът замръзне. Не искам да имам нищо общо с тях. Ясно ли се изразих?

Той я изгледа мрачно.

— Целият проблем, Хана, е в това, че искам да ти пука.

Тя го изгледа втренчено и полека поклати глава.

— Защо?

— Не знам. Може би защото те искам и ще се чувствам много по-сигурен, ако знам, че поне мъничко те интересува какво става с мен.

— Опитях, не помниш ли? Нищо не излезе, защото ти не поиска да се промениш. Избрал си пътя си, Гидиън. Трябва да го извървиш сам.

— Не мислех, че на професионалните консултанти им е позволено да отписват онези, които не ги послушат.

— Точно това правим. Непрекъснато. — Тя се обърна, за да сипе гореща вода върху кафето. — А ти не си просто такъв случай, Гидиън. Ти си непреклонен, непроменим. Реших, че повече няма да си губя времето с теб. Точно сега имам по-интересни неща, с които да се занимавам.

— Документите на леля ти?

— Точно така. Научавам много от библиотеката ѝ. И смятам да практикувам наученото. Ето ти кафето.

Той взе чашата, без да отделя очи от лицето ѝ.

— Не съм дошъл заради Балънтайн.

— Така ли?

Помъчи се да не показва никакви чувства.

— Не ми вярваш, нали?

— Да кажем, че достатъчно уважавам способностите ти, за да ми е ясно, че си напълно способен да преследваш две цели едновременно. Може да искаш пак да спиш с мен, но се съмнявам, че си бил път чак дотук само за това, освен ако не е имало друга наложителна причина да дойдеш. Излиза, че има. Искаш да разбереш какво прави Балънтайн тук, в Сиатъл. И реши да убиеш с един куршум два заека.

— Не ти ли хрумва, че може да ревнувам?

Тя наклони глава.

— Хрумва ми, че егото ти може да се обиди от представата, че лягам с Балънтайн толкова скоро, след като си приключил с мен, но само толкова.

— Спа ли с него?

— Ти как мислиш?

Гидиън отпи от кафето си.

— Мисля, че не си.

— Добре. Сега, след като разбра, можеш да престанеш да се кокошиниш и да се запътиш към летището. Сигурно имаш ужасно много работа напоследък, Гидиън. Съмнявам се, че можеш да си позволиш да отделяш толкова време, за да ме проверяваш.

— Не съм дошъл чак дотук, за да ме изриташ само след петнайсет минути. Можеш ли да се поуспокоиш и да ми дадеш възможност да поговоря с теб?

Хана въздъхна и го заобиколи. Влезе в дневната и се настани на дивана.

— Говори, Гидиън. Много си голям, за да те изритам, а и кракът ми още не работи с пълния си капацитет.

Той се намести полека на стола с ветрилообразната облегалка и, без да бърза, постави чашата с кафе на масичката.

— Знам, че не ми вярваш, но дойдох, за да те видя. Това е единствената причина за идването ми.

Тя не възрази. Нямахме смисъл. Не знаеше на какво да вярва. Знаеше, че трябва да внимава много с него.

— Трудно ще ти бъде да поддържаш задочна връзка с мен, Гидиън.

— Докъде стигна с дневниците на леля си?

Въпросът я изненада.

— Тъкмо е пристигнала на остров Ревелейшън и е установила първите контакти с няколко осведомители.

— Осведомители ли?

— Антрополозите наричат така онези членове на племето, които разпитват за обичаите и значението им. Опитват се да се сприятелят с тях и да ги накарат да говорят свободно. Леля ми дава ясно да се разбере, че ще следва обичайната си процедура да разчита предимно на жени. Според нея изследователите са пренебрегвали жените. Мъжете антрополози приемат, че мъжете доминират в обществения и политическия живот на обществата, които изучават.

— Не се ли споменава какво може да значи кръгчето на картата?

— Още не.

Гидиън кимна.

— Е, може би няма да е нещо много сериозно. Само маловажна подробност за човек като мен, който се интересува от стари карти. Започна ли да си водиш записки за книгата?

Хана още беше нащрек, ала сега се почувства на по-сигурна почва.

— Да. Мисля, че най-накрая разбрах какъв ще е фокусът на книгата. Леля ми силно се е интересувала от ритуалите и обичаите, свързани с жените от различните групи, които изследвала. Направила няколко наблюдения, които противоречали на обичайните тълкувания. Силно се интересувала от рафинираното прилагане на властта на жените в племенното общество.

— Разбирам защо ти се вижда завладяващо.

— Много повече от изследванията на мъжката власт.

Гидиън се усмихна едва-едва.

— Добре. Каза си го. Ще го кажа само още веднъж, за последно. Не дойдох, за да се опитвам да те използвам срещу Балънтайн. Това не е игра на власт.

— Хубаво.

— Хана, изпитваш търпението ми.

Тя се вгледа в него за миг, невероятно смаяна, после чувството ѝ за хумор надделя.

— Опитвам се да внимавам.

— Продължавай.

— Колко ще останеш в Сиатъл?

— Не повече от два-три дни.

— Къде ще отседнеш?

Той взе чашата с кафе.

— Тук?

— Не, не тук — възрази тя твърдо.

— Трябва да помисля. Ще вечеряш ли с мен?

— Какво ще направиш, ако откажа?

— Ще продължа да питам.

Хана кимна.

— Докато не получиш отговора, който искаш. Добре, Гидиън, ще вечерям с теб.

— Благодаря, Хана.

Той оставя кафето и стана. Тя го изгледа стреснато.

— Къде отиваш?

— Имам да свърша малко работа.

Усмивката ѝ увяхна.

— Разбира се.

— Ще се видя с брат ти.

Хана сграбчи ръчката на дивана и се изправи.

— Как ли пък не! Достатъчно го смаза. Остави го, Гидиън.

— Само ще поговорим. Не се безпокой. Той ме чака. Обадох му се от летището.

— Не ти вярвам, Гидиън.

Той я изгледа втренчено.

— Веднъж ти спасих живота.

Тя се изчерви.

— Това няма нищо общо с бизнеса. Като стане дума за бизнес, не ти вярвам. Ако си дошъл тук да вредиш още на брат ми, кълна се, ще ти откъсна главата. Даде ми дума, че си приключил с „Акселърейтид дизайн“.

— Колко струва думата ми, ако не ми вярваш?

— Гидиън!

— Ще се видим довечера. Шест и половина.

Излезе, преди Хана да беше измислила как да го спре.

Тя се втурна към телефона и започна да звъни на брат си.

— Ник? Току-що се видях с Гидиън Кейдж. Какво става, по дяволите? Каза, че имал среща с теб?

— Така е — каза небрежно Ник. — Не се безпокой, Хана. Само ще поговорим.

— Защо?

— Не знам. Не ми обясни. Ще ти кажа после.

— Ник, това не ми харесва.

— Сега съм добре. Нищо не може да ми направи. Най-лошото мина.

— Тогава защо да се срещаш с него?

— Сигурно от любопитство. Той е гений, може да се каже. Искам да чуя какво има да ми каже. Освен това едва ли мога да откажа след онова, което е направил за теб, нали?

Офисите на „Акселърейтид дизайн“ се намираха точно отгатък междущатската магистрала северно от Белвю. Целият източен бряг на езерото Вашингтон беше застроен с модерни сгради от стомана и стъкло — типичната калифорнийска архитектура на високите технологии. Ако градът не се осъзнае, реши Гидиън, докато паркираше наетата кола на паркинга на „Акселърейтид дизайн“, скоро ще се намери обкръжен от миниатюрна Силиконова долина. От негова гледна точка това едва ли представляваше проблем. Бързо развиващата се компютърна промишленост осигуряваше богата жътва за хора, действащи като него.

Мина през фоайето, без да се изненада особено от това, че рецепционистката изглеждаше като бивша мажоретка. Типично за

младите предприемачи — да търсят външност, а не ум. Но с удоволствие забеляза, че секретарката на Ник Джесет изглеждаше малко по-възрастна и доста по-компетентна.

Ник стана иззад бюрото от стомана и стъкло. Беше с риза и вратовръзка, но самото му висеше в гардероба. Това беше първата лична среща между двамата и първото, което направи впечатление на Гидиън, бяха очите — напомниха му за Хана. Може би потъмнозелени, но пак така с леко повдигнати външни ъгли. Стисна ръката, която Ник му протегна, и седна.

— Ако сте дошли да видите останките — каза сухо Ник, — малко сте подранили. „Акселърейтид дизайн“ още не е сметен под килима.

— Гледката на възраждащи се компании не ме омагьосва особено.

— Тогава на какво дължа това посещение?

— Мисля да ви продам един продукт, който може да ви се стори интересен.

— Не знаех, че продавате някакви продукти за компютърни фирми — усмихна се Ник само с устата.

— Това е нова линия. Вие ще ми бъдете първият клиент.

— С какво ще ме заинтересувате?

Гидиън огледа луксозно обзаведения кабинет и забеляза купчините папки, струпани навсякъде.

— Интересувате ли се от консултации по мениджмънт?

— От вас? — изгледа го стреснато Ник.

Гидиън се усмихна.

— Продавам опит. Мога да ви спестя правенето на много неща по трудния начин. Мога да направя така, че да оцелеете.

Ник поглъщаше внимателно информацията.

— Все пак, с какво ще ме заинтересувате?

— Цената подлежи на обсъждане.

— Не и ако включва голяма порция от акциите на „Акселърейтид дизайн“.

Гидиън се усмихна отново.

— Не.

Ник разсеяно почукваше с молива по ръба на бюрото.

— Не съм сигурен, че мога да си го позволя, господин Кейдж.

— Ще се разберам. Подробностите може да останат за по-нататък. Сега съм дошъл само за да разбера дали се интересувате.

— Ще бъда глупак, ако не се заинтересувам, нали?

— Не непременно. Сигурно ще успеете и сам. Научих много за вас. Удържате положението, когато друг би се отказал. Имате потенциал.

— Така казва сестра ми. — Ник се поколеба. — Защо сте дошли? Заради Хана ли?

— Срещата ми с вас не й харесва.

— Тя е доста добър познавач на човешката природа.

— Точно сега не е. Държи се много предпазливо с мен, за да преценява правилно. Ако решим да работим заедно, ще трябва да вярвате на собствените си инстинкти.

— Искам да обоснова собствената си преценка.

— Нямахте да ръководите бизнеса си, ако не беше така. Имате ли нужда от консултации? — запита Гидиън.

— Имам. Но не съм съвсем сигурен, че ги искам от вас.

— Това може да се уреди.

— Бас държа. Искам договор. Който да гарантира, че ще стоите настрана от „Акселърейтид дизайн“. Бих искал вашето възнаграждение да е свързано с доказуеми подобрения в стандарта на операциите и в печалбите. Искам и пробен период, за да видя дали можем да работим заедно, преди да се съглася на дългосрочно сътрудничество.

— Предпазлив човек сте, Ник.

— Отскоро го научих по трудния начин.

Гидиън вдигна рамене.

— Добре е такъв урок да дойде на по-млади години.

Ник се усмихна леко.

— Платих скъпо. Не ми се плаща така за всяко нещо. Особено за консултации.

— Както казах, можем да се договорим.

— Обядвали ли сте, Гидиън?

— Да, в самолета.

Ник се вгледа в него.

— Имате ли планове за днес?

— Не. Чак за вечерта.

— Сестра ми каза, че обичате да плувате. В моя клуб има голям басейн. Ще отида да тренирам днес следобед. Ако искате, елате с мен.

— Чудесно, тъкмо ще поговорим.

Равнодушието изчезна от погледа на Ник, заменено от мрачна прямота.

— Длъжник съм ви. Спасихте живота на Хана.

— Затова ли рискувате да говорите с мен?

— Да. И просто от любопитство.

Хана с неудоволствие се улови, че се разхожда неспокойно напред-назад в шест и половина вечерта. Беше се облякла за половин час — но много по-рано от часа на срещата. Черно-бялата рокля беше от лен и тя се страхуваше да седне, за да не я намачка преждевременно. Надяваше се лепената мода да не трае дълго. Не всички обичат изпомачкани дрехи.

Разходката с още неоздравяло коляно не беше най-приятната гимнастика на света. Отпусна се, когато Гидиън дойде. Тръгна към вратата, все още раздражена. Фактът, че той изглеждаше великолепно в консервативния си костюм, не я успокои.

— Закъсняваш.

Той погледна извинително към часовника си.

— Само пет минути. Не можах веднага да намеря място за паркиране.

— Но веднага си открил брат ми, нали?

— Да. Къде ти е мантото?

— В дрешника.

— По-добре го вземи. Захладня, макар че вече не вали.

Тя се намръщи.

— Ще ми намачка роклята повече от допустимото.

Той се засмя.

— Няма нищо. Ще се направя, че не виждам.

Приближи се към дрешника и извади един черен шлифер, поръбен с ивица маскировъчен плат.

— Ето. По-добре да вървим. Резервирал съм за седем часа.

— Къде?

— Брат ти ми го препоръча, на кея.

Хана го изгледа продължително, докато вървяха надолу по стълбите.

— Е?

— Какво?

— За какво си говорихте с брат ми?

— За бизнес.

— Гидиън, ако не ми дадеш ясни отговори, вечерта ще свърши ей сега.

Той въздъхна.

— Добре. Предложих му консултации по мениджмънт.

— Консултации по мениджмънт! Фирмата ти е инвестиционна.

— Мислиш ли, че ми е късно да се впусна в друг вид бизнес?

В гласа му се долавяше замисленост, която я стресна.

— Не, разбира се, че не — отговори тя механично. Професионалните консултанти винаги подхождаха положително към намеренията за промяна. — Само че не те виждам просто така да се впуснеш в нова сфера. Не и ако няма да спечелиш нещо от това.

— Ще спечеля. Хонорар.

— Нещо повече. Брат ми точно сега не може да си позволи мениджърски консултации, така че как ще ти плати?

— Подозрителна си, Хана.

— Можеш ли да ме обвиняваш?

— Да. Никога не съм те лъгал. Никога не съм ти давал причина да се усъмниш в мен. Няма защо да се тревожиш за брат си. Моето споразумение с него е прямо и честно. Стига си се тревожила. Отпусни се и се наслади на вечерта.

Няма да спечели нищо, ако го разпитва, реши Хана. Сутринта ще ухапе Ник.

— Сигурно си прав. Не съм особено убедена, че наистина мислиш да се впуснеш в друг вид бизнес.

— И аз не съм. Това е експеримент.

— Не съм сигурна, че искам да експериментираш върху брат ми.

— Хана — изрече той нежно, — не трябва да казваш нищо.

Рибният ресторант се намираще на един от старите вълноломи. Огромните контейнеровози, които приставаха в залива Елиът, бяха твърде големи за старите пристанищни структури и използваха

съвременните пристани, разположени на юг. Затова старите сгради бяха превърнати в ресторанти, магазини и паркове.

Вечерта излезе по-приятна от очакваното. Съомгата и шардонето бяха великолепни. Но Хана изведнъж осъзна, че само тя говори. Прекъсна изречението си по средата и се загледа замислено в него.

— Какво има? — запита Гидиън.

— Току-що осъзнах, че цялата вечер ти разправям за лелините дневници.

— Е, и? Харесва ми. Интересно ми е. Доразкажи ми за женския култ към богинята на остров Ревелейшън.

— Е, тъкмо попаднах на него, но е ясно, че леля ми веднага е разбрала, че култът е основната властова структура за островитяните. Очевидно е била запленена. Пише доста за него. Богинята била асоциирана с морето и с плодовитостта. Само жените можели да я призовават или да измолват благословията ѝ. Имало и специален съд, използван при церемониите в нейна чест.

— И тя предположила, че жените управляват острова? Май си спомням, че в книгата си тълкува всички обичаи като ориентирани към жените.

Хана кимна.

— Натъкнах се и на бележки за роднините ни. Медальонът се е предавал от поколения в семейството ни, Гидиън. Принадлежал е на роднините, за които ти разказвах. Математичката и художничката. И на една писателка, която е живяла преди художничката.

— Спомням си. Жените във вашето семейство, които не са се омъжвали.

— И които са имали много успехи. Сега медальонът е мой.

— А ти не се смяташ достойна за него, защото си само професионален консултант.

Хана не се усмихна.

— Точно така. Жените, които са носили този медальон, са имали голяма лична власт. Хората като теб приемат властта за даденост, Гидиън. Но не и аз. Написването на решителната книга за Елизабет Норд ще бъде начало в правилната посока за мен. Ще ми даде шанс да направя нещо важно. Нещо, с което да постигна успех.

— Сама казваше, че талантът ти е да насочваш хората.

— Това е талант, който хора като теб и Вики Армитидж не вземат сериозно.

Усмивката му помръкна.

— Искаш Вики Армитидж да те взема сериозно?

— Нещо лошо ли има в това?

Гидиън се замисли.

— Мисля, че няма. Не я познавам, ала това не ми изглежда като някаква значима цел.

— Присмиваш ли ми се, Гидиън? — Хана се усмихна уморено. — Разбираш ли какво искам да кажа? И ти не ме вземаш сериозно. Искан ми се намеря мъж, който да ме взема сериозно.

— Това са глупости, Хана. Не знам откъде ти хрумна, но е глупаво да говорим за това. Много добре знаеш, че се отнасям сериозно към теб. Мислиш ли, че щях да замина от Тусон посредством бъркотията с Балънтайн, за да прекарам няколко дни с теб, ако не те вземах сериозно? Мислиш ли, че щях да търча към Сиатъл, ако не беше така?

— Не търчиш подир мен, Гидиън. Търсиш отговори. За ситуацията, в която си попаднал с Балънтайн. За кризата на средната възраст, с която май се бориш. За бизнеса. Кой знае? Поради някаква причина ти се струва, че можеш да ги намериш, като се въртиш наоколо ми. Не е така.

Той я изгледа с присвити очи.

— Откъде знаеш?

— Защото престанах да давам съвети на хора като теб, Гидиън. Занапред ще следвам собствения си съвет.

— Така ли? — изрече той предизвикателно. — И с какви съвети се подхранваш напоследък?

Хана подпря замислено лакти на масата и преплете пръсти. Подпря брадичка на ръцете си и го погледна.

— Ще престана да се безпокоя за другите и ще се занимавам само със себе си. Няма да позволя нито ти, нито Хю Балънтайн да ме използват. Ще стана достойна за медальона. Ще открия собствената си власт, Гидиън, независимо каква е. И тогава ще я експлоатирам докрай. Изведнъж станах много амбициозна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана говореше сериозно. Гидиън най-накрая започваше да го осъзнава. Тя вече не желаше да спасява нито него, нито когото и да било. Съсредоточаваше се върху себе си.

Това му дойде като шок, защото някак си беше сигурен, че безпокойството му щеше да се уталожи само от присъствието ѝ. Може би беше дошъл да търси отговори, които знаеше, че няма да приеме. Това обаче не му пречеше да ги поиска.

— И колко голяма е амбицията ти, Хана? — запита той.

— Още не знам. Ала всеки ден расте. Интересно, Гидиън, чувствам се така, сякаш съм открила нещо у себе си, нещо полезно, мощно. Само трябва да се фокусирам върху него и да живея за него. Сигурно хора като теб и Вики Армитидж приемат това чувство за даденост. Целенасочено отдаване на някаква цел. Никога преди не съм се чувствала така целеустремена. Толкова пъти сменях темата на дипломната си работа, че вече не мога да ги преброя.

— Но в края на краищата си се съсредоточила върху една кариера — изтъкна той. — Професионален консултант.

— Струва ми се — изрече тя замислено, — че това всъщност беше начин да не бъда принудена да избирам кариера.

— Глупости. Да помагаш на хората е умение, талант.

— Не. Мисля, че в моя случай подпомагането на избора на кариера беше начин да компенсирам собствената си неспособност да избира своя сфера и да се издигна.

— Хана, това са глупости. — Вече беше ядосан и може би донякъде отчаян. Ала решително овладя емоциите си. — Не настоявам да напишеш книгата за леля си, но грешиш, като смяташ, че досега си си хабила живота. Какво ще правиш? Ще се върнеш към докторантурата заради това проклето „д-р“ по антропология?

— Може.

— На света има колкото щеш антрополози. Преливат отвсякъде. Бас държа, че много от тях дори не могат да си намерят прилична

работа.

— Аз ще имам предимство. Нали съм племенница на Елизабет Норд! Сега притежавам личната ѝ библиотека. Мога да градя върху тази основа. Ако вдигна голям шум около книгата, това ще е летящ старт. От библиотеката ѝ може да се родят доста книги. Там има ценна информация не само за нея, но и за хората, които е изследвала. Всеки антрополог или езиковед, който иска да изследва Норд или нейните писания, ще трябва да минава през мен.

— Разбирам. Ти ще командваш. Хана, помисли пак. Наистина ли искаш да прекараш остатъка от живота си в пазене на тайните ѝ?

Очите ѝ се разшириха.

— Когато реша как искам да прекарам остатъка от живота си, ще ти съобщя. Ако още си наблизко, в което се съмнявам. Сигурна съм, че скоро си тръгваш за Тусон. В тази сделка за „Сърбрук“ като че ли става напечено.

— Достатъчно, за да поиска Балънтайн да те подкупи с парченце от фирмата.

Тя се усмихна.

— Това те притеснява, нали?

— Естествено, безпокои ме. Той открито се опитва да те използва. Мъчи се да събуди евентуалното ти желание за отмъщение и когато не се получи, опита да те подкупи. — Постара се да не издаде колко бе ядосан. — Впрочем, какво му каза, когато те запита дали искаш да си отмъщаваш?

— Същото, каквото и на теб. Не искам да се замесвам във войната ви.

Гидиън енергично поклати глава.

— Сигурно си казала и още нещо. Не се ли опита да събуди сестринското ти чувство?

— За разлика от теб не настояваше. Зададе си въпросите и прие отговорите ми.

— Какво му отговори, когато те пита за пътуването ни до Санта Инес?

— Не ме е питал. Знаеше.

Гидиън си пое дълбоко дъх. Започваше да го овладява неизмеримо задоволство, но той безмилостно го потисна.

— Знаел е, че сме били заедно? Под един покрив? Че сме имали връзка?

— Мисля, че беше флирт, а не връзка — поправи го Хана сериозно.

— Ако е знаел, че сме имали връзка — продължи Гидиън, без да обръща внимание на коментара ѝ, — тогава какво го е накарало да мисли, че още имаш желание да ми отмъщаваш?

— Намекна, че вече трябва да съм осъзнала, че си спал с мен само за да подсладиш победата си над брат ми — изрече тя непринудено. Твърде непринудено, както му се стори. — Каза, че си постъпвал така, за да придаваш повече блясък на победите си.

— Копеле! — Той се вгледа напрегнато в нея, опитваше се да прозре под хладната, лекомислената фасада. — Повярва ли му?

— Помислих, че предвид условията бе извадил логично заключение.

— Попитах те повярва ли му.

Все по-трудно овладяваше гнева си и му се стори, че Хана го усети. Но и че това не я обезпокои. Започваше да се пита дали просто не ѝ беше весело.

— Не виждам защо да има значение за теб, Гидиън, ала не му повярвах. Вече бях решила, че съм ти интересна, защото се опитваш да измъдриш нещо, а аз случайно се бях оказала добър резонатор. Победата над брат ми беше твърде незначителна, за да си даваш труда да я раздуеш, като спиш с мен.

Това го ядоса. Тя седеше извън обсега му и го дразнеше. Опита се да намери утеха поне във факта, че не бе приела тълкуванието на Балънтайн. Но осъзна, че тази вечер се биеше за изгубена кауза. Усети, че се вбесява. Трябваше да преодолее защитната ѝ фасада. Не се запита необходимо ли беше. Знаеше, че трябва.

— Радвам се, че не си се поддала на думите му. Той ще използва всичко, само и само да се добере до мен. Няма да се посвени да използва и теб.

— Знам. Както си казвал, много си приличате.

— Хана! По дяволите, трябва ли да изкривяваш всичките ми думи? Никога не съм те използвал.

— Сигурен ли си, Гидиън?

— Разбира се. Това между мен и брат ти няма нищо общо с теб.

— Разиграваше ме заради това.

Той направи пауза заради една хапка от съомгата и насочи зъбците на вилицата към нея.

— Не, Хана, ти се опита да ме разиграваш. Аз само се съгласих. Ти дойде във Вегас и се опита да ме накараш да оставя брат ти.

— А ти не ми беше в категорията, нали?

Той вдигна рамене.

— Ти си професионален консултант, не финансов.

— Като професионален консултант не съм в ничия категория. Това е една от причините да се амбицирам.

— Боже, ставаш параноичка.

Тя кимна.

— Може. Предпочитам да го наричам амбиция.

Той погледна свирепо към медальона ѝ.

— Знаеш ли, това нещо погрознява още повече всеки път, когато го видя.

— Обичам го. Сега го нося с всичко. Мисля, че съм готова да си ходя, Гидиън.

Устата му се изопна в права линия. Не знаеше как да я пребори с думи. Тази вечер беше излязла извън обсега му и смяташе да си остане там. Значи му оставаше само един подход.

— Добре, Хана, ще те отведа у вас.

Пътят мина в мълчание. Пак зароси и Гидиън трябваше час по час да пуска чистачките. Излязоха на междуцатската магистрала номер пет, която пресичаше центъра на града, и навлязоха в тихите квартали около Кепитъл Хил, където царуваха стари тухлени блокове с грейнали прозорци. Гидиън се намръщи, не познаваше добре Сиатъл. След още няколко идвания щеше да научи пътя. Но изникваше въпросът още колко щяха да са на брой тези идвания. Сега трябваше да направи нещо в тази насока.

Не можа да я достигне с думи, но се съмняваше, че тялото ѝ щеше да ѝ позволи да забрави онова, което бяха споделили. Бяха се върнали от Карибите почти преди три седмици. Струваше му се, че няма друг мъж в живота ѝ. Сигурно жадуваше за него въпреки блестящата фасада на ярко безразличие. Той със сигурност жадуваше за нея.

Намери място за паркиране до нейния блок и провря форда между другите коли с умение, което беше станало част от него. Без да каже и дума, отвори вратата на Хана и я изчака да слезе.

Не можеше да ѝ се нахвърли в този миг. Може би тя щеше да му даде възможността, от която имаше нужда, като го покани да пийнат нещо.

Хана не каза нито дума, докато вървеше до него. Какво не би дал, за да разбере мислите ѝ, мярна се в ума му. Тъкмо се мъчеше да реши как да разчупи мълчанието, когато зърна тойотата ѝ.

— Боядисаха ли я, докато беше на Карибите?

Спря, за да огледа колата.

— Да. Пак има приличен вид.

Тя бръкна в чантата за ключовете, без да спира. Гидиън трябваше да побърза, за да я настигне. Мъглата се сгъстяваше. Скоро щеше да завали.

— Дай.

Посегна за ключовете, докато влизаха във фойето и се качваха по стълбите.

— Няма нужда.

— Хана, за Бога, трябва аз да отворя вратата, след като сме имали среща. Дай да отключи.

— Казах, няма нужда, Гидиън. Мога да се справя със собствената си врата.

Тя залитна по стълбите и Гидиън посегна към ръката ѝ и към ключовете. Хвана и двете, преди Хана да успее да протестира. Отключи вратата и влезе вътре, докато тя се обръщаше, за да му пожелае лека нощ.

— Хана — прошепна той, докато затваряше вратата зад себе си, — не искаш да ме отпратиш.

Привлече я в прегръдките си, решен да намери отговора, който беше търсил от самото си пристигане. Намереше ли го, беше сигурен, че ще може да гради върху него.

— Нямам намерение да спя с теб тази вечер, Гидиън. Ако си бил целия този път от Тусон само за едно цуни-гуни, наистина си си изгубил времето.

— Не принизявай нещата помежду ни.

Хана понечи да отговори, но той затвори устата ѝ с целувка.

Тя не започна да се бори с него. Просто стоеше безучастна. Гидиън я хвана за ръце и я привлече към себе си. Усещаше нежния допир на гърдите ѝ и когато плъзна ръце под талията ѝ, намери пищната мекота на хълбоците ѝ.

— Целуни ме, Хана — изрече срещу устните ѝ. — Помниш как беше помежду ни. Не може да си забравила.

Без да чака отговора ѝ, той притисна долната част на тялото си до нейното. Искаше я тази вечер, искаше тя да го разбере. Беше реагирала така великолепно на жаждата му за нея тогава, на Карибите. Не можеше да повярва, че сега нямаше да му реагира така.

Беше дошъл от Тусон с убеждението, че поне в тази област се разбираха почти идеално. Беше сигурен, че независимо от случилото се помежду им на словесно ниво, тази вечер щеше да легне с нея. Озовеше ли се в леглото с Хана, щеше да се отпусне и се отдаде на удовлетворението, което намираще с такава лекота при нея.

Усети как устата ѝ полека се отпуска под неговата. Докосна с език плътната ѝ долна устна и опита да го пъкне между зъбите ѝ. Тя нерешително вдигна ръце, за да обгърне врата му. Гидиън разбра, че Хана не искаше да се предава, но и двамата бяха попаднали под властта на взаимната си жажда. Той изстена триумфално и я притисна плътно към себе си. Споменът за голото ѝ тяло го беше измъчвал цели три седмици.

Тялото ѝ вече реагираше. Езикът ѝ се пъкна свенливо в устата му, за да отговори на интимната, настоятелна целувка. Гидиън я усети да потръпва и изпита сурова наслада от факта, че тя отново падаше в ръцете му. Трябваше да направи това още когато пристигна днес следобед. С разговорите по време на вечерята не беше постигнал нищо. Начинът да я задържи в сегашното ѝ настроение беше един — леглото. Обгърна нежно тила ѝ и с другата ръка започна да развързва връзките на роклята ѝ.

— Не, Гидиън.

Думите ѝ го шокираха с яснотата и увереността си. Тя дори не се опита да се дръпне. Просто му отказа достъпа до дрехите си.

— Хана, и ти го искаш толкова, колкото и аз.

— Казах ти, няма да спя с теб.

— Защо? — запита той меко, като прокара ръка по гърдите ѝ. Май нямаше сутиен. — Защо се бориш срещу нещо хубаво, скъпа?

Ние сме любовници. Няма нужда да ме отпращаш тази нощ.

Тя го погледна, без да сваля ръце от врата му, и му се стори, че лешниковите ѝ очи бяха станали по-дълбоки и по-неразгадаеми. Устните ѝ се извиха едва-едва.

— Няма да влизам в интелектуални дебати по тази тема. Отговорът е „не“.

— Страх ли те е от мен, Хана?

— Може би.

Леко погали бузата ѝ.

— Знаеш, че няма нужда. Никога няма да те нараня.

— Страх ме е, че още не съм в твоята категория, Гидиън. Ставам по-корава, по-силна, но още не съм готова за теб. Рискувах на Карибите и загубих. Известно време няма да рискувам.

Той я изгледа ядосано.

— Какво си рискувала?

— Помислих, че се променяш, че омекваш. Помислих, че започваш да се нуждаеш от мен, че ще намерим общ език. Но ти никога няма да се промениш, Гидиън. Винаги ще бъдеш твърд като желязо. Докато и аз не стана толкова твърда, не мога да си позволя да бъда с теб. Лека нощ, Гидиън.

— По дяволите, Хана, тази вечер говориш безсмислици. Сякаш трябва да се превърнеш в някаква свръхжена, преди да рискуваш отново да легнеш с мен.

— Преди да рискувам да легна с теб или с който и да било друг мъж, ще се науча да налагам правила. Ще се играе по моему, аз ще печеля винаги или поне ще приключвам без загуби. Ела след една-две години, Гидиън. Не знам къде ще бъда дотогава.

— Не можеш толкова лесно да ме отпратиш, жено.

— Защо? Защото ми спаси живота тогава? Не можеш вечно да го използваш, за да ме вкараш в леглото. Освен това, вече ти благодарих.

— Ами това, което правя за брат ти? За него не си ми благодарила.

Безразсъдните, предизвикателни думи излязоха, преди Гидиън да успее да ги осъзнае. Изруга безмълвно, когато видя как очите ѝ се присвиха. Защо, по дяволите, не си държа устата затворена?

— Даде ясно да се разбере, че бизнесът ти с брат ми няма нищо общо с мен. Последния път, когато се забърках, се изложих. Не ми се

мисли пак да се намесвам. Не и ако използваш позицията си на консултант, за да му направиш нещо. Наистина ли сключи сделката си Ник, за да ме убедиш, че ти дължа още няколко нощи в леглото?

— Не, по дяволите!

Тя кимна удовлетворена.

— И на мен така ми се струва. В края на краищата, сигурно не си чак толкова загорял за жена. В Тусон трябва да има доста леснодостъпни жени. Блондинки, които си мечтаят да се навъртат около някой успял бизнесмен. Мисля, че не си дошъл заради мен. Освен може би така, между другото. Нека да не спорим, Гидиън. Няма какво повече да обсъждаме. Вечерята беше чудесна. Благодаря ти и лека нощ.

— Не вярвам.

— Защото си свикнал да печелиш.

— Не играем игра.

— Където има победител и губещ, значи има игра.

Хана се измъкна от ръцете му. Той не се опита да я спре. Тя се отдалечи със съзнанието, че търси сигурност, като оставя разстояние помежду им. Знаеше, че единствената причина да успее да се дръпне сега от него бе, защото той силно се изненада от постъпките ѝ и не можа да я спре.

— Хана, чуй ме.

Тя се усмихна слабо.

— Мислеше, че ще бъде лесно, така ли, Гидиън? Не се тревожи, ще оцелееш. Може би дори ще откриеш, че няма нужда всеки път да печелиш. — Стоеше изправена до бюрото и прелистваше дневника на леля си. Беше го оставила на пасажа за подробностите от женския култ на остров Ревелейшън. — Жените от остров Ревелейшън сигурно са имали безупречни методи да манипулират мъжете. Били са върховните посредници между боговете и мъжете, така че мъжете са ги слушали. Трябва да прочетеш какво е ставало на тези церемонии, които са траели цяла нощ. Имали огромен съд, който пълнели с алкохол, приготвен от самите тях. Всички са пиели от него по време на церемонията. Според теорията, когато съдът се изпразни, могат да стигнат до най-важната богиня. Леля Елизабет като нищо ще да е участвала в церемониите заедно с островитянките. Май не го споменава в книгите си, но го има в дневника ѝ.

Тя спря, осъзнала с изненада, че страницата, която гледаше, бе от предишния раздел на дневника.

— Хана, хич не ми пука за студиите на Норд за някакъв си женски култ. — Гидиън пристъпи към нея с решително и заплашително изражение. — Искам да поговорим за нас.

— Ако става дума за нас, разговорът приключи за тази вечер, Гидиън. — Тя прелистваше дневника, за да намери страницата, която беше чела преди. — Мога да се закълна, че го оставих на друга страница. Може да го е духнал вятърът. Но не съм оставяла отворен прозорец.

Тя се огледа с нарастващо смущение. Нещо не беше наред, ала не можеше да каже какво.

— Какво има, Хана?

Той беше нащрек и я гледаше по друг начин.

— Не знам. Просто някакво чувство. — Тя погледна към купчината книги, които още не беше разопаковала. — Оставих този кашон затворен.

— Сега е затворен.

Гидиън погледна кашона. Краищата на капациите бяха пъхнати един под друг. Хана си пое дъх.

— Не го оставих така. Не обичам да се мъча да подпъхвам краищата, затова просто ги прихлупих. Гидиън, мисля, че някой е влизал тук.

— Господи! А ние стоим тук и си крещим като в малка домашна кавга.

— Не си крещим.

— Излез навън.

— Но, Гидиън...

— Хайде. — Той я дръпна към вратата, отвори и я избута навън.

— Викай, ако чуеш нещо или ако не се върна след три минути.

— Какво ще правиш? — изгледа го тя объркано.

— Ще проверя дали не сме заклезили някого в спалнята.

Хана се подчини с чувството, че се държи глупаво. Заслуша се в шума, който вдигаше Гидиън. Търсенето не трая дълго — апартаментът беше малък. Той се върна след няколко минути със замислено изражение.

— Всичко е наред. Няма никого. Ако някой е бил тук, си е отишъл.

— Защо някой ще се интересува от този кашон с книги?

— Съмнявам се, че е било заради книгите. Сигурно не е знаел какво има вътре, когато е отворил. Ти по-добре си погледни ценните неща, виж дали не липсва нещо. Действал е чисто. Не виждам явни признаци на тършуване. Дори не се вижда вратата да е била насилвана.

Хана бързо се разрови из чекмеджетата, провери уредбата, преброи бижутата си и се увери, че парите бяха още във фризера.

— Във фризера? Държиш пари във фризера? — изуми се Гидиън.

— За спешни случаи.

— Крадецът ще погледне най-напред там, след като претърси спалнята ти.

— Е, нищо не е намерил, нали?

— Не е. Хана, сигурна ли си, че този кашон е бил затворен другояче?

Тя се намръщи.

— Започвам да се съмнявам. Ако някой е влизал, трябва да има повече следи. Не смятам, че обикновен крадец ще действа така чисто.

— И аз.

— Ами ако е корпоративен шпионин, Гидиън?

— Какво? — Той се извърна с лице към нея и сви вежди. — Мислиш, че някой от хората на Балънтайн е тършувал тук?

— Ако разбере, че някой негов човек е ровил из апартамента ми, ще го съдя до второ пришествие.

— Няма да се наложи. Аз ще го разпердушиня. Не му е работа да те въвлича.

Напрежението му беше почти осезаемо. Несигурност трепна у нея. Хрумна ѝ, че Гидиън Кейдж можеше да бъде опасен. Беше се заклела, че няма да се остави той да я въвлича в борбите си, но трудно се преборваше с някои стари навици. За свое съжаление пак понечи да го предпази от самия него.

— Изпуснах си нервите, Гидиън. Малко вероятно е Балънтайн да прати някого да рови в апартамента ми. Какво се е надявал да намери? Едва ли е мислел, че ти ще вземеш да криеш тук някакви корпоративни тайни. Но беше прав за параноята ми тази вечер. Нищо не липсва. Най-вероятно съм оставила дневника отворен на друга страница и кашона

затворен по друг начин. Това не е причина да изпадам в истерия. Съжалявам, че изобщо повдигнах въпроса.

— Сега се опитваш да се самоубеждаваш, че никой не е влизал тук, така ли?

Тя се усмихна лъчезарно.

— Sprawяя се, нали? Сам каза, че всеки изпечен крадец е щял да открие замразените ми пари. Дори уредбата ми да не му се е сторила кой знае колко хай-тек, щял е да се заинтересува от бижутата. А Балънтайн просто няма защо да ровичка тук.

— Не и ако знае, че съм дошъл.

— И така да е, защо ще търси в апартамента ми?

Гидиън прокара пръсти през косата си с ядосано и загрижено изражение.

— Нямам представа.

— И аз. Може би защото няма какво да се вземе оттук. Затварянето на вратата сигурно е направило течение и страниците са се обърнали.

— А кашонът?

Тя вдигна рамо.

— Трябва да съм забравила как го оставих. Извинявай, Гидиън. Жена, която живее сама, понякога се притеснява за дреболии.

— Още си нервна, нали? Всичките ти доводи не са те убедили, че все пак никой не е влизал тук.

— Както казах, жените понякога се изнервят. Няма за какво да викаме полицията. Не се безпокой, Гидиън. Ще се оправя.

Втъкнал палци в колана си, той тръгна към бюрото и погледна дневника.

— Ще се чувстваш по-добре, ако остана да спя тук.

Тя замря.

— Не, няма. Ще се чувствам като глупачка.

Гидиън вдигна глава с твърд поглед.

— Няма да те съблазнявам.

— Знам — отвърна Хана тихо. — Нямам намерение да ти го позволя.

— Ще спя на дивана.

— Къс е.

— Ще се оправя.

— Гидиън, няма никаква нужда да оставаш тази вечер.

— Почти полунощ е и не съм си взел стая в хотел.

— По дяволите — измърмори тя, — едва ли е моя грешка. Трябваше да резервираш.

— Моля те, Хана.

Това я спря. Беше се приготвила да спори, но не и да я молят. Изгледа го свирепо.

— Какво моля?

— Нека да остана. — Махна към дивана. — Ще спя тук. Няма защо да се тревожиш, че ще те нападна посред нощ.

— Защо искаш да останеш?

— Защото дойдох само за да бъда с теб.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че това е емоционално нездрава ситуация, Гидиън.

— Това приказки от професионален консултант ли са? Емоционално нездрава ситуация?

— Здрав разум. С това се занимава професионалното консултиране.

— Върви да спиш, Хана. Обещавам, че ще се държа прилично. Вън вали, уморен съм и дори нямам резервация в хотел. По-смирено не мога. Нека да остана.

Тя наклони глава и го изгледа внимателно.

— По-често опитвай да се смиряваш. Отива ти.

— Спомни си какво ми каза преди, Хана. Още не си в моята категория. Не се впускай в нещо, което не можеш да спечелиш.

— Това заплаха ли е, Гидиън?

— Призив към здравия ти разум и интелигентността ти. Лягай си, скъпа.

Тя се отдалечи с лека триумфална усмивка.

Острият звън на телефона се разнесе малко след седем часа сутринта. Той се надигна, вкочанен от спането на дивана, който наистина се беше оказал много къс. За миг остана с лакти, подпрени на коленете, и се озърна за телефона. Намери го зад купчина книги, като че ли от библиотеката на Елизабет Норд. Успя да вдигне чак на петото или шестото позвъняване.

— Казвай бързо, защото не съм в настроение.

— Не ми пука дали си — чу се гласът на Стив Декър. — Радвам се, че изобщо те намерих. Гидиън, няма да ти остане бизнес за ръководене, ако не престанеш да изчезваш, щом ти скимне.

— Казах ти, че се връщам след два дни. — Той погледна часовника си. — Всъщност утре. Как ме намери?

— Мери Ан каза, че си купил билет за Сиатъл. Според мен има само една причина да ходиш там. Ти си в апартамента на Хана Джесет, нали?

— Знаеш, че е така. Карай направо, Стив. Защо ме измъкна от топлия диван толкова рано сутринта?

— Диван? Спал си на дивана?

— Няма значение. Казвай защо се обаждаш.

— Обаждам се, Гидиън, защото не си единственият, който ми чезне напоследък. Балънтайн пак го няма в офиса. Моят човек казва, че се е скатал.

— Трудно ще воюваме, ако няма човек насреща ни, нали?

— Говоря сериозно, Гидиън. Според мен си гониш опашката, вместо да бъдеш тук и да вземаш решения за всичко, от сделката със „Сърбрук“ до годишния план за бонусите. И не ми харесва това, че Балънтайн пак се е скрил. Последния път и той отиде в Сиатъл.

— Гоня си опашката ли? Анджи знае ли, че говориш така?

— По дяволите, Гидиън...

— Добре. Успокой се. Може би в Сиатъл ще се състои последната битка. Мислил ли си за това?

Декър замълча и преброи бавно до десет.

— Нашите битки се водят в кабинета ти, Гидиън. Много добре го знаеш.

— Прав си, както обикновено, Декър. Дръж нещата, докато се върна, нали?

Затвори, преди Стив да успее да отговори. Обърна се и видя Хана да го гледа мълчаливо, облечена в пъстър пенъоар на огромни тропически цветя, с живописно разрешена коса. Харесваше му как изглежда сутрин.

— Какво става? — запита тя.

— Асистентът ми. Обади се да каже, че Балънтайн е изчезнал.

— Вие май непрекъснато се следите един друг. Къде е той?

— Хич не знам и не ми пука. Последния път, когато се покри, дойде тук, в Сиагъл, за да се срещне с теб.

— Е, този път не се е срещнал с мен. — Тя се прозя и погледна дневника на бюрото. — Поне така ми се струва. — Запъти се към кухнята. — Искаш ли кафе, Гидиън?

— Хана — изрече той полека, — наистина не мислиш, че е бил тук снощи, нали?

— Не. — Споменът за едни сини очи зад водолазната маска изплува в главата ѝ. — Не, струва ми се малко вероятно. Снощи никой не е влизал тук. Напоследък въображението ми доста се е развинтило. Облечи се, Гидиън. Не съм свикнала мъже да ми се разхождат по боксерки из апартамента.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че искаш да прекараш час и половина тук?

Хана спря пред вратата на фитнес клуба и хвърли въпросителен поглед към Гидиън.

— Брат ти ме доведе тук вчера. Има хубав басейн.

— Час и половина е много плуване.

Той се пресегна и отвори вратата.

— Престани да се мъчиш да се отървеш от мен, Хана. Връщам се в Тусон чак утре.

— Много си упорит.

Тя се обърна и влезе бързо вътре. Той веднага я последва.

— Мъжете край теб нямат особен избор. Или са упорити, или си заминават.

— Сигурен ли си, че ще те пуснат?

— Ник каза, че няма проблем.

— Вие май чудесно се разбирате напоследък.

— Права си.

Което беше много повече, отколкото би могло да се каже за разбирателството с нея, помисли Гидиън. Надраска името си в книгата за гости и я загледа как изчезва в дамската съблекалня.

Не беше очаквал да прекара нощта на дивана. Започваше да му се струва, че всичките му беди идваха от Елизабет Норд. Хана се беше вманиачила по дневниците ѝ. Снощи, след като тя си беше легнала, Гидиън беше прочел няколко страници от тетрадката, отворена на бюрото. Самата Норд изглежда бе била обсебена от култа, който описваше. Дневникът беше личен, лишен от научната обективност, характерна за публикациите ѝ. Според нея култът на остров Ревелейшън е бил основният източник на политическа и обществена власт в групата. Това е било омайващо за нея. Било ѝ е позволено дори да участва в ритуалите.

Осведомителките ѝ очевидно са я приемали безрезервно, защото е била жена. Свободно са говорели за удивително либералния си

сексуален живот, в който имало и лесбийство наред с отношенията между жени и мъже. Гидиън винаги беше приемал, че колкото по-примитивна е културата, толкова повече мъжете контролират сексуалната активност на жените. Разбира се, помисли той, прословутите й описания на освободения живот на жените от остров Ревелейшън са били част от нещата, накарали няколко поколения студенти да четат „Амазонките“ с такъв ентузиазъм.

Не намери нищо за „Скъпия Роди“. Запита се какво ли се бе случило с него. Не трябваше особена проникателност, за да предположи, че Роди, който и да е бил, бе изпаднал в забвение, щом Елизабет Норд бе напреднала в кариерата си.

Гидиън знаеше какво означава да хвърлиш някого в забвение. Беше го правил достатъчно често. Не се изненада, когато разбра, че и Елизабет Норд бе постъпвала така. Но онова, което започваше да го безпокои, беше фактът, че Хана май беше си наумила да подражава на леля си. Реши, че идеята тя да го прати в забвение никак не му харесва.

Хана излезе след малко, облечена в ярък екип в жълто и тюркоазно, който го накара да премига учудено.

— Не можеш да влезеш тук неподходящо облечен — осведоми го тя.

Очите й пробягаха по банския му костюм. Може би си припомняше времето, прекарано с него на Карибите. Дано да беше така.

— Няма защо да ми обясняваш облеклото си — каза той. — Свободна страна сме.

— Не ти ли харесва?

— Харесваш ми без нищо.

— Върви да плуваш, Гидиън.

— Къде отиваш?

— При ония ужасни машини. Терапевтът ми направи програма за коляното. — Взря се през стъклената врата, отделяща фойето от залата. — Ама че късмет имам. Вики и Дрейк са тук.

Гидиън се приближи зад нея.

— Вики? Ужасната Виктория Армитидж? Която напоследък така те вдъхновява?

— Ето я, с червената коса и изумруденото трико.

Гидиън се вгледа внимателно.

— Страхотни гръдни мускули.
Хана изсумтя и отвори вратата.
— Така каза и брат ми.

Гидиън застана пред вратата, наблюдавайки как Хана прилежно се привързва към машината, която почти веднага започна рязко да разтваря краката ѝ. Точно пред погледа му. Тя вдигна очи, видя го как я гледа втренчено в чатала и му се изплези. Той махна с ръка и тръгна към басейна.

Хана беше още в залата, макар и в борба с друга машина, когато Гидиън свърши с плуването и отиде да я види как се справя. От влажните петна по трикото ѝ личеше, че бе работила упорито. Лицето ѝ беше съсредоточено и той разбра, че говори с Виктория Армитидж. Мъжът на велотренажора сигурно беше съпругът на Виктория, Дрейк. Изглеждаше също толкова добре трениран като жена си. Издължените очертания на пропорционално развити мускули оформяха раменете и гърба му. В тялото му имаше сила, макар на Гидиън да му се стори, че бе слаб в други отношения. Нещо в красивата уста и очи на Дрейк Армитидж го накара да се запита как ли се справяше с червенокосата Вики. В красивите ѝ черти нямаше и следа от слабост. Гидиън започна да разбира защо тази жена беше едновременно предизвикателство и наказание за Хана. От Виктория Армитидж се излъчваше енергия, дисциплинирана решимост и това плашеше. Ако подхождаше към кариерата си така, както към тези тежести, не беше чудно, че още на млади години бе постигнала такива успехи.

Видът на Вики Армитидж пораждаше у Хана вероятно същото, което и у Гидиън, когато гледаше Хю Балънтайн. У двамата личеше неумолимост, която караше всички наоколо им или да останат и да се бият със съзнанието, че може и да паднат, или да се обърнат и да избягат. Хора като Вики и Балънтайн не умееха да преговарят или да правят компромиси.

Но пък, припомни си Гидиън, докато отваряше вратата, за да влезе в залата, хората казваха така и за него.

— Гидиън! Свърши ли вече с плуването?

Опита се да разбере дали Хана изглеждаше облекчена, че го вижда. Може би се беше уморила да се бори едновременно с машината и с Вики Армитидж.

— Стига ми за днес — изрече той с мил тон и кимна любезно на Вики, която го огледа от глава до пети с неприкрит професионален интерес.

— Това е доктор Виктория Армитидж — изрече хладно Хана. — И съпругът ѝ доктор Дрейк Армитидж. Мисля, че съм ти ги споменавала. Гидиън Кейдж — обърна се тя към Вики и Дрейк, — мой познат от Тусон.

Дрейк кимна от велотренажора.

— Плувате, а? А вдигате ли тежести?

— Не — отвърна Гидиън.

— Трябват ви тежести, за да натрупате сила. Само плуването не е достатъчно.

— Ще го запомня.

Вики му се усмихна, но в очите ѝ още блестеше огънче, което му казваше, че тъкмо бе спорела с Хана, когато ги бе прекъснал.

— Точно обсъждахме трудовете на лелята на Хана. Баща ми също беше антрополог. Известно време преподаваше.

— Разбирам — отговори Гидиън с нарочно неутрален тон.

Войнственият поглед на Хана не му хареса.

— Бащата на Вики е написал няколко статии, дискредитиращи трудовете на Норд — изрече тя тихо.

— За съжаление, почти не е възможно да се изправиш с успех срещу толкова голям авторитет като нея — каза Вики, без да спира движенията на машината си. — Никой не обърна внимание на статиите му, макар че бяха публикувани.

— Норд е била такава име в своята област, че всеки, който е искал да я дискредитира, е трябвало да излезе с много убедителни доказателства. — Хана продължаваше да се бори енергично с машината. — Баща ви очевидно не е имал такива доказателства.

— Баща ми можеше да докаже без никакво съмнение, че не е възможно тя да е била права в анализа си на структурите на властта на остров Ревелейшън. Тя е решила да докаже това, което ѝ се е искало да докаже, и е изкривила данните. Женският култ, който е намирала за толкова интересен, не е бил нищо повече от проста обществена институция като кръжоците по ръкоделие от деветнадесети век.

— Нищо подобно — възрази Хана.

— Докажете го. Предайте дневниците и документите на квалифицирани професионалисти, които могат да ги интерпретират правилно.

— Хайде, Вики — намеси се кротко Дрейк, — няма нужда да дразниш Хана. Библиотеката е нейна. Може да прави каквото си иска с нея.

— Благодаря, Дрейк. — Хана отвърза крака си от машината. — Радвам се, че поне някой го осъзнава.

— Не се ядосвайте, Вики е разстроена, защото финансирането от фондацията „Картър“ се забави — побърза да успокои атмосферата Дрейк. — Казах ѝ, че няма защо да се тревожи. Лично говорих с председателя на фондацията и той ме увери, че всичко върви по план. Ще имаме парите до края на второто тримесечие. Следващата пролет отиваме на теренна работа.

— Мразя да завися от тези глупави фондации, управлявани от шепа аматьори, които си мислят, че имат правото да съдят кое си струва да се изследва.

Вики се облегна на машината си, явно силно ядосана. Хана се усмихна мрачно.

— Не можете да придиряте толкова, Вики. Трябва да вземате парите, откъдето и да идват. Това е положението в академичния свят.

— Да, глупости една върху друга — измърмори Вики.

Хана вдигна очи, от които струеше неестествена светлина.

— Свърших, Гидиън. Да идем да обядваме.

— Добре.

Загледа я как слиза полека от машината. Очевидно коляното я болеше от тренировката. Инстинктът му подсказа, че нямаше да оцени жеста, ако ѝ подадеше ръка пред семейство Армитидж. Той кимна отново на Вики и Дрейк и последва Хана.

— Знам, че не биваше да ѝ позволявам да ме ядоса — въздъхна Хана, когато излязоха от другата страна на стъклената врата, — но понякога ме притиска до стената. Дрейк се опитва да успокоява атмосферата, когато е с нея, ала виждаш, че Вики няма спирачки.

— Ще стигне далеч, ако не си съсипе шансовете с голямата си уста.

— Има си Дрейк, той се оправя пред хората. Готова съм след няколко минути, Гидиън.

Хана прокара ръка по изпотеното си чело и тръгна към съблекалнята.

Хапнаха в елегантното кафе до клуба. Гидиън поръча съомга и загледа как Хана си поръчва хамбургер.

— При тези цени ще ядеш хамбургер?

— Най-добрите са в града. Ям тук всеки път, когато уговоря Ник да ме доведе. Главният готвач имал какви ли не главозамайващи дипломи, но всъщност си е майстор на бързите храни.

— Как искаш да прекараш следобед?

— Сигурно ще се навърташ наоколо ми?

— Голяма лакомия съм.

Тя кимна.

— Тогава ще отидем на пазара. Ще купя зеленчуци.

— Звучи ми вълнуващо.

— Като ти доскучае, знаеш какво да направиш.

— Мисля, че много се навърташ около Вики Армитидж. Започваш да имаш същия проблем като нея — голямата уста.

— Струва ми се — изрече меко Хана, — че напоследък през повечето време се опитвам да отстоявам себе си срещу всички ви. — Пристигна хамбургерът ѝ, огромно, великолепно мазно нещо, натъпкано с лук, домати и маруля. Тя отхапа огромна хапка и изрече: — Впрочем, благодаря ти, че не ме изведе от залата така, сякаш съм някаква бабичка.

— Може би общуваме по-добре, отколкото ти се струва, Хана.

Пазарният площад беше доста оживен, откри Гидиън. Не приличаше на онова, което беше видял през нощта, когато се беше връщал пеша от ресторанта към хотела си. Ъглите и нишите, в които тогава се криеха сенки, пияници и други нощни създания, сега бяха пълни с продавачи, които продаваха всичко — от домашно отгледани репички до ръчно направени изделия от кожа. Зеленчуковите сергии преливаха от червени домати, жълта папая, купчини зелен лимон и пурпурни зелки. Изкусно изложените храни привличаха вниманието на туристите с фотоапаратите и художниците с четките.

Рибните сергии излагаха великолепната съомга от Северозападния Тихи океан и купища миди с интересна форма.

Спреше ли се някой, продавачът веднага му предлагаше да си купи половин кило скариди или два едри резена камбала.

— Вечеря ли ти се навън? — запита Хана, спряла пред куп яркожълти чушки.

Гидиън я погледна и си припомни тихите им вечери във вилата на Елизабет Норд.

— Не особено.

Поне приемаше факта, че щяха да вечерят заедно. Едно по едно, каза си Гидиън.

Тя се обърна мълчаливо, за да вземе два едри анги나라. След това папая, за закуска на следващата сутрин. Може би, ако действаше внимателно, утре сутрин нямаше да се събуди на дивана. Само една нощ, каза си той. Само една нощ в леглото. Беше сигурен, че може да възвърне онова, което бяха имали на Санта Инес, ако успееше да я убеди да легне с него.

Когато колата излезе от задръстения център, Гидиън вече отново се чувстваше уверен в себе си. Хана седеше до него, очевидно в добро настроение. Зеленчуците и рибата лежаха на задната седалка. Интимна, почти идилична картина. Беше сигурен, че беше свалила гарда поне отчасти.

Внесе продуктите в апартамента ѝ с неясно предчувствие. Усецаше растящо доволство, когато на вратата се почука. Хана подпря бастуна на ръчката на дивана и отиде да отвори.

— Да му се не види — измърмори тя, — вече не ползвате ли домофона?

— Надявах се на по-топло посрещане — отбеляза Хю Балънтайн. — А и вратата беше отворена.

Гидиън усети как вътрешностите му се превръщат в студена стомана. Полека остави плика с покупките на шкафа и тръгна към вратата на кухнята. Балънтайн надникна над рамото на Хана и го видя.

— Това означава ли — запита нехайно Балънтайн, — че не се интересувате от предложението ми?

Очите му не се отделяха от Гидиън.

— Означава — изрече Гидиън с равен глас — точно това. Наистина ли мислеше, че ще стигнеш до мен чрез нея?

— Струваше си да опитам.

— Не — каза Гидиън. — Не си струваше. Ще си платиш за това.

Хана си възвърна дар слово с блеснали от гняв очи.

— Престанете и двамата, чувате ли? Дърлите се като дечица за фунийка сладолед.

— Не се намесвай, Хана — предупреди я Гидиън. — Това не те засяга.

— Не ме засяга ли? Това е моят апартамент, ако не сте забелязали. Не съм канила и двама ви. И двамата се опитахте да ме използвате в глупавата си битка. И казвате, че не ме засягало? Добре. Така да бъде. Излизайте. И двамата.

Гидиън не погледна към нея.

— Полека, Хана.

— Излезте! — В гласа ѝ се долавяше ярост. — Няма да ви бъда фунийката сладолед. Няма да използвате дома ми за бойно поле. Искам и двамата веднага да излезете оттук, иначе ще викна ченгетата да ви изхвърлят. Ясно ли се изразих?

— Напълно — каза Балънтайн.

Устата му се изви в характерната полуусмивка, но в ярките му сини очи нямаше и следа от веселост.

— Хайде. — Хана впи поглед в очите на Гидиън. — Излизай. Най-важното в живота ти е да се бориш с него. Не ме оставяй да те спирам. Вървете да играете мъжкарските си игрички на улицата. Изчезвайте и двамата.

Гидиън най-накрая откъсна очи от лицето на Балънтайн и погледна към Хана. Видя свирепата ѝ решимост и разбра, че трябва да излезе. Без да каже и една дума, взе шлифера си и тръгна към вратата. Балънтайн го пропусна пред себе си. Вратата се затръшна зад тях.

Гидиън метна дрехата на рамо и се запъти към стълбите.

— Предполагам — подметна небрежно, — че нямаш намерение да разговаряш?

— Май нямам. Но можеш да опиташ.

— Губиш си времето, като се мъчиш да използваш Хана.

— О, не знам. — Балънтайн тръгна бавно надолу. — Струваше си да дойда дотук само за да я видя как те изхвърля.

— Аз ще се върна. Ти няма.

Балънтайн вдиша студения, свеж въздух. Не беше валяло и топлината още се усещаше. Двамата застанаха един срещу друг на най-долното стъпало. Балънтайн се усмихна загадъчно.

— Ако те бях изпреварил, можеше и да се получи.

— Кое? Да използваш Хана? — Гидиън поклати глава. — Никакъв шанс.

— Влязла ти е под кожата, а?

— Това няма нищо общо. Нямах да стане, защото тя никога няма да предаде мъжа, с когото спи.

Балънтайн вдигна вежди.

— Дори ако я е използвал?

Гидиън тръгна напред и не се изненада, когато Балънтайн го последва. Напрежението, което излъчваха, поддържаше разстоянието помежду им.

— Това ли се опита да й кажеш? Че съм я използвал?

— Това беше истината. Виждам как е станало след онази работа с „Акселърейтид дизайн“. Не е ли малко плоско за теб, а? Да съблазниш сестрата на Джесет сигурно ти се е видяло интересна идея. Но не си мислил, че ще ти се види толкова интересна, нали, Кейдж?

— Както обикновено, Балънтайн, когато стане дума да анализираш хората, не знаеш какво говориш. Да говорим за бизнес.

— Слушам.

— Можеш да вземеш „Сърбрук“.

Балънтайн изви глава, проницателните му сини очи бяха твърди като лед.

— Глупости.

Гидиън вдигна рамене.

— Добре, ако не я искаш, аз ще я взема. Хубава, солидна малка фирма. Ще ми свърши работа.

— За какво говориш, Кейдж?

— Казвам ти, че няма да се бия с теб за „Сърбрук“. Цената става твърде висока.

Балънтайн отново си пое дъх.

— Какво ще кажеш на твоите хора?

— Че играта не си струва.

— Не ти вярвам, Кейдж. Няма да отстъпиш.

— Защо?

Гидиън загледа как една черно-бяла котка се стрелва през улицата подир една катерица. Катерицата видя котката и при всяко

нейно приближаване се отдалечаваше. Тръгналият на лов хищник не й пречеше да събира храна.

— Много добре знаеш защо. Ако се оттеглиш, аз ще настъпя. Не можеш вечно да отстъпваш. Ще постигнеш същото, както и ако влезеш в битка и загубиш. Така или иначе, инвеститорите ще започнат да се съмняват. Съмненията ще се превърнат в паника. Ще изоставят потъващия кораб толкова бързо, че ще се чудиш какво те е сполетяло.

— Както казах, вземи „Сърбрук“, ако искаш.

Гидиън загледа как катерицата се измъква от обсега на котката.

— Няма да стане така, Кейдж. Ще се биеш. Никога не си отстъпвал от битка в цялата си кариера.

— Отстъпвам от тази.

— Защо? — изуми се Балънтайн.

— Други неща станаха по-важни.

— Жената горе в апартамента? Не вярвам. За теб нищо не е по-важно от репутацията на „Кейдж и съдружници“, най-малкото пък една жена.

— Да не я замесваме. Доколкото си спомням, тя настоя за това. Мисля, че има право. И аз излизам от войната.

— Не можеш. В капан си.

— Само ако си позволя да се хвана в него. — Гидиън въздъхна.

— Приеми го, Хю. Не можеш да ме нараниш така, както аз баща ти.

— Господи. Дори го признаваш.

— Че съм го унищожил финансово ли? Никога не съм отричал. Имаше време, когато бих продал душата си на дявола заради баща ти. Бих направил всичко за него. И това копеле го знаеше. Използва го. После тихомълком ми отрязва главата и ме остави сам да се измъквам от дупката.

— Лъжеш.

Гидиън въздъхна вътрешно и се запита защо ли си даваше труд да му се обяснява. Обикновено не се опитваше да се обяснява на когото и да било. Хората неизбежно приемаха обясненията като един вид слабост.

— Не познаваш баща си така добре като мен. Не и по онова време. Аз наистина го познавах. Знаех колко безжалостен може да бъде. Но мислех, че имам защита, защото му бях протече, а после

партньор. Бях му длъжник. Беше ми дал повече, отколкото някога съм мечтал, че ще имам. Беше бащата, когото никога не съм имал.

— Стига си драматизирал, Кейдж.

Гидиън нехайно вдигна рамо.

— Добре, няма да те отегчавам с неприятните подробности. Когато той се оттегли и ме остави в бъркотията, се заклекх, че ще си плати. Може да се каже, че бях посветил целия си живот на това. И загубих много неща.

— Ако става дума, че Шарън те изостави, не ми излизай с тоя номер. Всички знаеха, че имате проблеми, много преди да развалите партньорството с баща ми.

— Проблемите се влошиха, когато си поставих за цел да извадя Сайръс Балънтайн от корпоративната игра.

Гидиън си спомни караниците и безкрайните обвинения заради двадесет и четиричасовия му работен ден, след като Балънтайн беше отмъкнал активите на корпорацията. Когато се беше оженил за Шарън, тя беше блестящо бижу, точно това, от което се нуждаеше, за да увенчае растящия си успех. На по-млади години жените му изглеждаха като от друга планета — абсолютно недостъпни за момче, което си изкарва хляба с продаване на тасове и изпълнение на поръчки за Сайръс Балънтайн. Когато я срещна, вече изкарваше истински пари, за първи път в живота си. Знаеше къде отива и беше сигурен, че за него няма граници. Шарън също мислеше така.

Макар да беше стигнал точката, където имаше избор между най-различни невероятни руси красавици, Шарън още му се виждаше неповторима. Не само с външността, но и с произхода си. Добро семейство, добро образование, необходимото количество пари от трето поколение. Имаше и физическо привличане през трите месеца връзка и шестте месеца брак. Имаше и проблеми, но Гидиън беше сигурен, че могат да се разрешат. И тогава дойде катастрофата.

След финансовата криза той разбра, че няма да може да задържи Шарън. Тя беше сърдита и огорчена, обвиняваше го за случилото се. И за излагащите статии, и за унижителните моменти в клуба. Беше се превърнала в съпруга на губец вместо на победител. Обвиняваше го, че я бе направил да изглежда глупачка пред роднините и приятелите ѝ. Намери си любовник и дори не се криеше. Сякаш се опитваше да го накаже. Но тогава Гидиън не се интересуваше от това. Беше потънал в

плановете си за отмъщение. Имаше моменти, когато си пожелаваше и той да си намери някоя жена. Ала задачата да смаже Балънтайн беше взискателна любовница.

— И така, ти се разведе — изрече Хю. — Това трябва ли да ме засяга?

— Не.

— Изобщо не вярвам, че си гледал на баща ми като на родител. Никога нямаше да му направиш това, което му направи, ако изпитваше такива чувства към него.

— Направих всичко точно защото изпитвах такива чувства към него.

— Не ми излизай с псевдопсихологии.

— Вглеждал ли си се в това, което стана, когато корпорацията на баща ти се разпадна?

— Той ми каза какво е станало. Обясни ми какви номера си въртял с банките и федералните цели две години, преди да стане ясно, че стоиш зад всичко.

— Тъкмо баща ти правеше номера. Но беше достатъчно умен, за да разбира, че всичко може да рухне. Затова изнесе печалбите от страната. Когато властите влязоха във фирмата, той се качваше на самолета за Бахамите. И точно аз останах да стоя в офиса с тъпа физиономия.

— Както ще стане, когато свърша с теб.

Гидиън видя как катерицата реши, че ѝ бе омръзнало да бяга от котката. С няколко дълги скока стигна до дървото и се покатери мигновено нагоре. Котката се отказа и тръгна да търси по-лесна плячка.

— Не, Балънтайн, не мисля така. Един път стига.

— Ще ти взема всичко. Всичките ти поддръжници и клиенти. Репутацията ти ще се срине, когато те довърша.

— Ще видим. — Гидиън спря и го погледна. — Мисля, че този разговор стигна логичния си край. Лека нощ, Балънтайн.

Хю остана като закован на тротоара. Вятърът рошеше косата му и подсилваше момчешкия вид, който така добре му служеше в бизнеса. Лесно беше човек да го подцени, защото не изглеждаше като акулата, в каквато се превръщаше. Но Гидиън не го подценяваше. Познаваше баща му.

— Няма да отстъпиш, Кейдж. Ще се биеш. Имаш прекалено много за губене.

— Ти също. Ала мисля, че не искаш да го узнаеш. И аз не исках на твоите години.

Гидиън се обърна и тръгна към сградата на Хана. Усещаше очите на Балънтайн на гърба си.

Хана се взираше в страницата от дневника на леля си, която се опитваше да чете. Беше прибрала продуктите, вече не ѝ се готвеше. Помисли да пийне нещо по-силно в замяна на ангинарите и мидите, които щеше да сподели с Гидиън, но и това не ѝ се видя примамливо. Усещаше студ, макар да знаеше, че още бе доста топло. Потърка горната част на ръцете си с длани и се запита къде ли бе отишъл Гидиън с Балънтайн.

Имаше право да ги изгони. Не искаше да има нищо общо със саморазрушителната им война. Гидиън беше избрал пътя си и за нея беше все едно, дори да отидеше право в ада.

Нямаше да го съди. Той беше силен мъж, осигурил си място в един суров свят. Знаеше какво прави и беше склонен да плати цената. Ала тя нямаше да му позволи да я забърква. Не биваше да му позволява.

Спомни си как се бяха гледали студено преди малко. Беше разбрала, че не бе важна за тях, освен може би с това, за което можеха да я използват. Колкото до Хю Балънтайн, това нямаше значение. Ако обаче беше маловажна за Гидиън, тогава нещата ставаха различни. А не би трябвало.

Думите на страницата пред нея започнаха да се размазват. Хана се помъчи да се съсредоточи. Леля ѝ се беше откъснала от „Скъпия Род“, без да припада, и тъкмо се развихряше в основното произведение от кариерата си. Още тогава беше разбрала, че бе попаднала на нещо извънредно значимо.

Нямаше защо да се безпокои за Гидиън, каза си коравосърдечно. Не я интересуваше какво ще стане с него. Трябваше да се научи да не се поддава на естественото си състрадание. Да заприлича повече на леля си. Елизабет Норд не беше имала нужда от никого, когато беше напуснала остров Ревелейшън. Беше завършен индивид, сигурна в

работата си, във философията си, в своята самодостатъчност. Беше достойна за медальона, който беше наследила. Хана докосна мътния камък на шията си. Елизабет Норд не си беше губила времето да се тревожи за съдбата на другите.

Почукването на вратата я накара да трепне. Не го очакваше. Стана полека, с чувство на неизбежност, и отиде да отвори. Видя Гидиън, още с шлифера на рамо. Нещо в очите му я накара да пожелае да забрави всичките си самовнушения и да го прегърне. Устоя, макар и трудно.

— Има ли кръв на улицата? — запита тя.

— Не.

— Добре. Иначе репутацията ми можеше да се срине, ако се разчуе, че имам връзки с мутри.

Той влезе и пусна шлифера на един стол.

— Мутра. Единствено число. Нямах връзка с Балънтайн.

— Къде е той? Какво направи с него?

Хана затвори вратата, облегна се на нея и се хвана за дръжката.

— Нищо не съм му направил. Доколкото ми е известно, още си стои на тротоара.

— Разменихте ли си много мъжкарски обиди?

Гидиън я изгледа с неразгадаемо изражение.

— Не съвсем. Не по-мъжкарски от онези, които си разменяхте тази сутрин с Вики Армитидж.

Хана стреснато вдигна глава.

— Това е съвсем различно.

— Така ли?

— Разбира се. Какво ще правиш сега, Гидиън?

— Ще вечерям и ще си легна.

— Не говори така безразлично — избухна тя. — Казах ви и на двамата, че няма да ме използвате. Не се шегувам.

— Имам нужда от теб, Хана. Ако мислиш, че това означава, че те използвам, така да бъде. Нямам настроение да споря тази вечер, нито с теб, нито с Балънтайн. Мисля, че ставам пацифист.

— Да, бе, пацифист. Не ти е в стила.

— Прочетох тази сутрин една страница от дневника на леля ти и там се казваше, че всеки има капацитет за всякакви човешки чувства, подтици и мотиви. От обстоятелствата и от обществото, в което си се

родил, зависи накъде ще се развиеш. От което се подразбира, че човек може да се промени.

— Искаш да повярвам, че се променяш?

— Точно сега не ми пука какво мислиш. Имам нужда от едно питие.

— А от мен? — прошепна тя.

— И от теб.

Хана го загледа как тръгва към кухнята. След миг вратичката на шкафа тропна и се чу звукът от наливане на течност върху лед. Имаше нужда от питие и от нея. Във всеки случай, за тази вечер. Какво си бяха казали с Балънтайн там, долу, на тротоара?

Глупаво беше да му позволи да остане, каза си. Ако имаше разум в главата, щеше да го изрита. Той нарушаваше живота ѝ, а точно сега тя нямаше нужда от такова нещо. Но в очите му имаше някакъв поглед, който я караше да признае, че още бе уязвима.

Още много път имаше да извърви, преди да покори високите, лишени от емоции върхове на вътрешна увереност, които беше достигнала Елизабет Норд, реши Хана, докато пристъпваше полека към кухнята. Дори не беше на равнището на жените, управлявали на остров Ревелейшън. Направи гримаса, питайки се колко ли време щеше да ѝ трябва, докато отхвърли веригите и се превърне в амазонка.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво стана, Гидиън?

Застанала на вратата на кухнята със скръстени ръце и присвити очи, Хана го загледа как си сипва солидна доза уиски.

— Нищо чак толкова разтърсващо. Искаш ли? — вдигна той бутилката.

— Не, благодаря. Какво му каза?

Гидиън се облегна на шкафа и отпи голяма глътка.

— Казах му, че може да вземе „Сърбрук“.

Хана го изгледа смаяно.

— Компанията, за която се биете? Казал си му, че може да я вземе? Ей така?

— Да.

— И той не ти повярва.

Това не беше въпрос.

— Струва ми се, че не става дума дали ми е повярвал — каза замислено Гидиън. — Май не *искаше* да повярва.

— Понякога си доста проникателен като за акула, Гидиън. Мисля, че, в края на краищата, и аз ще пийна. — Загледа го, докато се обръщаше към шкафа, за да й налее. — И той какво каза?

— Че лъжа. Смята, че съм замислил нещо.

— Доста си се отличил досега в тази област.

Гидиън се обърна и пъкна чашата в ръката й с изражение на едва сдържан гняв.

— Не лъжа.

Хана нервно разклати уискито си.

— Не съм искала да кажа, че лъжеш. Имах предвид това, че си замислил нещо. Знам от първа ръка как можеш да подведеш човека, щом ти изнася, Гидиън.

— Стига, Хана. Точно ти си послужи с лъжа онази първа вечер. Не можеш да ме обвиняваш, че не се издавам.

— Нека да кажем, че много те бива да не оповестяваш ходовете си. И защо Хю Балънтайн мисли, че не си особено откровен с него?

— Няма никаква специална причина. — Гидиън отпи пак от уискито. — Допуснах грешката да се опитам да му обясня някои неща.

— Какви?

— Дреболии. Рискувах да му кажа какви бяха чувствата ми към баща му. Защо съм направил онова, което направих на Сайръс.

Хана прехапа устни, за да скрие вълната на състрадание, която пробяга през нея. Горкият Гидиън. Наистина се бе поставил в много неизгодно положение.

— Казал си му, че Сайръс Балънтайн ти е бил като баща?

— Божичко! И ти беше казала нещо подобно. Толкова ли е очевидно?

— Не. Но аз те познавам от няколко седмици, Гидиън. Чувах те как говориш за Сайръс и видях какво е направила с теб жаждата за отмъщение. Нужен е много силен мотив, за да тръгне някой по пътя, който ти си поел преди девет години. Разбирам, че причината така да ненавиждаш Сайръс е, че те е предал и на лично равнище, не само в бизнеса.

Той стисна устни.

— Има си някои сериозни неудобства да спиш с професионален консултант. Познанията по психология са нещо опасно.

— Благодарим се, че не съм психиатър. Някой истински психотерапевт щеше да има много работа с теб. И не спиш с мен. Понастоящем.

Очите му срещнаха нейните.

— Така ли?

Тя си пое дъх, за да се успокои.

— Наистина ли се опита да му дадеш „Сърбрук“?

— Да.

— Ако това е някаква утеха, сигурна съм, че си го разтърсил до мозъка на костите. Само този ход не е очаквал от теб. Ще се побърка, докато се мъчи да разбере какво си замислил пък сега.

— Не искам да си губя времето в игри с Хю Балънтайн. Дадох му шанс.

— Разбирам. — Хана отпи глътка уиски. — Опитал си да прекратиш войната и ако не стане така, всичко да върви по дяволите,

нали?

— Направих нещо повече от теб.

— За какво говориш?

— Ти не си направила усилие да прекратиш търканията си с Вики Армитидж.

Гневна червенина плъзна по бузите ѝ.

— Не е същото.

Гидиън се усмихна мрачно.

— Говориш като дете, което се оправдава за това, че се бие с друго.

— Не знаеш за какво говориш.

Тя рязко тръгна към дневната и застана до прозореца.

— Хана, стане ли дума за война, аз съм експерт. Знам, че не е толкова лесно да прекратиш започнала битка. Но единственият човек, с когото не искам да се бия тази вечер, си ти. — Той се приближи и полека я обърна към себе си. — Искам те. Искам те от мига, когато те видях, а онези няколко дни на проклетия остров ме накараха да те желая още повече. Абсолютно необходимо ли е да се бориш сега с мен? Не можем ли да сключим примирие като на Санта Инес? Имам нужда от малко мир и спокойствие.

Тя трепна под ръката му и го погледна през полуспуснатите си клепачи. Напрежението му личеше около очите; прииска ѝ се да вдигне ръце и да изглади бръчиците. Беше твърде мека с него. Той нямаше нужда от мекотата ѝ. Но щеше да я вземе, да я изстиска от нея като от гъба. Хана никак не беше сигурна, че Гидиън някога ще се научи как да ѝ я връща, освен в изолирани мигове на страст.

— Това ли искаш от мен, Гидиън? Само малко мир и спокойствие?

— Казваш го, сякаш не е особено важно. Но е важно, Хана. Едва напоследък започнах да осъзнавам колко копнея за това. — Сведе глава и докосна устните ѝ. — Не мога да ти се наситя.

— И какво получавам в замяна?

Пръстите му сграбчиха косата ѝ.

— Не знам. Какво получавах всъщност? Продължаваш да ми реагираш, значи получавах нещо. — Целуна я отново, устните му потърсиха реакцията ѝ. — Нека да си легнем, Хана. Имам нужда от теб. — Тя усети как чашата излиза от ръката ѝ, чу я да траква леко на

масата до неговата. После почувства ръцете му да я привличат към него. С нежна въздишка се остави на жаждата му. В този момент не можеше да анализира причините за реакцията си, но знаеше, че го иска. Можеше да приеме това. Жената има право на физическо удовлетворение. Само си пожела да не копнееше толкова много да му даде утехата, която според него му беше нужна. — Ах, Хана, толкова си сладка. Толкова мека. Толкова те исках.

Пръстите му потънаха в косата ѝ, за да задържат лицето ѝ неподвижно. Когато тя положи ръце на раменете му и разтвори устни, той изстена и плени устата ѝ с жажда, която вече не можеше да отрича или да прикрива.

Хана се отдаде на тежката, съблазнителна топлина, излъчвана от него. Допирът му ѝ беше липсвал, макар да си беше казвала, че трябва да живее без него. Ала тази вечер всичко беше като на острова. Имаха нужда един от друг. Какво получаваше тя? Не толкова, колкото би ѝ се искало, но повече от онова, което беше имала с който и да било друг мъж. Може би не беше толкова силна, колкото би трябвало да бъде. Или може би беше по-силна, отколкото си беше представяла.

Гидиън я притегли нежно на дивана и я настани под себе си. Пръстите му започнаха да разкопчават дрехата ѝ. Нетърпението му я зарази. Тя пожела да му даде онова, от което имаше нужда. Намери катарамата на колана му и я откопча.

— Да, скъпа. Моля те — прошепна на ухото ѝ. Ръцете му се плъзнаха по нея, сваляйки дрехите ѝ с бързи, нетърпеливи движения. Неговите дрехи ги последваха в купчинката до дивана. Устата му овладя нейната. Тя ясно усещаше мъжествената му сила, когато коляното му се вмъкна между бедрата ѝ. Ноктите ѝ потънаха в раменете му, когато почувства нарастващото му желание. Той не се поколеба. Изстена името ѝ, докато проникваше в нея. — Притисни ме. Искам да те почувствам така, както на острова. Вземи ме, Хана.

Тя се подчини с безгранично желание. Гореше от всепоглъщаща страст, която търсеше удовлетворение. Уви крака около стройните му хълбоци. Усещаше потта по гърба му под дланите си. Между гърдите ѝ също се беше събрала влага.

В съвкуплението им нямаше нито следа от чувствена изтънченост или еротично умение. Беше настойчиво, бързо, пламтящо търсене на физическо единение и освобождение. Хана чу как Гидиън

преглъща името ѝ, докато тялото му се разтърсваше, преплетено с нейното. Стегна се около него и го последва до ръба. За миг останаха на върха и после той се отпусна върху нея, притискайки я към възглавниците на дивана. В ума ѝ нямаше място за нищо друго освен за мъжа, чието тяло още беше съединено с нейното.

— Този диван — измърмори той — ще ме довърши.

Но не направи опит да смени позицията си.

— Май оцеляваш.

— Способен съм да се боря, когато се наложи.

Гидиън вдигна глава и я погледна. Прямотата в погледа му опровергаваше летаргията на тялото.

— Хана, ела с мен в Тусон.

Молбата му я изненада. Само това не беше очаквала. Замаяна изрече първата дума, която ѝ дойде на ума.

— Защо?

— Не е ли очевидно?

— Тоест — започна тя предпазливо, — искаш връзката да продължи и за теб ще е по-просто, ако дойда в Тусон.

— Много по-просто.

Главата ѝ се размърда неспокойно на възглавницата. Не можеше да мисли както трябва.

— Не съм сигурна, че за мен ще е по-просто, Гидиън.

— Ще се върнеш в колежа чак наесен. Значи имаме целия август и част от септември. Няма причина да не прекараме това време заедно.

— Тук е домът ми.

— Можеш да свикнеш да се чувстваш у дома си и в Тусон. До края на лятото ще седиш край басейна и ще си работиш върху книгата. Ела с мен, Хана. Искам да дойдеш при мен.

— Като пробен камък до края на кризата на средната ти възраст ли?

Той се дръпна рязко. Седна на ръба на дивана и я погледна.

— Защо все трябва да се съмняваш във всичко, което казвам или правя? Защо не можеш просто да приемеш, че помежду ни има нещо хубаво?

— Казах ти, Гидиън, не съм сигурна, че съм достатъчно силна, за да се справям с теб.

Изобщо не беше сигурна, че ще може да прекара лятото с него и през есента, сякаш нищо не е било, да се върне към работата си. Усети как стомахът ѝ се свива. Страх, гняв и негодувание се бореха у нея срещу жаждата и невероятното привличане, които изпитваше към този мъж.

— Използваш го като извинение. Защо се мъчиш да се бориш с мен, Хана?

— Защото ако аз не се защитя от теб, няма кой — беше прстичкият ѝ отговор.

Той докосна връхчето на гърдата ѝ с ленив и властен пръст.

— Отпусни се, Хана. Не трябва да воюваш с мен. Няма защо.

Тя се раздвижи и седна до него. Взе джинсите и ризата си от пода и ги стисна пред гърдите си като щит.

— Обмисли ли го сериозно, Гидиън? Или просто го реши така, на момента?

— Знам, че те искам при мен.

— Може би до края на лятото няма да престана да ти давам съвети как да си водиш бизнеса. Няма да ти хареса.

Устата му се усмихна едва-едва.

— Ще намеря как да ти затварям устата, когато се уморя от съветите ти.

— Това не е особено добра идея и за двама ни, Гидиън — изрече Хана сериозно.

— Искаш да кажеш, че не си сигурна в себе си. Страх те е от мен.

— Не ме е страх от теб — изфуча тя, — но не съм сигурна в себе си. Това лято трябва да взема някои решения. И смятам, че не може да стане, ако ти си наблизо.

— Онези проклети документи на Елизабет Норд, нали? — Гидиън вдигна ръка и докосна медальона на шията ѝ. — Тази жена ти действа повече сега, отколкото приживе.

— Кара ме да си задавам въпроси и да търся отговори — съгласи се Хана.

— Част от теб иска да стане като нея. Веднъж ми каза, че тя не е имала нужда от никого, нито от любовник, нито от дете, нито дори от близки приятели.

— Беше силна. Абсолютно самодостатъчна. Като теб — добави Хана. — И докато не постигна такава сила, смятам, че ще е най-безопасно да стоя далеч от хора като теб.

— Не можеш да стоиш далеч от мен, скъпа. Твърде много те искам, за да те оставя да хукнеш да търсиш себе си. Особено щом посоката, която си избрала, не ми харесва.

Тя закопча ризата си.

— Какво ѝ е на посоката?

— Плаши ме до смърт.

Хана учудено изви глава.

— Плаши те?

— Да.

— Не искаш силна жена за лятната авантюра, която си замислил, така ли? — Тя стана, за да си закопчае джинсите. — Трябва ти приятно податлива женичка.

— Ти вече си достатъчно силна, Хана. Плаши ме това, че ако продължиш в тази посока, вече няма да те интересува какво става с мен.

Тя го изгледа втренчено.

— Може би така се чувствам в безопасност. Достатъчно, за да дойда с теб за известно време в Тусон.

— Не искам да те заключвам в някаква невидима клетка, по дяволите. Искам истинската Хана Джесет. Която се опитва да ми казва кое е добро за мен и как да си въртя бизнеса. Която се стапя в ръцете ми нощем.

— Като те слушам, май не си се променил изобщо. Искаш приключението да стане по твоите правила. Е, аз пък имам други планове за лятото. Когато ми кажеш какво друго ще получа освен безплатно ползване на басейна ти до края на сезона, тогава може би ще си помисля върху предложението ти.

Тя се обърна и тръгна към банята с намерение да се пъкне под горещия душ. Усещаше се потна, знаеше, че миризмата му бе полепнала по нея.

— Хана... — Той се изправи, без да си прави труда да се облича. Хвана я, преди да беше стигнала до банята. Ръцете му сграбчиха раменете ѝ и я обърнаха към него. — Не знам какво исках от мен, но ще се опитам да ти го дам в разумни граници. Дай ми шанс, скъпа.

Няма нужда да ставаш амазонка, за да се чувстваш в безопасност с мен.

Смазващото желание да се предаде я накара да затрепери. Би било толкова просто, така подкупващо — да се хвърли в прегръдките му и да се остави да бъде отнесена... До края на лятото. Медальонът внезапно опари кожата ѝ и ѝ натежа. Тя несъзнателно го докосна. Това лято животът ѝ се променяше. Ако не узнаеше какво я чака по новите пътеки, винаги щеше да се пита от какво се бе отказала.

Очите на Гидиън проследиха движението на пръстите ѝ към медальона. В погледа му се четеше открита неприязън.

— Трябва ми време, Гидиън.

— Колко? — запита той.

— Не знам. Трябва да помисля. Не мисля ясно, когато си наблизо.

— Ако те оставя сама, ще се върнеш към онези проклети дневници и документи. Ще започнеш пак да мислиш за онова, което се опитваш да докажеш на себе си и на Вики Армитидж.

— Така ли? Когато останеш сам, и ти ще вземеш да мислиш за войната си с Хю Балънтайн. Няма да се оставя да ме принуждават на нещо, което не съм сигурна, че искам, Гидиън. Вече достатъчно ми се наложи дотук. Може да не ме лъжеш, но си напълно способен да се помъчиш да ме манипулираш. Манипулирането ти е втора природа.

— Не се опитвам да те манипулирам, по дяволите.

— Гидиън, толкова те бива в това, че дори не съзнаваш, когато го правиш.

Тя се извърна уморено. Той я пусна нерешително, но агресивното му напрежение изпълваше въздуха наоколо им.

— Хана, ела с мен в Гусон. Имаме цяло лято, за да се разберем.

Странното съчетание от сурова молба и високомерна заповед в гласа му я накара да замре. Искаше да му даде това, което му беше нужно. Виждаше обаче и едно неясно бъдеще, обещаващо лична сигурност и власт в непознати досега размери. Само трябваше да се пресегне и да го сграбчи. Ала в този момент ѝ беше ясно само едно. Не би могла да има и Гидиън, и това все още неизследвано бъдеще. Подпря се на рамката на вратата, но не се обърна към него.

— Трябва да помисля, Гидиън. Трябва ми време.

Без да дочака отговора му, тя влезе в банята и затвори вратата.

Гидиън отлетя за Тусон рано сутринта на следващия ден. Хана го откара на летището и го изпрати почти без думи. Беше прекарал нощта сам на дивана ѝ. Тази сутрин мълчеше също като нея, сякаш знаеше, че нямаха какво да си кажат. Докато стояха в залата за заминаващи, изведнъж я притисна и я целуна жадно.

— Ще ти дам малко време, Хана, но не много.

— Защо толкова бързаш, Гидиън? Не си свикнал жената да има съмнения? Трябва с две ръце да сграбчи шанса да има връзка с теб?

— Нямам търпение, защото се страхувам да не те загубя. Това трябва да бъде достатъчно просто, за да го разбереш. Довиждане, Хана.

Тя стоя на прозореца, докато самолетът се издигна, после полека се обърна и тръгна към изхода. Междущатската магистрала номер пет беше претъпкана с връщащи се към града. Това я притесни. Не можеше да понася малките разстояния между нейната кола и останалите. Вниманието в натоварения трафик беше едно, параноичната нервност — съвсем друго. Започваше да възстановява шофьорските си умения, ала понякога като че ли пак откачаше. Когато погледна настрана, помисли, че ако се преметне през мантинелата, ще има доста да се търкаля надолу.

Насили се да не мисли за такива неща, когато пред нея се показаха високите сгради на деловия център на града. Овладея се след миг.

Когато стигна на своята улица, паркира тойотата със същото чувство на облекчение, каквото изпитваше напоследък, щом излезеше от шофьорското място. Тръгна по стълбите, търсейки удовлетворение във факта, че бастунът вече почти не ѝ трябваше.

Апартаментът ѝ се стори ужасно празен. Заклучи вратата и остави бастуна. Няколко минути стоя загледана през прозореца. Гидиън пак си беше отишъл.

Този път можеше да тръгне с него. Изборът беше неин. Не се съмняваше, че той искаше тя да прекара лятото с него. Не се беше съмнявала и че я иска там, на Санта Инес.

Дневникът на Елизабет Норд още лежеше на бюрото. Хана полека се настани пред него. Някак си беше сигурна, че всички

отговори бяха там, в стария, подвързан с кожа том. Някъде в тази книга се криеше ключът, който ѝ беше необходим, за да направи избора си.

Заминаването с Гидиън щеше да изключи някои от възможностите. Знаеше го със сигурност. Нямахше да има свободата да избира, ако той бе до нея. Щеше да запълва живота ѝ прекалено много, да изисква много голяма част от вниманието ѝ, да я кара прекалено много да се съсредоточава върху него. Норд беше имала право, отказвайки брачното предложение на „Скъпия Род“ — той щеше да я хване в капан и да я използва. Гидиън нямаше да го направи по същия начин, но все пак щеше да я използва.

Хана погледна към бележките от началото на 1942 година.

„Войната приближава. Знам, че скоро ще трябва да замина. Ала страшно ми трябва още малко време да постоя тук. Започвам да се безпокоя за някои несъответствия в данните на осведомителките ми. Те са сравнително незначителни и може би маловажни, но започват да се превръщат в проблем. Защо Ланеолоа ми дава едно обяснение за това, че новопосветените трябва да погълнат менструална кръв, а причините, които изтъква Канаеа, са съвсем различни? Започвам да се съмнявам и относно акцента върху лесбийството в групата. Когато показах голям интерес към това в началото на заниманията си, моите осведомителки ми дадоха огромно количество подробна информация за женските сексуални обреди, практикувани в някои церемонии. Обаче не видях индикации за подобни сексуални практики по време на снощната церемония. Не разбирам защо някои детайли не съвпадат точно.“

След това, три дни по-късно, беше записано:

„Островитяните са решили да напуснат селото и острова. Обясних на жените, че е възможно японците скоро да дойдат. Тази вечер се подготвя скриването на свещения

съд. Моите осведомителки ми казаха, че той не трябва да напуска острова, и мъжете като че ли са съгласни с това. Препоръчах да не го скриват в селото, защото то вероятно ще бъде оплячкосано. Тази вечер ще има специална церемония за избиране на място. Проклетата война. Толкова неща може да се научат тук, на остров Ревелейшън, а ме е страх, че после всичко ще се промени. Мъжете и идиотските им идеи за уреждане на конфликтите. Какво ни сториха сега?“

Следващите редове явно са били писани набързо след още няколко дни:

„Аз съм на кораб, пътуващ към Хаваите. Островитяните поеха по своя път и се надявам да оцелеят. Военноморските сили ми осигуриха транспорт. Научих, че тази сутрин японците са превзели остров Ревелейшън. Преди няколко минути един младеж, който явно беше видял достатъчно много война, дойде при мен. Като че ли военното разузнаване ще иска сведения от първа ръка за терена на Ревелейшън. Информацията им е непълна, от стари атласи. Може би това означава, че ще се опитат да си върнат острова. Не ми се мисли какво клане ще настъпи. Горкият ми остров ще бъде облян в кръв. Ще кажа, каквото мога, на този млад човек с толкова възрастни очи. Страх ме е, че това няма да намали кръвопролитие.“

Хана се вгледа в страницата. Елизабет Норд беше осъзнала, че вече нищо нямаше да бъде същото на остров Ревелейшън. Всички данни за написването на „Амазонките на остров Ревелейшън“ са били тогава в ръцете ѝ. Всеки момент една малка, уникална култура е щяла да бъде безвъзвратно изгубена за света и данните за нея са щели да съществуват вече само в текста на „Амазонките“.

Имаше и други бележки, нахвърляни записки и спомени, които Норд очевидно е искала да съхрани на хартия, преди да ги забрави.

Хана ги изчете бързо, искаше да стигне до момента, когато леля й бе решила да напише книгата. Щом го намери след няколко страници, пак зачете внимателно.

„Прегледах подробните записки за инициационната церемония. Вече нямам съмнения за несъответствията. Най-малко две от осведомителките са ми дали различни обяснения за онази част от ритуала, когато младите момичета биват посвещавани в култа. Възможно ли е да са ме лъгали?“

Хана прескочи няколко абзаца и намери друга забележка за разликите в обясненията на осведомителките. Нещо дребно, свързано с облеклото, но личеше, че е обезпокоило леля й.

„Много информация трябва да се вземе предвид. Предполагам, не е странно, че някои неща са объркани, но не ми е присъщо да допускам такъв вид грешки. Ала защо моите осведомителки биха ме подвели умишлено?“

Времето летеше. Норд беше взела решение да напише книгата си и беше започнала да подрежда огромното количество данни.

Към края на 1942 г. беше написала:

„Натъкнах се на особено ценно сведение. Дневник на един мисионер от миналия век, който съдържа някои бележки за хората на остров Ревелейшън. Невероятно откритие. Може би ще намеря сведения, които да ми помогнат да потвърдя някои от находките си. Може някои подробности да ми изяснят любопитните несъответствия, които неотдавна забелязах.“

Следващите записки бяха от съвсем друг характер:

„Роди се отби да ме види днес следобед. Не се е променил особено в последните месеци. Даде да се разбере, че според него съм сгрещила, като съм отхвърлила предложението му за брак. Аз пък никога не съм се радвала повече на някое решение в живота си. Убеден е и че съм си загубила времето на остров Ревелейшън.“

В записката от следващия ден Хана долови силна загриженост.

„Прегледах дневника на мисионера и много се разстроих. Преподобният Хелмсли също е отбелязал някои странни разминавания в обясненията на островитяните. Осведомителите му са били мъже, разбира се, но той споменава, че съпругата му е установила контакт с някои от жените и техните обяснения били доста по-различни.

Започнах да осъзнавам, че понеже съм жена, не съм успяла да общувам както трябва с мъжете на острова. Разчитах предимно на жените за информация. Появява се един модел, който ме тревожи.“

След три дни, очевидно посветени на интензивно проучване, Елизабет Норд беше схванала модела. Хана прочете пасажите невероятно смаяна.

„Вече няма никакво съмнение, че съм станала жертва на собствената си пристрастност. Записките на преподобния Хелмсли премахнаха и последните ми съмнения. Островитяните съзнателно са ме подвели на няколко пъти. Не мисля, че е било злонамерено. По-скоро май са свикнали да казват на чужденците това, което мислят, че те искат да чуят. Аз бях една жена, поискала да разгадае властовата структура на острова, съсредоточена около жените. Вероятно за моите осведомителки е било достатъчно лесно да си представят какво искам да чуя.

Постарали са се да преувеличат данните. Често се случва в теренната работа. Трябваше да го имам предвид. Бележките ми, разбира се, не са изцяло лъжи и безсмислици, но трябва пак да премисля заключенията си за фундаменталната роля на жените в структурата на островното общество. Най-вероятно няма да е много по-различна от ролята им на съседните острови. Макар да е уникална в някои отношения, в други е по-скоро традиционна.“

Внезапно Хана започна да се страхува от това, което щеше да открие по-нататък.

„Боя се, че трябва да взема решение. Мога да напиша «Амазонките», както бях решила, като опиша една обаятелна култура, основаваща се на женската власт. Или да напиша онова, което, изглежда, е действителното положение. Ако направя второто, книгата ми ще бъде поредното проучване на обществата в Южния Тихи океан, без да добави нещо ново или осветляващо. Но ако я напиша така, както смятах първоначално, от това може да произлязат много добри неща. Ще дам цяло ново гледище за човешката природа, особено женската. Това ще поразии антрополозите както нищо друго в последните години, с изключение на работата на Мийд на Самоа. Може би така наречените експерти — мъже — ще бъдат принудени да преразгледат собствените си предубеждения и да погледнат на жените от другите култури с нови очи.“

Решението е било в нейни ръце. В края на 1943 г. остров Ревелейшън е отвоюван от японците. Според нейните предвиждания не е останало почти нищо, което да опровергае заключенията ѝ. Островитяните са се пръснали, културата им е завинаги разрушена от силите на съвременната цивилизация. Дори ако е можело след войната да бъдат върнати в селото си, нямало е да бъде възможно да се

премахнат следите от влиянието на съвременния живот върху тях. Изчезнал е още един уникален обществен модел. Което означаваше, както бе разбрала Норд, че никой никога нямаше да може да оспори онова, което тя бе решила да напише.

„Това е моят шанс да наложа ново виждане за културата в сферата на антропологията. Шансът ми да разтърся старите вярвания и предубеждения за уж подчинената роля на жените в примитивните общества. Ще се възползвам от тази възможност. Когато «Амазонките от остров Ревелейшън» излезе, никой професионален изследовател на човешките същества няма вече да приема като естествена даденост това, че ролята на жените в обществото е биологически предопределена. Това крепящо изключение трябва винаги да кара учените да се замислят, да ги принуди да подложат на съмнение предположенията си за природата на властта в което и да било общество, да породи въпроси за ролята на половете. Щом се задават въпроси, всичко е възможно. Ще напиша книгата така, както искам да бъде написана.“

Хана затвори дневника объркана. Елизабет Норд беше излъгала. Нарочно беше изкривила сведенията си, за да създаде един антропологически мит, траял с години и още жив. И беше станала име в своята област.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше да признае превъзходството на леля Елизабет, реши Хана. Лъжите ѝ бяха неимоверни. Чудовищни. Тя седеше зашеметена на стола с ветрилообразната облегалка и се взираше невидждащо в стената. Дневникът още лежеше на бюрото, където го беше оставила, за да си направи кафе.

Нямаше нужда от кафе, но ѝ се видя неприлично толкова рано сутринта да си сипва уиски с медицинска цел.

Основите на „Амазонките от остров Ревелейшън“ са били изцяло измислени. Поколения студенти бяха длъжни да четат тази книга, основополагащ труд на една от най-изявените американски антроположки. Елизабет Норд беше такъв недосегаем връх, че заядливите критики на хора като „Скъпия Роди“ обикновено биваха отминавани с пренебрежение.

Какво ли бе станало с горкия стар Роди? Хана се сети за него и пак се запита какво бе представлявал. Нямаше съмнение, че в началните етапи от сътрудничеството му с Норд е бил типичният снизходителен, властен, покровителстващ мъжкар от академичната порода. Вероятно е бил достатъчно интелигентен, за да види колко блестяща е младата му сътрудничка. Отначало явно се е отнесъл към нея като към рано развило се дете. Но когато детето започнало да го надминава по постижения и публикации, снизхождението се превърнало в нещо друго. Станал обидчив, придирчив и критичен. Дори се опитал да си присвои бъдещето ѝ чрез брак с нея. Накрая Скъпия Роди беше изпаднал в относително забвение — поредният антрополог в тази пренаселена сфера.

Фактът, че е бил прав относно тълкуванията на Елизабет Норд на обществените структури на остров Ревелейшън, беше ироничен обрат на съдбата. Хана се запита какво ли е изпитвал, докато е наблюдавал как позициите на ученичката му в академичния свят стават непоклатими.

Стана от стола, внезапно усетила силно желание да узнае нещо повече за Скъпия Род. Запита се как ли се е справил с огорчението и с факта, че претенциите на Норд за слава се основават на една лъжа. Измъкна якето в стил „милитъри“ от дрешника, грабна бастуна и се запъти към улицата. Имаше нужда от хранилищата на някоя добра академична библиотека, много по-добре снабдена от онази в малкия колеж, където работеше.

Реши да вземе автобуса до Уошингтънския университет. Много по-икономично и по-ефективно беше да използва обществения транспорт. Фактът, че това ѝ даде оправдание да не кара колата, не ѝ убягна, но тя не се задълбочи. Връщането от летището беше достатъчно изпитание за един ден.

След два часа вече седеше в залата, заобиколена от купища дневници и трудове на най-различни антрополози. С помощта на библиотекарката беше открила немногобройните есета, опитващи се да критикуват Елизабет Норд. Тези след Втората световна война бяха малко, но предвоенните материали даваха повече материал. Намирането на Скъпия Род в този куп се очертаваше като трудна задача, ала Хана знаеше, че по някое време той и леля ѝ са били свързани с един и същи университет. В самото начало дори са писали съвместно някои статии.

Първата находка беше една малка статия от Родерик Хамилтън и Елизабет Норд за някакво неизвестно списание, отдавна престанало да излиза — дискусия върху някои аспекти на строежа на церемониални канута на малките южнотихоокеански острови.

Родерик Хамилтън. Несъмнено това беше „Скъпия Род“. Хана продължи да търси и откри още статии. Малко преди войната името на леля ѝ преставаше да се появява под това на Хамилтън. Собствените ѝ публикации ставаха все повече, а неговите все по-малко.

Намери някои язвителни критики на трудовете на Норд, писани от Родерик Хамилтън през 50-те години, но никоя от тях като че ли не беше породила особени спорове. В края на 60-те години бяха излезли няколко негови педантични писания, най-вече преработки на предвоенните му трудове. Към 1970 г. името му вече не се появяваше.

Казвал истината за Елизабет Норд, но никой не искал да го чуе. Хана си представи как ли го е дразнело това. Затвори последния дневник и тръгна към бюрото на библиотекарката.

— Бих искала да видя дали има некролог на Родерик Хамилтън. Бил е американски антрополог.

— От кой университет?

Хана каза името на училището, фигуриращо в последната статия на Хамилтън. След десет минути библиотекарката намери некролога. Хана обърна към себе си тома, за да прочете кратката статия. Родерик Хамилтън беше починал преди десет години след дълга кариера като антрополог. Някои от ранните му трудове се споменаваха като фундаментални. За късните нямаше нито дума. Най-голямата му претенция за слава беше фактът, че е работил известно време с Елизабет Норд. Бил вдовец, оставил една дъщеря. Хана се взря в името: Виктория Хамилтън.

Това беше прекалено много, за да е съвпадение. Виктория Хамилтън трябва да беше Виктория Армитидж. Хана се зае да търси необходимата ѝ информация. Не се оказа трудно. Виктория Хамилтън завършила висшето си образование с отличие и резултатите от ранните ѝ теренни разработки започнали да си пробиват път в печата малко след женитбата ѝ с доктор Дрейк Армитидж.

Добрият стар Дрейк, помисли Хана. Нищо чудно, че Вики не се отделяше от него. Той знаеше как да играе академичната игра, как да привлече необходимото внимание, как да убеди когото трябва колко блестяща бе Вики. Знаеше как да направи така, че да я публикуват. За разлика от Елизабет Норд, която беше отказала да стигне до славата на гърба на евентуален съпруг, Вики беше решила да се омъжи за човек, който да ѝ отвори пътя.

Но доколкото на Хана ѝ беше известно, Виктория Армитидж не беше създавала митове, за да се наложи като име.

Потисната, благодари на библиотекарката и излезе от изящната старовремска библиотека. Вън слънцето огряваше престижните тухлени университетски сгради и залесените акри на студентското градче. Тя си проправи път през тълпите студенти към главната улица на градчето, обнизана с всевъзможни магазини. Дори през лятото тук беше оживено. Хана мина по пешеходния мост, устоя на изкушението да надникне в картинната галерия и тръгна бавно по улицата. Помнеше, че наблизо има няколко прекрасни малки кафенета.

Намери тихото ъгълче, което ѝ беше необходимо, близо до огромната книжарница. Опита се да си поръча обикновено кафе, ала

скоро разбра, че няма да е възможно. Трябваше да избира между кафе с мляко, капучино или еспreso. Свита пред масичката с чаша много тъмна и гъста течност пред себе си, тя се опита да осмисли току-що наученото. Когато установи, че няма да може, се съсредоточи върху мисълта за Гидиън Кейдж.

Теоретично той не беше част от сегашната ѝ дилема. Вече си беше в Тусон. Но продължаваше да се вмъква в ума ѝ, да се намесва в целия хаос, който вече царуваше там. Хана се насили да допие скъпото еспreso и да излезе навън, за да намери автобус, с който да се върне у дома си.

По пътя седеше свита на седалката и се взираше навън към безкрайната зеленина, обгърнала Сиатъл. Пръстите ѝ започнаха разсеяно да си играят с медальона. Нищо не ѝ се беше изяснило. Може би още беше в шок.

Щом се прибереше, щеше да се обади на Гидиън. Той беше с нея там, в началото, когато беше открила дневниците. Само той освен нея знаеше за „Скъпия Роди“. Трябваше да поговори с някого.

Гидиън вдигна след третото извънпяване. Гласът му прозвуча нетърпеливо.

— Дано да е нещо важно, Декър, влизам под душа.

— Гидиън, аз съм, Хана.

— Хана. — Настъпи ясно доловимо мълчание и после той изрече тихо: — Какво е станало?

— Нищо особено. Обадих се да видя дали си се прибрал благополучно.

Той пак замълча.

— Сериозно?

— Е, не. Искам да кажа, предположих, че си се прибрал благополучно. Всъщност ти звъня заради „Скъпия Роди“. Помниш ли го?

— Хана, звучиш ми странно.

— Така се чувствам. Помниш Роди, нали? От лелините дневници?

— Да, помня го.

— Днес го издирих в университетската библиотека. Родерик Хамилтън е бащата на Вики. Не е ли съвпадение?

Гидиън се замисли.

— Предполагам, че това обяснява интереса ѝ към дневниците.
— И непрекъснатите ѝ нападки срещу работата на леля ми.
— Възможно е. Но мисля, че Вики спори, защото ѝ идва отвътре
— каза Гидиън. — Сигурно час по час изправя Армитидж на нокти.
Това накара Хана да се замисли.
— Не бях разбрала, че така основно си я изучил.
— Като преодолееш страхотните гръдни мускули, няма как да не забележиш голямата уста. Тая жена сигурно яде мъжете в леглото.
Нещо събуди безпокойството ѝ.
— Ами аз? И мен ме бива да споря!
— Да, но обикновено успявам да не го допусна в леглото. За какво става дума, Хана? Наистина ли се обаждаш само за да ми кажеш, че си открила кой е тайнственият Роди?
— Кой е бил. Починал е преди няколко години и не се обаждам само заради това. Има и още нещо.
— Казвай. За Бога, Хана, изглеждаш ми шокирана.
— Така е. Току-що стигнах до едно място в лелините дневници, където тя признава, че е грешала за амазонките. Но все пак решила да напише книгата.
Гидиън изпусна дъх с дълго, учудено подсвирване.
— Признава, че е бъркала в цялата оная женска история?
— Да.
— Обаче написала книгата така, както била я замислила?
— Излъгала. Нарочно. Това е невероятно, Гидиън. Не мога да го възприема.
— И какво ще правиш сега? — запита той директно.
— Това е една от силните ти страни, Гидиън. Веднага стигаш до основното. Истината е, че не знам какво ще правя.
— А с нас двамата?
— И с нас двамата не знам какво ще правя. В момента съм абсолютно объркана.
— Хана, чуй ме — изрече той настоятелно. — Вземи си чантата и ела тук. Няма нужда сама да мислиш върху това. Можеш да го направиш и тук.
— Това май не е добра идея, Гидиън.
— Току-що ми каза, че не можеш да мислиш както трябва. Откъде знаеш кое е добра идея и кое не?

— Инстинкт. Дочуване, Гидиън. Ще поговорим по-късно.

Тя затвори, преди той да успее да възрази нещо. Може да не беше в най-блестящото си състояние днес следобед, но нещо ѝ подсказваше, че няма да стане по-умна, докато спи в леглото на Гидиън Кейдж.

Погледна към полароидната снимка на лелината ѝ вила на Санта Инес. Точно това ѝ трябваше, реши тя, тихата самота на вилата. Трябваше да премисли нещата в обстановка, пропита с Елизабет Норд. Взе решение и започна да набира номера на една туристическа агенция.

Чу домофона точно след като свърши разговора с агенцията. Въздъхна и отиде към него.

— Кой е?

— Хю Балънтайн.

Долови нещо в гласа му. Беше прекалено равен и лишен от емоции. Като размисли какъв избор имаше, реши, че не може да направи друго, освен да го покани да влезе.

— Качете се.

Той се озова пред вратата след миг, пъхнал ръце в джобовете на велуреното си сако. Червената му коса беше разрошена, а сините му очи не бяха така открити и дружелюбни, както когато я беше поканил на вечеря.

Сини очи, помисли си, докато отстъпваше, за да го пропусне. Защо трябваше да има сини очи? Нямахте да развива параноя спрямо синеоки мъже.

— Какво мога да направя за вас, Хю? — запита, без да сяда.

Той я загледа, сякаш се опитваше да разбере нещо.

— Вие сте ключът.

— Към Гидиън? Грешите. Колко пъти да ви казвам, че не участвам?

— Вие го променихте.

— Невъзможно. Само ядрена бомба може да промени Гидиън Кейдж. И двамата го знаем.

Балънтайн поклати глава.

— Каза, че ще избяга. Няма да остане и да се бие. Щял да ми даде „Сърбрук“ на сребърен поднос.

Хана се замисли.

— Вярвате ли му?

— Точно сега не знам на какво да вярвам. Затова дойдох да се срещна с вас.

— Боя се, че няма да мога да ви помогна. Гидиън се върна в Тусон. Ако искате да разнищите работата, трябва да го потърсите там.

— Не искам да говоря с него. Последния път, когато ни накарахте да си говорим, много се обърках.

Тя наклони глава и се намръщи.

— Да не сте се напили, Хю?

— Това е възможност, но мисля, че не съм. Още не. Може би покъсно. — Обърна се и се запъти към стола с ветрилообразната облегалка. Седна, без да чака покана, и потърка тила си. — Знаете ли на какви глупости искаше да повярвам?

— Че Сайръс Балънтайн е бил за него бащата, когото никога не е имал?

Хана полека се настани на ръчката на дивана. Не знаеше какво да прави с Хю Балънтайн.

— Сърцераздираща история. Може би вие ще ми помогнете да я схвана.

— Разбирам.

Хю я изгледа.

— Така ли?

— Не. Изплъзна ми се от езика. Но не мисля, че е съчинена история. Струва ми се, че е истината.

— Вярвате му, защото спите с него.

Тя се изправи.

— Май ще е по-добре да си тръгнете, Хю.

Той трепна.

— Извинете. Просто се мъча да разбера какво е намислил и не мога. Нещо ми убягва и мисля, че сте вие. Вие сте ключът.

— Само това повтаряте.

— Защото е вярно.

— Не съм ключът — каза тихо Хана. — Това е нещо между вас и Гидиън. Трябва да се разберете помежду си.

— Защо отстъпва от сделката със „Сърбрук“?

Изгледа я обвиняващо, сякаш тя можеше да му даде необходимата информация.

— Може би защото не иска да се бие за една глупава малка фирма.

— Пази си патроните за по-голяма битка?

— Не знам — отвърна искрено тя. — Не го разгадавам по-добре от вас. Винаги е имало част от него, която не мога да анализирам докрай.

— Вижте, той лъже. Искам да кажа, за баща ми.

— Не мисля така, Хю. Нужно е много, за да бъде накаран Гидиън да мрази така дълбоко, както ненавижда Сайръс Балънтайн. Според мен чувства, че е бил предаден.

— Кейдж може да бъде безкрайно безмилостен.

Хана въздъхна.

— Знам, че няма да ви прозвучи смислено, Хю, но равнодушието и жестокостта са нещо съвсем различно от това, да мразиш някого активно. Гидиън е бил повече от безмилостен в поведението си към баща ви. Искал е да си отмъсти на Сайръс Балънтайн.

— Защо не иска да се бие за „Сърбрук“?

— Откъде да знам? Той не воюва с вас. Не ви мрази.

— Обаче аз го мразя — заяви Балънтайн.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

— Значи бихте могли да спечелите.

Сините му очи блеснаха сурово.

— Вярвате ли?

— Възможно е. Знаете ли точно какво искате, Хю?

— Да спечеля ли? О, да. Знам какво искам. Нищо друго не е важно за мен.

— Тогава нищо, което мога да ви кажа, няма да ви спре. — Хана тръгна към вратата и я отвори. Знаеше, че трябва да не си отваря устата, ала не можа да се въздържи от едно последно предупреждение. Професионалният консултант у нея не искаше да умира. — Помислете за бъдещето си. Запитайте се дали искате да свършите като Гидиън Кейдж. Той е един самотник, Хю. Напоследък всичките му победи са кухи. Той е там, където ще бъдете след десет години, ако успеете да го смажете.

Хю се изправи полека и нерешително.

— Не е самотен. Има вас.

— Не — отвърна. — Не е така. Заминавам, и то не за Тусон. Опръзвам бойното поле. Късмет, Хю. Повече не давам безплатни съвети. Пък и никой не ме слуша.

Балънтайн тръгна бавно към вратата.

— Значи няма да ми помогнете да победя Кейдж?

— Не.

— И той така ми каза. Много е сигурен във вас.

Това я подразни, но тя само сви рамене.

— Кейдж обикновено е сигурен.

— Предполагам, няма да дойдете с мен да ме гледате как се донапивам?

— Не ми се иска. — Ала Хана смекчи отказа си с нежна усмивка.

— Имам си свои проблеми. Боя се, че вие с Гидиън трябва да си решавате вашия сами.

— Наистина ли вярвате на тая глупост, че баща ми го бил предал?

— Гидиън е напълно способен да манипулира хората и събитията, но не говори откровени лъжи. Лека нощ.

— Лека нощ, Хана. — Стори й се тъжен. — Искан ми се да бяхте дошли да се напием заедно.

— Може би някой друг път.

И тя леко затвори вратата.

Стив Декър се самозабрави дотам, че тръсна бележките на бюрото на шефа си. Лицето му беше зачервено от усилието да се овладее, когато се изправи срещу него.

— Не можеш да правиш бизнес по този начин, знаеш го, Гидиън. Трябва да вземем „Сърбрук“. Трябва да спрем Балънтайн, иначе той ще ни спре. Какво искаш да кажеш с това, че трябва да оттегля офертата за „Сърбрук“?

— Точно каквото казах. — Гидиън погледна бележките. — Не си струва парите.

— Това няма нищо общо. Стигнахме много далеч, за да отстъпим точно сега.

— Не искам тази фирма, Стив.

— Защо? Може да струва малко повече, но ще се справим. Това е надеждна компания. И като я вземем, за малко ще спрем Балънтайн.

— Вече нямам желание да го спирам. Имам по-добри неща за правене. Прегледа ли пак файла на „Акселърейтид дизайн“?

Декър смъкна очилата си и ги изтри в ризата си с жест на отвращение.

— Да. Не знам за какъв дявол. Тази сделка приключи.

— Имаме друга сделка с „Акселърейтид дизайн“ — изрече търпеливо Гидиън. — Знаем всяко уязвимо място във фирмата, нали?

— Разбира се. — Декър намести очилата си и изглежда намръщено Гидиън. — Затова успяхме в последната сделка с тях.

— Така че кой по-добре от нас може да помогне на Джесет да изправи компанията на крака?

Декър зяпна.

— За какво говориш? Не се занимаваме с консултации по мениджмънт.

— Вече се занимаваме. — Гидиън сплете пръсти на тила си и се залюля назад на стола. — Натоварвам те с първия ни голям консултантски проект. Това е повишение, Стив. Ще го разясниш на Анджи вместо мен, нали? Искам да идеш в Сиатъл и да наблюдаваш операцията. Джесет е повече от склонен да ни сътрудничи. Ще ти даде всякаква информация. Не бързай, ела си с подробен план какво трябва да се направи. Ако му трябва още пари в брой, ще го уредим. Това момче не е глупаво. Ако го оставим да се справя сам, вероятно ще се измъкне доста сръчно. Ала с наша помощ може да го направи по-бързо, по-чисто и по-евтино.

— Но, Гидиън, ние не се занимаваме с такива неща.

— Смятай го за експеримент. Кой знае, може пък да имаме потенциал. — Декър се взря в него, безпомощен и разстроен. Разбра, че разговорът бе свършил, и полека се обърна към вратата. — Впрочем, Стив — изрече зад гърба му Гидиън.

Декър го погледна със страх.

— Да?

— Вземи Анджи със себе си на това разузнаване в Сиатъл.

Декър премига.

— Много ще ѝ хареса.

— Хубаво. Пет години се опитвам да я убедя, че не съм чак толкова лош.

— Затова ли пак се захващаме с „Акселърейтид дизайн“? Защото се опитваш да убедиш още една жена, че в крайна сметка не си чак толкова лош?

Собствената му дързост го смути.

— Тръгвай, Декър.

— Слушам.

И Стив излезе с чувството, че току-що бе вървял по ръба на много опасна пропаст. Не му беше присъщо да прави такива глупости. Явно странната промяна в намеренията на шефа му много го бе разтревожила. После си спомни, че можеше да вземе Анджи в Сиатъл, и живна. Тя щеше много да се зарадва. Обичаше да пътува, а не бяха пътували много, откакто той работеше за Гидиън Кейдж. Ако тази нова работа означаваше повече пътуване, Анджи сигурно щеше да подкрепи решението на сто процента. Много щеше да се зарадва и на повишението му.

Гидиън вдигна очи едва когато Декър излезе. Бавно затвори папката пред себе си и се облегна назад. Загледа се в старата морска карта на отсрещната стена, на която чудовища дебнеха нищо неподозиращи кораби, залутали се край ръба на обитаемия свят. Точно това правеше и той — плаваше близо до един невидим ръб, защото приоритетите в живота му започваха да се пренареждат.

Основният беше Хана Джесет. Щом тя заемеше мястото си, може би всичко друго пак щеше да влезе в някакъв разумен ред. Взе слушалката и набра номера ѝ. Цял ден се опитваше да се свърже с нея, но никой не вдигаше. Беше станало почти пет часът.

Затвори и започна да прелиства папката на „Акселърейтид дизайн“, докато не откри номера на Ник Джесет. За негов късмет по-младият мъж още беше в офиса си.

— Какво става, Гидиън?

— Нищо особено. Пращам човек да задвижи анализа на „Акселърейтид дизайн“. Казва се Стив Декър. Мисля, че ще ти хареса. Знае какво прави.

— Декър. А, онзи, който събираше данните за нас, нали?

— Същият.

Ник се усмихна накриво.

— Значи знае какво прави. Кога пристига?

— В понеделник. Жена му идва с него. — Гидиън се прокашля.
— Питам се дали не можете вие с Хана да ги заведете на вечеря?
Мисля, че Анджи ще хареса Хана.

— Нямам нищо против, но сестра ми пак замина. — Ник се поколеба и добави предпазливо: — Не ти ли е казала?

Гидиън усети, че стиска здраво слушалката.

— Не, не ми е казала. Къде е отишла, Ник?

— Вчера сутринта замина за остров Санта Инес. Извинявай, Гидиън. Мислех, че знаеш. Предполагам, решила го е изведнъж. Напоследък се държи малко странно.

— Говорих с нея преди два дни. Не спомена, че ще заминава.

— Стори ми се разстроена — каза Ник. — Обади се да ме помоли да ѝ поливам цветята, ако не се върне до няколко дни.

— Няколко дни! Боже! Колко ще стои там?

— Не знам. Вече я познаваш достатъчно, знаеш, че си има собствено мнение.

— Започвам да мисля, че който е допуснал жените да имат собствено мнение, е направил голяма грешка.

— Съгласен съм. — Ник се помъчи да смени темата. — Тия от университетите добре си живеят през лятото. Хана пак отива да почива на Карибите, а когато споменах на Вики Армитидж вчера в клуба, тя каза, че двамата с Дрейк заминавали тази седмица на Хаваите. Преди няколко седмици бяха в Мексико. Не е справедливо. Май трябваше да потърся кариера, която осигурява повече свободно време.

— Не планирай ваканции в близко бъдеще. Декър ще ти осигури доста работа — изрече разсеяно Гидиън.

— Ще бъда нащрек. Искаш ли да резервирам хотел за него и жена му?

— Не се безпокой. Секретарката ми ще се погрижи. Казваш, Хана заминала вчера сутринта?

— Да.

— Пак ще ти звънна, Ник.

Гидиън затвори и остана неподвижен за миг. После стана, грабна сакото и тръгна към вратата.

— По-рано ли си отивате днес, господин Кейдж? — запита любезно Мери Ан.

— Пет часът е — изръмжа той.

— За вас е рано.

Тя посегна към капака на пишещата машина. Той излезе, преди да беше успяла да я затвори.

Седнал в поршето, Гидиън мрачно гледаше пътя. Сменяше скоростите като луд. Върнала се на Санта Инес, без дори да му каже, че заминава.

Имаше само едно обяснение. Хана беше избрала бъдещето си и там нямаше място за него. Щеше да тръгне по стъпките на Елизабет Норд и на другите жени, носили онзи проклет грозен медальон.

Не можеше да ѝ го позволи, разбра с ослепителна яснота. Не можеше просто да я остави да си излезе от живота му по този начин. Тя нямаше право. Той имаше нужда от нея, мястото ѝ беше при него. Не ѝ беше работа да се превръща в някаква студена, далечна кралица на амазонките, каквато беше станала леля ѝ.

Хана нямаше право да се превръща в далечното, недосегаемо, едноизмерно човешко същество, в каквото Гидиън Кейдж знаеше, че си бе позволил да се превърне в последните девет години. Този път тя се нуждаеше от спасяване.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Картата не му даваше мира. Гидиън се улови, че поглежда непрекъснато към нея цялата вечер, докато резервираше самолетния си билет за следващия ден. Всеки път, щом погледнеше към туристическата версия на остров Санта Инес, си спомняше тесните, криволичещи пътища по ръба на скалите над морето. Помисли и как Хана ще шофира по тези пътища към къщата на леля си.

Сигурно щеше да наеме един от онези глупави джипове с розови ресни. Запита се колко ли надежден можеше да бъде този джип, за да я накара да се чувства сигурна в шофирането си. Не беше забравил съдържаното ѝ напрежение, когато вземеше рязко някой завой или се разминеше на косъм с насрещно такси. Когато го беше откарала до летището, беше усетил колко несигурна се чувстваше все още зад волана. Ужасът от преживяната катастрофа още се носеше в ума ѝ. И може би нямаше да излезе оттам. Никак не му харесваше мисълта тя да шофира сама по пътищата на Санта Инес.

Не му харесваше мисълта, че Хана бе сама там някъде. Голата истина беше, че това го караше да изпада в паника. Тя можеше с лекота да го извади от мислите си и от живота си. Другите жени от семейството ѝ, преуспели самостоятелно, бяха ѝ предали гените си заедно с онзи проклет медальон. Усети, че му се иска да счупи нещо. Но вместо това набра номера на друга авиокомпания.

Хана не беше създадена, за да се превърне в твърдото, далечно, ярко създание, каквото представляваше леля ѝ. Норд беше поддържала един академичен мит през целия си живот. Хана беше различна. По-мека, по-нежна по-състрадателна. По-честна. И у нея имаше страст, каквато според него едва ли бе съществувала у Елизабет Норд. А ако все пак бе съществувала, бе била изцяло насочена към работата ѝ.

Тревожното беше, че Гидиън знаеше какво означава да канализираш страстта и всички други чувства в работата. Беше възможно. Норд сигурно го беше постигнала. Той също. Може би

всички онези жестоки амазонки от семейството на Хана го бяха постигнали.

Но Хана грешеше, смятайки, че подобни хора бяха цялостни и завършени. Той знаеше, че не бе така. Подобна изолация си имаше предимства, но купени на висока цена. Нищо на този свят не бе безплатно. Напоследък той започваше да осъзнава какво му бе струвала властта. Не можеше да позволи на Хана да плати такава цена. В решението му нямаше алтруизъм. Простата истина беше, че той имаше нужда от нея, твърде силно я искаше, за да я наблюдава как се превръща в амазонка, която ще го изостави.

Докато чакаше с нетърпение да му се обадят от агенцията, си представяше как Хана като обезумяла снове по пътищата на Санта Инес с джипа с розови ресни. Мисълта не преставаше да го тревожи. Защото тя беше преживяла катастрофа точно по един тесен, крив планински път. Като тези на Санта Инес. Телефонът иззвъня точно когато в ума му се мярна мисълта колко много си приличаха планинските и островните пътища.

— Утре късно следобед? Това ли е най-ранната възможност за Санта Инес? Господи, ще се е стъмнило. Не, не, ще пътувам. Направете резервацията. Сигурни ли сте, че няма по-ранна връзка от Маями?

— Съжалявам, господине. Няма как да скъсим престоя в Маями. Няма места в другите полети. Ние сме единствената линия със следобедни полети от Маями до Санта Инес. Ако останете в Маями и тръгнете на другата сутрин, ще...

— Не, няма нужда. Запишете ме за най-ранния полет — каза мрачно Гидиън.

— Добре, господине.

Не беше добре, ала не можеше да измисли друг разумен начин да реши проблема. Но поне можеше да бъде спокоен — Хана нямаше къде да ходи. Щеше да шофира от летището до къщата на леля си, да купи нещо за ядене по пътя, после щеше да седне на брега и да мисли.

На брега. Още един повод за тревога. Спомни си как се беше събудил онази сутрин и я беше чул да вика за помощ. Най-ужасната сутрин в живота му. Много по-лоша от онази, когато го бяха застигнали последиците от предателството на Сайръс Балънтайн. Беше

го преживял. Обаче не знаеше какво ще направи, ако допуснеше Хана да бъде убита.

Естествено, онзи с водолазния костюм вече нямаше да е там. След като едва не го бяха хванали, че се опитва да удави или да изнасили туристка. Бял, със сини очи, явно не от местните. Нямаше да изпъква единствено сред тълпите туристи.

Още един повод за безпокойство. Като че ли не му стигаше другото. Трябваше да не мисли за катастрофи с джипове и разни изнасилвачи. Сериозният повод за тревога беше какво мислеше Хана, какво планираше и какви решения вземаше за бъдещето си.

Дяволите да я вземат Елизабет Норд. И медальона, и дневниците. Ако не бяха те, може би Хана щеше по-лесно да приеме връзката си с него, помисли Гидиън, докато се взираше мрачно в картата. Дяволите да я вземат и Виктория Армитидж. Нейното присъствие беше силен фактор във всичко това.

Май Вики Армитидж беше основният фактор. Тя не беше давала мира на Хана няколко месеца преди срещата ѝ с него. Всъщност, още от катастрофата.

Усети докосването на една смуцаваща мисъл, но я изтласка назад в ума си. Имаше да приготвя багаж.

Стана рано на другия ден след една неспокойна нощ. Предстоеше му дълго пътуване. Тъкмо проверяваше джобовете си за билетите и портфейла, когато реши да се обади в Сиатъл. Това може би щеше да му донесе известно успокоение.

Отне му малко време, докато намери телефона на Ник Джесет, но го откри на една делова визитка, която беше взел от офиса му. Домашният номер беше надраскан по гърба. Набра го притеснен и в същото време с чувството, че става глупак.

— Ник?

— Какво... — чу се сънният глас на младия мъж. — Гидиън? Ти ли си?

— Извинявай, че те извадих от леглото.

— Още повече щеше да съжаляваш, ако видиш какво остана там.

— Сестра ти казва, че напоследък не си бил имал време за такива работи благодарение на „Кейдж и съдружници“.

— Братята не казват всичко на каките си. Какво искаш, Кейдж?

— Някои сведения. Знам, че звучи глупаво, но ти каза вчера, че Армитидж вече били ходили на почивка това лято. Преди няколко седмици, така каза. Можеш ли да си спомниш точно кога е било?

— Господи, Гидиън, шест часа сутринта е.

— Опитай, Ник.

— Добре, добре, мисля. Трябва да е било точно когато Хана отиде на Санта Инес. Гръдните мускули на Вики ни липсваха в клуба точно тогава. Това помага ли ти?

Гидиън пое дълбоко дъх и си каза, че е магаре.

— Да. Помага. Благодаря, Ник.

— Ей, Гидиън? Какво става?

Сънливостта изчезна от гласа на Ник.

— Нищо. Тръгвам за Санта Инес след няколко минути.

— Така ли? Каква изненада. — В гласа му нямаше и следа от изненада. — Ако отиваш там, за да убеждаваш сестра ми, мисля, че трябва да те предупредя. В последно време тя се държи малко странно. Недотам разумно. Безпокои я нещо в онези проклети дневници.

— Ще се опитам да я убедя, че трябва много повече да се безпокои за мен, а не за дневниците на Норд.

— Късмет. Защо питаше за почивката на Армитидж?

Гидиън се запита какво да му каже и реши, че няма нужда да му внушава собствените си ирационални страхове. Ник така и така не можеше да направи нищо.

— Не е важно, Ник. Знаех, че Хана се е разстроила от дневниците, и се питах от колко време я тормози Вики, това е.

— Какво общо има отиването до Мексико?

— Ще ти кажа, когато се върна от Санта Инес. Връщай се в леглото, Ник.

— Това е най-умното, което каза тази сутрин. Впрочем, като видиш сестра ми, кажи ѝ да се връща по-скоро, ако иска цветята ѝ да оцелеят.

— Нали трябваше да ги поливаш.

— Знам, обаче вчера разбрах, че съм загубил ключовете ѝ. Не мога да вляза, ако не разбия ключалката. Виж, Гидиън, това за сестра ми и дневниците...

Гидиън затвори, преди Ник да беше успял да му зададе още въпроси. Това момче ставаше много упорито, щом си наумеше. Като

сестра си.

След два часа, седнал в самолета, Гидиън предъвкваше закуската и сведенията, получени от Ник. Не хареса нито едното, нито другото. Остави настрана бърканите яйца и се замисли върху мотивиращата сила на отмъщението. Никой по-добре от него не знаеше докъде може да стигне един мъж, подтикван от жаждата за мъст. Нямахше причина да мисли, че и жена не би стигнала дотам.

Въобразяваше си, търсеше призраци там, където ги няма. Не, не беше точно така. Два призрака участваха в тази бъркотия. На Елизабет Норд. И на „Скъпия Родител“. Със съответните защитници. Миналото манипулираше и Вики, и Хана.

Това, което най-много опъваше нервите на Гидиън, беше фактът, че Хана вероятно нямаше да разбере доколко Вики иска да отмъсти за баща си. И Гидиън не го знаеше. Но възможността беше налице и дори само това стигаше, за да го изпълва с тревожна несигурност. Нямахше да се успокои, докато не видеше Хана. Фактът, че семейство Армитидж бяха на почивка точно когато Хана беше отишла на Карибите, може би не означаваше нищо, ала инстинктът му упорито не желаше да го повярва.

Пак се сети за кривите островни пътища и напрежението на Хана, когато шофираше. След няколко часа щеше да бъде при нея. Тогава щеше да престане да се тревожи за безопасността ѝ щеше да се заеме със задачата да я накара да разбере, че и тя го искаше толкова, колкото той нея.

Никога досега не беше карала джип. Избра возилото с розовите ресни, без да се съобрази с този факт. Веднага беше разбрала, че иска точно този лекомислено изглеждащ джип. Метна багажа и добре опакованите дневници на Норд на седалката до себе си и влезе в колата. Беше решена да овладее сложните предавки, преди да бе стигнала до лелината си къща.

Призна си без никакво стеснение, че ѝ се искаше да седи до Гидиън, докато той се разминаваше на една боя разстояние с полуделите насрещни таксита. У него имаше някаква хладнокръвна увереност, която понякога беше много насърчаваща.

Не срещна особени затруднения по пътя към вилата и когато паркира джипа, вече се чувстваше по-уверена. Внесе вътре багажа си, плика с купената храна и дневниците — на два пъти, заради бастуна. След две седмици щеше вече да се отърве от него. Коляното ѝ беше доста по-добре.

Първата нощ мисли много за Гидиън, много повече, отколкото беше възнамерявала. Знаеше, че свързва вилата с кратката им връзка, и може би винаги щеше да я свързва. Тогава времето беше спряло. Може би никога повече нямаше да изпита такова наситено със страст спокойствие.

Рано на следващата сутрин Хана се принуди да обмисли ситуацията. Беше дошла, за да вземе някои критични решения, а не отново да преживява отлетелите мигове с Гидиън.

Пред нея стоеше задачата да реши какво да прави с бомбата, която се беше стоварила в скута ѝ. Тръгна към заливчето с мисълта за сведенията в дневниците, които беше донесла. Щом станеха публично достояние, щяха да предизвикат сензация. Този път истината нямаше да бъде отмината като дребнаво заяждане на враждебно настроени професионалисти. Елизабет Норд беше излъгала умишлено и сама си го признаваше.

Но за какво да огласява тази информация, запита се тя, когато спря на брега и се загледа в плискащата се вода. Учените щяха с наслада да направят на пух и прах репутацията на леля ѝ, ала щеше ли нещо да се промени? Митът за амазонките вече беше стара история. Развенчаването му може би щеше да бъде интересно за академичната общност, но в действителност вредата щеше да бъде за професионалната репутация на леля ѝ. На нея, на Хана, се падаше да реши дали да позволи името на леля ѝ да бъде окаляно. Никой друг не беше имал властта да го направи. Хора като Родерик Хамилтън се бяха опитали, ала безуспешно. По ирония на съдбата Елизабет Норд беше толкова силна, че никой друг освен самата нея не можеше да застраши репутацията ѝ.

Имаше и друг, по-личен проблем. Хана докосна медальона и помисли за тази, която го беше носила преди нея. Елизабет Норд е била много силна жена. Хана се запита дали някога би могла да притежава подобна сила. Нужно беше да си извънредно дързък, за да създадеш един мит и да го поддържаш цял живот.

Щеше да ѝ трябва невероятна дързост, за да напише книга, която би компрометирала репутацията на леля ѝ. Хрумна ѝ, че самата Елизабет Норд изобщо не би имала възражения. По-скоро щеше да ѝ стане забавно. Тя не бе имала нужда от защита, не бе и искала. Не ѝ беше трябвала защита приживе, още по-малко пък сега. В проблясък на прозрение Хана усети, че ако леля ѝ сега беше тук, щеше да я насърчи да напише книгата. Топлината на медальона като че ли подсилваше истинността на това заключение. Никоя от жените, които го бяха носили, не се беше тревожила за миналото. Никоя от тях не се беше съобразявала с мнението на съвременниците си. Били са напълно уверени в себе си, великолепно дистанцирани от останалия свят.

Написването на книгата нямаше да бъде единично, изолирано събитие, а действие, което щеше да промени насоката на живота ѝ. Интуицията ѝ го долавяше непогрешимо. Тръгнеше ли по този път, щеше да преследва власт и успехи точно като всички наоколо. Знаеше, че написването на книгата нямаше да я удовлетвори. Щеше да ѝ се наложи да продължава напред, за да докаже на себе си и на Вики Армитидж, че бе опасна колкото леля си.

Книгата сама по себе си не беше нищо. Но представляваше първата стъпка по бляскавия път, който щеше да я доведе до истинската власт. В живота ѝ нямаше да има място за никакъв мъж, с изключение на мимолетни физически връзки. Вече нямаше да хаби състрадание или съчувствие за околните. Професионалните консултации вече нямаше да я привличат като кариера. Бяха твърде ориентирани към „другите“.

Докосна отново медальона. Щом довършеше книгата, щеше да се занимава само със себе си. Щеше да стане като Вики Армитидж в някои отношения и като Елизабет Норд в други. Една млада амазонка.

Обърна се и тръгна край водата, босите ѝ крака затъваха в мокрия пясък. Щеше да стане богата, реши Хана. Правенето на пари щеше да излезе начело в списъка с приоритетите ѝ, защото парите бяха извор на власт. Можеше да направи пари от дневниците на Елизабет Норд, ако разиграеше добре картите си. Заможни колекционери или богати изследователски фондации щяха да платят голяма сума, за да се сдобият с ценната библиотека, оставена от Норд. Книгата, която щеше да напише, преди да продаде библиотеката, щеше да ѝ донесе солидни постъпления сама по себе си.

Не, реши тя, имаше по-добър начин. Нямахте да продаде библиотеката, а щеше да я изтъргува за директорски пост в борда на някоя важна изследователска фондация, от тези, които осигуряваха пари за всевъзможните Виктории Армитидж по цял свят. Така щеше да влияе върху изследванията, финансирани от фондацията. Да има контрол над хора като Вики Армитидж. Ако искат субсидии от фондацията, ще трябва да си имат работа с Хана Джесет. Ако продажбата на биографията на Норд донесеше достатъчно пари, осъзна Хана, тя щеше да има възможност да създаде собствена фондация.

Хората, контролиращи парите, контролираха и изследванията. Да, помисли Хана, това беше пътят. Щеше да използва завещанието на леля си, за да си проправи пътя към властта и да се изкачи колкото може по-високо. В крайна сметка щеше да получи повече контрол над сферата на антропологията, отколкото всеки титулуван професор би си мечтал да има. Професорите не тежаха особено. Но хората, управляващи парите, бяха несравнимо по-важни. Тя щеше да се нареди сред тях. Всичко започваше с написването на книгата.

Слънцето се изкачваше все по-високо в яркосиньото небе, докато Хана продължаваше да мисли за очертаващото се бъдеще. С напредването на деня нещата се избистряха. Беше права, като поиска да се върне тук. Тук нещата ставаха толкова очевидни. Как бе могла да пропилее толкова години в лутане? Къде се е крило това ярко, остро виждане за бъдещето ѝ? Усещаше, че сякаш за първи път в живота си мислеше както трябва.

Внезапно се почувства изпълнена с енергия. Тя я изгаряше, пламтеше във вените ѝ. Поиска ѝ се да затича, но първият опит една не завърши с катастрофа. Успя да се задържи с бастуна и се засмя. Погледна към вилата и си представи Елизабет Норд, застанала на верандата, да ѝ се усмихва.

— Виж ме, Елизабет. Беше права. Когато ми казваше да следвам инстинктите си, беше права. Трябваше ми само малко време, за да разбера какво искам. Ала сега знам. Искам това, което ти си имала. И ще го получа. Господи, лельо, колко си била смела. Излъгала си, за да си проправиш път към славата и щастиято. Към властта. И сега аз ще използвам мита, който ти създаде, за да намеря собствения си път към

властта. Ще се гордееш с мен, лелю Елизабет. И ти, и всички други жени, които са носили този медальон.

Млъкна изведнъж, сякаш осъзнала колко глупаво би изглеждала, ако някой я види. Но наоколо нямаше хора. Усмихна се и тръгна към вилата. Нищо не можеше да ѝ попречи. Само трябваше да следва пътеката пред себе си, която се простираше към хоризонта, тясна, сигурна и пълна с блестящи обещания. Слънцето беше нагряло медальона на врата ѝ и той пареше почти нетърпимо.

Беше имала право да се върне на острова.

Едва вечерта на следващия ден Хана започна да излиза от еуфорията. Може би настъпването на мрака успокояваше превъзбудения ѝ дух. Или беше уморена от опита да съдържи подобна енергия. *Уморена от прекалено много енергия.* Това беше парадокс, каза си тя, но някак си имаше смисъл. Сипа си чаша вино и реши пак да се поразходи край брега. След това щеше да се върне да работи над дневниците.

Усещайки се декадентски с чашата вино и с боси крака край водата, Хана жадно гълташе ароматния въздух и оставяше ума си да скача от една мисъл на друга. Щеше да вали. Обичайните следобедни бури май закъсняваха с няколко часа. Или може би приближаваше голяма буря. Все едно, тъмни облаци запълваха небето и закриваха луната.

Трябваше бързо да свърши някои неща. Да установи контакти и да реши как най-добре да продаде книгата на някой издател. Тоест — да си намери агент.

Тъкмо се зачуди откъде да търси агент, когато в главата ѝ се промъкна още една случайна мисъл. Улови се да се пита какво ли прави Гидиън Кейдж тази вечер.

Помъчи се да отпъди мисълта, за да се съсредоточи върху деловите аспекти на издаването на книгата. Но думата „бизнес“ означаваше Гидиън Кейдж. Преди няколко седмици, когато беше вървяла край този бряг, той беше с нея и я беше избавил от онзи, който се беше опитал да я удави.

Спря и отпи голяма глътка от виното. Не ѝ се искаше да мисли нито за нападателя със сините очи, нито за Гидиън. Но по-лесно беше

да отпъди спомена за нападателя, отколкото за Гидиън. Нападението беше минало. Гидиън присъстваше в настоящето ѝ.

— Проклет да си, Гидиън. Махай се. Няма да допусна да ми се бъркаш. Избрал си си пътя и ме остави да избира моя.

Ала безпокойството не минаваше. Може би се плашеше, че бе сама тук през нощта, каза си тя. Допи виното и реши да се прибере. Не беше много късно, но изолираността на лелината ѝ къща внезапно стана ясно осезаема. Щеше да се чувства по-добре вътре, зад заключената врата.

Раздразнена от нервността си, ала без да може да се справи с нея, Хана тръгна към стъпалата. Още не беше наближила вилата, когато ѝ се стори, че зърва движение в сянката на палмите. Нервността премина в тревога и тя ускори крачка.

Това беше нелепо. Нямаше никого в палмовата горичка. Въображението ѝ, подкладено от спомена за фаталния инцидент в заливчето, беше заработило на пълни обороти. Започна да ѝ се иска във вилата да беше имало телефон. Щеше да бъде по-спокойна, ако знаеше, че може веднага да повика помощ. Трябваше да сложи телефон, щом се преместеше за постоянно тук, помисли Хана, когато започна да се изкачва по стъпалата.

Почукването на бастуна по първото стъпало не можа да заглуши лекия шум, който долетя откъм палмите. Хана замръзна. С усилие на волята се обърна и погледна към дърветата.

Пожела си да беше имала оръжие в къщата или в джипа. Но, разбира се, нямаше. Безвредните, безопасно сладки професионални консултанти нямаха оръжие. Дори да имаше, нямаше да знае как да го използва.

Това ще се промени, помисли си. Ще купи оръжие и ще се научи как да борави с него. Ако живееше тук сама, щеше да ѝ трябва защита. Но това беше в бъдещето. Тази вечер се налагаше да мисли за друго.

Защото отвън имаше някой.

Досега често беше действала по инстинкт. Реши, че ще е глупаво да не го послуша точно сега. Къщата не беше безопасно убежище. Капаците на прозорците можеха лесно да се отворят, а ключалката на предната врата беше играчка за човек от големия град. Ключалката на апартамента ѝ в Сياتъл беше три пъти по-надеждна от единствената, която Елизабет Норд беше поставила на вратата си.

Без повече да се колебае, се качи по стъпалата с помощта на бастуна, вмъкна се в къщата и намери чантата си. Вътре бяха ключовете от джипа. Преди да излезе на верандата, угаси лампата.

Джипът ѝ се стори безкрайно далеч, въпреки че беше точно до стълбите. Тя влезе вътре с въздишка на облекчение и пхна ключа в стартера. Щеше да изкара нощта в хотел. А после да доведе ключар и да сложи прилична защита на вратите и прозорците.

Двигателят запали веднага и Хана завъртя волана. Розовите ресни се залюляха весело, когато джипът потегли по пътя към града. Скалите, надвиснали над морето, бяха милостиво забулени в мрак. Тя не гледаше нито настрана, нито надолу. Само в пътя пред себе си.

Не видя светлини в огледалото за обратно виждане, докато другата кола едва не я връхлетя. Едва тогава фаровете блеснаха с ослепителна светлина.

Хана се стресна, в ума ѝ възкръсна ужасът от старата катастрофа. Внезапно си спомни. Така беше станало. Кола, изскочила от тъмното, я беше заслепила с фаровете си и я беше избутала, преди да отфуци в нощта.

Може би внезапният спомен я спаси. А може би късметът. Така или иначе, тя натисна спирачката, вместо да се поддаде на импулса да извърти волана и да се отклони настрана.

Колата изскочи иззад нея и отмина светкавично, като успя да закачи покрива на джипа с груб, режещ звук. Малкият розов джип се залюля от силата на удара и се метна към ръба на скалата въпреки борбата на Хана със спирачния педал. Настана безкрайно дълга тишина, докато джипът се люлееше на ръба на пропастта. Хана усети как съдбата ѝ се решава от някакви небрежни богове.

Заби нокти в стегнатия колан. Отвори вратата и се хвърли на пътя, когато пръстът на някой от островните богове посегна и небрежно бутна джипа от скалата.

Лежеше на паважа, задъхана от болка и стиснала левия си крак. Беше паднала на рананото коляно. В този момент на шок и агония усети гняв, какъвто не беше изпитвала никога досега.

Небесата се отвориха, изливайки потоци дъжд върху тесния път. Тръсъкът на гръмотевицата заглъхна някъде далеч, заменен от сърдития рев на двигател.

Тя разбра, че онзи, който се беше опитал да я убие, се връщаше, за да се увери, че бе успял.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гидиън не вярваше в предчувствия, но се доверяваше на инстинкта си. Беше разчитал на него и на улицата, и по-късно в бизнеса. Когато тъмносивият седан, паркирал край пътя, се появи пред погледа му в дъжда, той разбра, че тук ставаше нещо нередно. Колата беше много близо до вилата на Норд, веднага щом самолетът му се приземи, се беше разразила силна буря, а и беше абсолютно сигурен, че инцидентите в живота на Хана вече ставаха прекалено чести.

Единственото, което го обнадежди, докато спираше на банкетата взетата под наем кола, беше това, че наоколо не се виждаше никакъв розов джип. Без да обръща внимание на неспиращия топъл дъжд, той излезе от миникупъра и полека се приближи към седана. Не видя никого, но това не стопи буцата в стомаха му. Усещаше, че нещо не бе наред, и отдавна се беше научил да се съобразява с това чувство. Надникна в колата, ала без никаква полза. Заобиколи я и веднага видя издрасканата и огънатата задна броня.

Надвеси се внимателно над ръба на скалата и видя долу на скалите един джип с розови ресни. Взря се в него с чувството, че стомахът му се преобръща. Не искаше да приеме видяното. Усети, че би дал всичко, само и само да промени действителността, но съзнаваше, че сделки с вселената не бяха възможни.

Внезапното повдигане вътре в него моментално го изстуди. Това поне му позволяваше да действа. Свали сакото и се запуска по сипея, водещ към брега. Трябваше да види най-лошото, да се увери със собствените си очи, че неговата нежна, сладка Хана лежеше бездиханна вътре в джипа. После щеше да унищожи онзи в тъмния седан. Не се и съмняваше, че другата кола бе избутала джипа в пропастта. За втори път в живота си се усети връхлетян от свирепо желание за отмъщение. Щеше да направи всичко необходимо, за да накара онзи от седана да си плати.

Запъти се към джипа, подхлъзвайки се по мокрите от дъжда камъни. С всяка следваща стъпка се готвеше да види Хана размазана

на скалите или хваната в капан вътре в джипа, полегнал на едната си страна. Нищо не можеше да разтопи ледената топка в стомаха му, но не видя Хана никъде в подножието на ниския стръмен склон. Призова цялата сила на волята си, за да погледне към шофьорската седалка. В прегръдката на предпазния колан нямаше нищо. Хана винаги слагаше колан. Беше я спасил при първата катастрофа.

За първи път, след като видя джипа, Гидиън си позволи малко надежда. Все пак беше възможно тя да бе оцеляла и да бе излязла от джипа. Нали веднъж се беше спасила след катастрофа.

Тъкмо се обърна, за да огледа склона, когато забеляза шикозно изглеждащата, обшита с кожа фотографска чанта с всевъзможни закопчалки и джобове. Явно беше излетяла от седалката и лежеше на пясъка близо до скалите. Фаровете на джипа осветяваха сцената от необичаен ъгъл. Гидиън погледна отново към тъмния седан и тръгна към чантата.

Вдигна я и я отвори. Портфейлът на Хана още беше вътре. Шофьорът на седана явно не си падаше по джебчийството. Гидиън остави чантата на пясъка. Човек, който оставяше недокоснат портфейл в подобни обстоятелства, може би бе склонен да окаже помощ. А можеше да има и друго предвид.

Погледна пак към джипа и се опита да си представи накъде ли бе отишла Хана, след като се бе измъкнала отвътре. Сигурно бе била силно раздрусана и вероятно зле натъртена, а може би дори сериозно ранена. В такова състояние скалите щяха да ѝ се сторят много трудни за изкачване. Сигурно бе решила да върви край брега, за да намери място, откъдето да стигне по-лесно до пътя. Наляво беше равно, но надясно се виждаше купчина нападали скали и хлъзгав пясък. Човек, опитващ се да се отдалечи след тежка катастрофа, навярно щеше да тръгне наляво.

Този анализ оставяше без отговор въпроса какво бе направил човекът или хората от тъмния седан. Ако бяха слезли по склона и бяха намерили джипа празен, навярно бяха помислили същото като него. Със сигурност не бяха отишли да търсят помощ. Това го накара да заключи, че шофьорът на седана бе тръгнал да търси Хана.

Бурята започваше да отслабва. Облаците се разнасяха, мракът отстъпваше пред слабите лунни лъчи. Тласканият от вятъра дъжд обаче още не спираше. Нямаше защо да търси в жабката извънредно

полезното в случая фенерче. Агенциите за даване на коли под наем не проявяваха чак такава предвидливост. Във всеки случай светлината може би щеше да се окаже по-скоро опасна. Щяха да го виждат от метри разстояние. А Гидиън не беше сигурен, че иска да обявява присъствието си. Не и преди да разбере кой бе човекът в тъмния седан.

Тръгна решително покрай брега в единствената посока, накъдето би се отправила Хана, ако бе успяла да се измъкне от джипа. Блестящо белите вълни се разбиваха на не повече от метър от обувките му. Той се затича. Плисъкът на разбунтуваната вода заглушаваше шума от стъпките му.

Не сваляше очи от откритите пясъчни пространства с надеждата да зърне някоя тъмна, сгушена фигура. Сигурно не бе стигнала далеч. Несигурната лунна светлина и неспирният дъжд не му позволяваха да разбере дали някой не бе извървял този път преди него.

Брегът започна да стеснява. Скалната стена все повече се приближаваше към водата. И в този край като че ли пясъкът завършваше с ужасен сипей от едри скали. Ако някой бе последвал Хана, сигурно не бе далеч. Гидиън забави скоростта си и навлезе в плътните сенки на склона.

Отново се сети за фотографската чанта на пясъка. Имаше и друга възможност, за която не му се мислеше. Някой се бе опитал да удави Хана. Ако някой я бе последвал надолу по склона и я бе намерил в безсъзнание или ранена в джипа, лесно бе могъл да я извади и да я завлече до водата, за да довърши започнатото.

Той отхвърли решително тази мисъл. Ако някой бе намерил Хана и я бе убил, досега да бе отпрашил с тъмния седан. Не. Ако тук на брега имаше още един човек, не си бе отишъл. И това означаваше, че Хана можеше още да е жива.

Гидиън продължи напред в сянката на скалите. Все едно се прокрадваше в някоя тъмна уличка. Отдавна не беше използвал сянката като прикритие. В последно време беше свикнал да прикрива движенията си с корпоративни трикове. Но откри, че някои неща не се забравят. Също като карането на велосипед.

Скрит в сянката, можеше да наблюдава пространството между себе си и водата. Веднага щеше да забележи всяка тъмна фигура на фона на светлия пясък. Беше стигнал почти до сипея на другия край на брега, когато долови леко движение и замря в очакване.

Силуетът се отдели от скалите в задънения край на брега и полека тръгна към джипа. Не беше Хана. И фигурата, и движенията бяха мъжки. Придвижваше се предпазливо, очевидно търсеше някого. Гидиън го изгледа за няколко напрегнати секунди и после внимателно тръгна успоредно с него обратно към пясъка.

Без да се отделя от сянката на скалата, той постепенно скъсяваше разстоянието между себе си и другия. Който и да беше, май нямаше оръжие. Ръцете му се движеха свободно. Може би просто бе разтревожен шофьор, опитващ се да открие жертвата на инцидента, каза си Гидиън. Тогава мъжът се обърна, за да огледа брега зад себе си. Бледата луна освети лицето на Дрейк Армитидж.

Край на теорията за разтревожения шофьор. Гидиън зачака нетърпеливо, докато Армитидж пак огледа брега и се насочи към джипа. Когато от действията му стана ясно, че бе свършил с огледа на пясъка и смяташе да се върне при джипа, Гидиън се измъкна от сенките и започна бързо да скъсява разстоянието помежду им.

Сякаш предупреден от инстинкта си, Дрейк се извърна в последния миг. Твърде късно. Гидиън врхлетя върху него и двамата се търкулнаха долу.

— Копеле такава!

Армитидж се помъчи да изблъска нападателя си. Гидиън се извъртя и рязко удари гърлото му с ръба на дланта си, което накара другия да изпъшка болезнено. Той се опита да се извърти и да затисне Гидиън, но Гидиън отново смени позицията си и заби коляно в слабините му.

Единственото правило в уличния бой беше, че няма правила.

Ударът попадна малко встрани, ала беше достатъчен, за да тласне Армитидж силно назад. Гидиън се отмести бързо и силният ритник на Армитидж го улучи право в бедрото. Глупаво, каза си той, докато се опитваше да си върне равновесието. Някога, в старите времена, нямаше да допусне такава грешка. Може би прекалено дълго си беше губил времето в корпоративни удари под кръста. Или започваше да остарява. Беше пет-шест години по-възрастен от Армитидж, а тук това имаше значение.

Възрастта обаче носеше и повече познания за коварството, а защо ти е познание, ако не го прилагаш? Гидиън позволи на удара да го

отметне по-далеч, отколкото беше предвидил Армитидж, падна по гръб и се опита да изглежда като съблазнителна мишена.

На Армитидж не му трябваше друга покана. Нададе задавен победоносен вик, скочи и насочи следващия си ритник към главата на Гидиън. Очевидно действаше според теорията, че щом веднъж нещо бе дало резултат, нямаше начин да не подейства и втори път. Но в уличните битки предсказуемостта можеше да бъде и смъртоносна. Гидиън сграбчи глезена му и го извади от равновесие. По-младият мъж изрева гневно.

Гидиън се озова отгоре му още преди Армитидж да беше тупнал на пясъка. Два отсечени удара накараха главата му да отлети на една страна, а после на друга. Когато се свести, джобният нож на Гидиън опираше в гърлото му. Очите на Дрейк се разшириха. Трудно беше да се каже какъв бе цветът им, защото лунната светлина го размиваше, но Гидиън беше почти сигурен, че бяха сини. Опита се да си спомни момента във фитнес клуба, когато се беше запознал с него.

— Това е най-добрият нож, който някога съм ползвал за такова нещо — изсъска Гидиън, когато притисна острието към гърлото на Армитидж. — Само едно джобно ножче. Но вярвам, ще ми свърши работа.

— Вие сте луд.

Армитидж не помръдна.

— Може би. Особено в този момент. Къде е Хана?

— Господи, не знам. Търсех я. Колата ѝ падна от скалата. Опитвах се да я намеря.

— Колата ѝ е паднала, защото си я блъснал с твоята, точно както преди няколко месеца.

— Това е лъжа, по дяволите. Просто се опитвахме да помогнем. За Бога, защо да искам да нараня Хана?

Гидиън не обърна внимание на въпроса.

— „Опитвахме“? Предполагам, това означава, че Вики е наблизно? Естествено, че ще бъде. Няма да те прати сам с такава важна задача. Къде е тя?

— Не знам, казвам ви. Разделихме се, за да търсим Хана. Искахме да ѝ помогнем, Кейдж. Сигурно е ранена, може да лежи някъде в безсъзнание.

— Благодарение на вас.

Гидиън леко натисна върха на ножа.

— Чуйте ме — замоли се Армитидж, — видяхме я, че има проблем с колата. Бяхме зад нея на пътя. Когато отминахме, Вики каза да се върнем и да видим какво е станало. Като се върнахме, джипът беше долу, на скалите. Предположих, че Хана е паднала с него, затова слязох да видя какво става. Но Вики мислеше, че може да се е качила горе на пътя. Тя я търси там, горе.

На Гидиън не му се мислеше за тази възможност. Спомни си израза в очите на Виктория Армитидж, когато гледаше към Хана. Ако Хана се бе измъкнала от джипа преди падането, вероятно щеше да е ранена и уплашена. Лесна цел за една амазонка.

— Ставай.

Гидиън се надигна и дръпна Армитидж.

— Какво ще правите?

Дрейк изгледа ножа, който още беше прекалено близо до врата му.

— Ще намеря Хана. И ако е мъртва, ще се върна тук и ще ти забия ножа в гърлото.

— Вие сте луд. Защо не ме слушате? Ние с Вики само искаме да помогнем.

Оправданията секнаха в мига, когато в мрака отекна изстрел.

— По дяволите! Жена ти има оръжие... — Гидиън усети как стомахът му се вледенява. — Щом всичко свърши, наистина ще те убия, Армитидж, и няма да бързам.

— Не, разберете, трябваше да направим нещо. Всичко се обърка. Нищо не стана. Вики каза, че трябва да направим нещо...

Гидиън не го остави да довърши. Чукна го с ръба на дланта си по гърлото и думите на Дрейк потънаха в безсъзнание заедно със самия него. После Гидиън хукна покрай брега, търсейки път нагоре по склона.

Изпъзвяването до пътя и влизането сред обърканата растителност беше трудната част. Хана беше сигурна, че раненото коляно щеше да поддаде под нея. Болеше ужасно. Това само по себе си стигаше, за да я обездвижи. Но страхът, както разбра, беше друг силен

мотиватор. Наред с отмъщението, щом се наложеше човек да се изпълни със сили и решимост.

Далечният рев на връщащата се кола ставаше все по-ясен, докато Хана с всички сили се мъчеше да се отстрани от пътя. Чувстваше се като ранено животно, ударено от невнимателен шофьор, което се опитва да се добере до храстите, за да умре там.

Не, по дяволите, нямаше да умира. Кракът ѝ гореше, ала иначе нямаше сериозни наранявания. Само няколко синини по ръцете и лицето от падането на пътя, но дебелият памучен тъкан на пътешественическите дрехи не беше допуснала по-сериозни рани. Когато всичко свършеше, щеше да напише благодарствено писмо до отдела за поръчки на фирмата производител. Продукти, които си струват парите, не се срещат под път и над път.

Смехотворните мисли вероятно означаваха, че бе изпаднала в шок, реши Хана. Ирационално беше да мислиш за благодарствени писма в такъв момент. От друга страна обаче това отвлече мислите ѝ от раненото коляно поне за няколко секунди.

Беше навлязла дълбоко сред преплетените тропически растения, когато чу как колата спира край пътя. Тя се отпусна задъхана, притиснала коляното си, и се опита да намисли какво да прави по-нататък. Нямаше представа дали шофьорът щеше да тръгне да я търси, но би се обзаложила, че той щеше да поиска да се увери, че я бе убил. При малко късмет щеше да предположи, че бе паднала долу заедно с джипа.

Тогава чу гласовете.

— Ще слеза да проверя.

Мъжки глас. Който Хана идентифицира, смаяна. Но щом чу женския, реши, че няма смисъл да се прави, че не бе познала високия, остър тембър на Виктория Армитидж.

— Мисля, че не е долу, Дрейк.

— Трябва да е там. Къде ще е?

— Всъщност не видяхме джипа да пада. Може да е имала време да скочи.

— Няма начин. Рефлексите ѝ не са добри, особено с този крак. Виждала си я как се движи в последно време. Още ползва бастуна.

— Не знам, Дрейк. Имам чувството, че не е долу.

— Ще ида да видя.

— Добре — съгласи се Виктория. — Аз ще проверя тук наоколо. Но си прав за едно. Където и да е, не е могла да стигне далеч.

— Първия път стигна до болницата. — В гласа на Дрейк се чувстваше силно отвращение. — А втория път Кейдж се намеси.

— Сега ще се отървем от нея.

— Господи, Вики, дано това вече да свърши, и то завинаги. Става страшно.

— Не се паникьосвай точно сега, Дрейк. Няма начин този път да се измъкне. Ще взема пистолета.

Хана затвори очи ужасена. Пистолет. Вики я преследваше с оръжие. Тя трескаво отвори очи и се огледа. Дъждът я пазеше донякъде, но започваше да отслабва. Тропическите бури не траеха дълго. Трябваше да се възползва от пороя, докато още имаше време.

Скърцайки със зъби, Хана се изправи. Нямахше защо да се заблуждава, че с адреналина и страха щеше да преодолее напълно болката в левия си крак, но все пак направи опит. Нямахше избор. Доктор Енгелхард беше свършил добра работа с коляното ѝ. Сам го беше казал. Ако се окажеше, че не бе така, щеше да го съди, щом се върнеше в Сиатъл.

Мъчително и полека тръгна по-навътре в храсталака. Теренът ставаше все по-суров, огромните късове гранит бяха не по-малко на брой от храстите червен жасмин и гъстите папрати. Проправяйки си път с две ръце, Хана реши да използва камъните като прикритие. Видяха ѝ се по-пригодни да отбиват куршуми, отколкото деликатните разцъфналите храсти.

Скалистият склон даваше добра опора за ръцете. Но по него имаше и множество хлабаво крепящи се камъчета. Дъждът не отслабваше, плющенето му почти заглушаваше шума от движенията ѝ, ала сигурно нямахше да трае още много. Трябваше да намери сигурно скривалище, преди бурята да свърши.

Някои от деликатните тропически храсти не бяха чак толкова невинни, разбра тя, когато стисна здраво една бодлива лоза. Сподави стона си, пусна гъвкавото стъбло и се взря в ръката си. Дъждът отнасяше мътни следи, може би кръв. А може би просто кал.

Очевидното скривалище лежеше сред купчината скали. Пещера, обкръжена от гъста растителност. Изникнала изневиделица, тъмната ѝ уста зейна приканващо сред дъжда. Предлагаше подслон и сянка.

Хилядолетният инстинкт на преследваните и ранените насочи стъпките на Хана към нея.

Тъкмо щеше да се строполи вътре в непрогледния мрак, когато нещо я накара да се замисли. Пещерата се набиваше на очи. Ако Вики Армитидж я забележеше, сигурно щеше да помисли същото като нея, а самата тя щеше да седи вътре като вързана примамка.

Сподавяйки отчаяния си стон, Хана си пое дъх и се огледа. Над пещерата се простираше необгледна бъркотия от гъста растителност и скали. Ако успееше да се изкатери над отвора, щеше да продължи нагоре.

Започна да се изкачва с мъка покрай входа на пещерата. Ако кракът не я болеше толкова много, щеше да ѝ бъде по-лесно. Теренът не беше толкова труден за човек с два здрави крака. Вики притежаваше два здрави крака, напомни си Хана. Тренирани от редовно тичане, с които буквално можеше да хвърчи подире ѝ. И оръжие.

Дяволите да го вземат. Тази жена имаше не само докторска титла пред името си, но и пистолет в ръцете. Понякога животът бе ужасно несправедлив.

Няколко камъчета се изтърколиха под краката ѝ. Дъждът отслабваше. Ако Вики беше достатъчно близко, можеше да е чула шума. Последва само тишина и Хана продължи да се катери. В момента не можеше да направи нищо друго.

Огромна папрат ѝ препречи пътя. Тя се запита дали можеше да мине през нея. Май нямаше да има сили да я заобиколи. Папратта се оказа услужлива. Слегна се под тежестта ѝ и когато тя я прелази, се озова сред гъсталака над отвора на пещерата. Легна задъхана и се запита каква полза бе имало от усилията ѝ.

Въпросът остана без отговор. Когато поривът на вятъра плисна стена от дъжд върху неподвижното ѝ тяло, от мрака изникна Вики Армитидж. Хана премига мъчително, когато другата жена се появи пред пещерата. Вярно беше, наистина имаше оръжие. Хана беше абсолютно сигурна, че Вики умееше да стреля. Легнала неподвижно на влажната, кална земя, тя се запита колко ли късмет би могъл да има един професионален консултант.

Вики не се тревожеше, че някой може да я изненада. Явно внимаваше, за да не пропусне евентуално скривалище. Може би проучваше терена по сектори или в концентрични кръгове. Каквато и

техника да прилагаше, Хана беше сигурна, че бе брилянтна и методична.

Луната изплува от разкъсаните облаци. Хана помисли, че ще трябва да прати две благодарствени писма на фирмата, от която беше поръчала дрехите си. Твърдият памучен плат не само беше я запазил при падането от джипа, но и маскировъчният зелен оттенък на ризата и панталоните я беше направил част от растителността, забулена с покривалото на нощта. Мислейки за дрехите, Хана се сети и за колана си.

Беше широк пет сантиметра, гарантирано изработен от британска кожа за хамути, с тежка месингова катарамата. Тъкмо като за пътешествия в тропиците. Нямаше да бъде особено полезен срещу пистолет, но можеше да ѝ послужи другояче. Бръкна полека под себе си, като се стараеше да не вдига шум, и откопча катарамата. Без да изпуска противничката си от поглед, внимателно издърпа колана. Уви единия му край около китката си точно когато Вики се обърна и забеляза тъмния вход на пещерата.

Точно както беше предположила, Вики веднага се запъти към зеещата тъмна дупка. Но спря точно пред нея.

— Хана?

В гласа ѝ се усещаше нездрава възбуда. По гърба на Хана пропълзя хладна тръпка. Тази жена наистина се забавляваше.

— Хана, трябваше да ме послушаш. Трябваше да ми дадеш дневниците и документите на Елизабет Норд. Постъпи глупаво и сега ще си платиш. Защото тези дневници ще станат мои. Аз ще намеря истината в тях.

Настъпи тишина. Хана беше затаила дъх. Вики пристъпи към пещерата.

— Норд съсипа баща ми с лъжите си. Чуваш ли ме? Той беше блестящ, а тя разруши кариерата му. Опитал се е да ѝ помага в началото, да ѝ подаде ръка в професията. Тя го използвала и после го изоставила. Много пъти ми го е разказвал. Тя го е използвала! Имаш ли представа какво му е направила? Когато умря, беше слаб и жалък. Пропи се. Тя го уби, Хана! Все едно го е застреляла. Дори не му даде бърза смърт. Години му трябваха, за да умре. Години, през които гледаше как репутацията му се смалява и изчезва. Години, през които заемаше второстепенни преподавателски постове. Години, през които

най-добрите списания отхвърляха трудовете му. Години, през които знаеше, че е прав, че Норд греши и че няма как да го докаже.

Хана рискува да си поеме дъх, докато Вики пристъпваше още по-близо до пещерата.

— Излизай, Хана. Знам, че си вътре. Това ти е присъщо, да бягаш и да се криеш. Ти си като леля си, нали? Щеше да използваш връзката си с Норд, за да напишеш единствената книга за нея, която хората със сигурност ще прочетат. Никой не даваше и пукната пара за книгите, които баща ми написа за Елизабет Норд. И щеше да направиш така, че лъжите на леля ти да останат за следващите поколения. Но аз няма да го допусна. Баща ми знаеше, че тя е лъгала. Каза ми го. Но никой не го слушаше. Мен обаче ще ме чуят, Хана. Кълна се, ще ги накарам да ме чуят. Знам всичко от петнадесетгодишна, когато гледах как баща ми започва да се пропива. Ще накарам хората да признаят истината. Ще използвам дневниците на Норд, за да разруша репутацията ѝ. Няма да допусна една малка нещастница като теб да застане на пътя ми.

Хана загледа как Вики влиза в пещерата. Това май беше единствената ѝ възможност. Премести се към ръба над входа. Добре би било да има с какво да отвлече вниманието на Вики, когато излезе от пещерата. Внезапно медальонът на врата ѝ започна да пари.

Дръпна старата верижка. Тя изпука и висулката се озова в ръката ѝ.

— По дяволите, Хана, къде си?

Вики изскочи от пещерата.

Хана метна медальона към храстите отсреща. Той се удари в един камък и издрънча. Ръката на Вики се вдигна в класическа стрелкова позиция и изстрелът раздра ноцта. На Хана ѝ се стори, че можеше да оглушее завинаги.

Скочи и тупна тежко върху Вики. Сблъсъкът остави и двете без дъх, но Вики пое основната сила на удара. Тя се отпусна под Хана и пистолетът падна от ръката ѝ.

Хана осъзна почти веднага, че нямаше достатъчно сили, за да надвие противничката си, дори с предимството, което имаше. Вики Армитидж беше прекарала твърде много време в залата с тежести във фитнес клуба и в тичане. Силата и издръжливостта ѝ бяха невероятни.

Но гневът, овладял Хана, докато лежеше в агония на пътя, бушуваше във вените ѝ. Усети как Вики се размърдва под нея и разбра,

че се пресяга към оръжието. В същия миг Вики заби брутално лакътя си в ребрата ѝ. За една мъчителна секунда Хана се запита дали не ѝ бе счупила нещо. Но нямаше време да разбере.

— Проклетата глупава малка кучка!

Вики се изви отново и този път успя да избута Хана.

Хана изпъшка и падна настрани. Видя как Вики се изправя на колене и се надвесва над нея. Красивото лице беше изкривено от гняв. И пак замахна.

Хана успя да отметне глава настрани и пое удара с рамото си, което веднага изтръпна. Но това беше лявото рамо, а здравият кожен колан с висящата месингова катарама беше увит около дясната ѝ китка. Тя я изстреля напред.

Коланът разцепи въздуха със свистене, подобно на камшик. Вики не очакваше противничката ѝ да има оръжие и тежката катарама я хвана неподготвена, разрязвайки бузата ѝ. Тя изкрещя от болка и гняв и се изви назад, за да стигне до пистолета.

Испаднала в паника от това, че пистолетът лежеше само на метър от двете им, Хана се надигна на колене. Болка прониза лявото. Но страхът и яростта я заглушиха. Тя замахна отново с тежката катарама. Вторият удар попадна върху ръката на Вики, без да причини особени вреди, ала я накара да залитне. Хана реши да се цели пак в лицето ѝ. Всяка жена, особено такава красавица като Виктория Армитидж, инстинктивно щеше да се опита да запази лицето и очите си.

Теорията подейства за още едно замахване. После Вики се хвърли към пистолета. Хана се метна върху противничката си и дългите нокти на Вики посегнаха към очите ѝ. Тя моментално наведе глава и се помъчи да увие колана около врата на другата.

Вики разбра какво става и силно я блъсна, а после посегна към оръжието.

Но Хана се беше търкулнала върху него. Металът се впиваше в гърдите ѝ, докато лежеше задъхана на мократа земя. Отчаяно посегна под себе си и стисна дръжката.

— Стой, Вики. Спри веднага, иначе, Бог да ми е на помощ, ще те застрелям. Кълна се.

Вики замря, когато Хана вдигна оръжието с две ръце и го насочи към нея. Свирепият ѝ поглед се премести от пистолета към лицето на Хана.

— Не знаеш как да си служиш с това.

— Да не се шегуваш? Аз съм племенницата на Елизабет Норд, забрави ли? Тя е извор на полезна информация за едно младо момиче. Истински образец.

Вики я изгледа свирепо, ала не се опита да ѝ отнеме оръжието. Добре, помисли Хана. Защото трепереше толкова силно, че на Вики нямаше да ѝ бъде по-трудно, отколкото да отнеме бонбон от дете.

Тогава една друга ръка се пресегна да вземе пистолета от нея. Позната мъжка ръка, придружена от познат суров глас.

— Сега аз поемам, Хана. Стига ти за една нощ. — Пръстите на Гидиън стиснаха оръжието. — Мисля, че и на мен.

Няколко секунди Хана се взираше в мрачното лице на Гидиън и се питаше дали шокът не я караше да халюцинира. Но той изглеждаше много материален и много истински. Ръката ѝ пусна пистолета.

— Медальонът — прошепна тя. — Трябва да намеря медальона.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изкара ми акъла, не разбираш ли? — Гидиън нервно прокара пръсти през косата си и спря за миг, колкото да погледне към Хана, сгушила се на лелиния си диван. — Не мога да си спомня откога не съм се плашил толкова.

— И в най-големите сделки ли?

— Приеми съвет от един много сприхав мъж, Хана. Не се шегувай с това. Още се възстановявам. Чувството ми за хумор вероятно ще се нормализира последно. — Той продължи да крачи напред-назад. — Когато чух изстрела, помислих, че ще полудея. Още не мога да повярвам, че си успяла да вземеш оръжието от Вики.

— Бях бясна.

— Ъхъ. — Той спря отново. — Познато ми е. Господи, каква бъркотия. — Изглежда я любопитно. — Щеше ли да стреляш?

— Сигурно. Ако успееш навреме да разбера точно как — призна Хана.

— Не си знаела? — Изглежда я смаян. — Тогава какво говореше, че си научила от леля си?

— Почти не съм се виждала с нея, докато растях, Гидиън. Когато идваше на гости, не ме е учила как да стрелям. Но съм гледала много телевизия. Номерът е да изглеждаш и да говориш така, сякаш наистина ще стреляш.

Той поклати глава.

— Наистина си в добро настроение, като се има предвид какво преживя.

— Сигурно е от облекчението. — Тя полека започна да разтрива лявото си коляно, облегнала изпънатия пред себе си крак на една възглавница. — Хапчето, което ми даде докторът, сигурно също е подействало.

Гидиън се приближи неспокойно към дивана и клекна до нея.

— Как е кракът?

— Боли.

— Зле ли е наранен, какво казва докторът?

— Не. Смята, че ще се оправи след няколко дни. Просто известно време ще боли ужасно.

Той погледна към крака и после към нея.

— Вики не действаше разумно, а и по принцип не се плаши лесно. Както те гледаше, ми се стори, че само оръдие може да я спре.

— Знам. Беше бясна. — Хана се облегна назад, когато Гидиън започна нежно да разтрива коляното ѝ. — Обаче и аз бях.

— Какво си ѝ направила на лицето?

— Драскотината ли? Бих се нечестно. Приложих ѝ катарамата на колана си. Тя беше ужасно силна, Гидиън. А аз не бях във форма с тоя проклет крак. Помислих, че при такива обстоятелства номерата са позволени.

— Щом тя е била въоръжената, едва ли бих казал, че си се възползвала от нечестно предимство. Освен това в такава битка не мислиш дали играеш честно. Стремиш се да победиш.

Тя се усмихна слабо.

— Съвет от експерт?

— Ужасно си права. — Той продължи да разтрива мълчаливо коляното ѝ. — Когато видях джипа долу, стори ми се, че ще полудея.

— Точно така стана и когато се връщах в Сиатъл от дома на онези мои приятели, Гидиън. Изведнъж в огледалото светнаха фарове и ме заслепиха. Колата беше много близо до мен. После бързо зави настрана, за да ме избута. Когато фаровете почти ме заслепиха, си спомних. Още не мога да си припомня всичко, но помня онези фарове и после колата, която ме притисна. Предишния път извъртях волана, без да мисля, бях шокирана. Ала този път го изправих и натиснах спирачките. За съжаление не беше достатъчно, за да задържи джипа на пътя след удара.

— Но ти е дало време да излезеш — каза Гидиън. — Слава на Бога за малките благодеяния.

— Сега какво?

— Тоест, с Вики и Дрейк? Тукашната полиция май сега по-лесно ще повярва на нашата версия. Има много доказателства, включително дрънканиците на Дрейк пред полицаите. Но чарът му не върши работа.

— Сигурно те са претърсвали апартамента ми, когато бяхме излезли с теб на вечеря. Защо ли не са взели нищо?

— Едва ли са имали такова намерение. Кражбата на дневниците щеше да бъде прекалено очевидна. Как ще може Вики да се появи на академичната сцена след няколко месеца с всичките лични дневници на Норд, без да предизвика въпроси? Сигурно е искала да види какви данни си донесла. Брат ти каза, че загубил ключовете ти. Сигурно Дрейк не е имал проблем да ги вземе в клуба.

— Какво щяха да постигнат, като ме убият?

Устата на Гидиън се изпъна в тънка линия.

— Ако ти беше изчезнала, лелините ти документи рано или късно щяха да се озоват в някоя библиотека или изследователска фондация. Тогава Вики щеше да има достъп до тях. Но сигурно е смятала, че ще може да уговори брат ти да ѝ позволи да работи с тях след смъртта ти. Направили са си труда да се запознаят с него и са поддържали приятелски отношения. Нямало е да бъде особено трудно да го убедят да им даде купчина книги и документи, които за него не биха представлявали и най-малък интерес.

— Семейство Армитидж бяха големи клечки за моя малък колеж. Сигурна съм, че във факултета са изтръпнали от радост, когато те са им предложили да четат лекции през зимния семестър — грижливо планирано предложение. За щастие не са знаели, че Елизабет Норд се е оттеглила в Санта Инес, иначе можеха да я преследват там. Леля не правеше компромиси с уединението си. Само роднините знаеха къде е била в последните години.

— Осъзнали са, че ти си ключът, когато са прочели некролога ѝ и са разбрали, че всичко остава на племенницата от Сиатъл. — Гидиън се засмя беззвучно. — Искам да излязат от живота ти.

— И аз. Никога никой не ме е мразил така, както Вики. Смешното е, че ѝ завиждах. Мислех, че разбирам силата на желанието за отмъщение, но трябва да призная, тя го изведе на нови висоти.

— Обвинява леля ти за това, че баща ѝ не е станал светило в антропологията. Истината е, че той просто не е можел да стане светило. Като се съди по това, което пише Норд в дневниците си, Скъпия Роди е бил компетентен, но не и блестящ. Тя не е направила нищо, с което да спъне кариерата му, просто го е задминала, когато се е изкачила на върха.

— С една лъжа, Гидиън.

Той се усмихна.

— Но грандиозна, не е ли така? Трябва да ѝ се възхищаваш за тази дързост.

— Знам. Останалите ѝ антропологични изследвания са напълно законни, сигурна съм. Беше блестяща жена и щеше да бъде водеща фигура в академичния свят дори без книгата за остров Ревелейшън.

— Не се и съмнявам.

— Мисля, че не е съчинила мита за амазонките от остров Ревелейшън само за да даде тласък на кариерата си. Струва ми се, че го е направила, защото е искала да разтърси другите изследователи. Да ги накара да мислят внимателно какви изводи си вадят, когато разглеждат жените от различни обществени групи. Много лесно е да сложиш етикети на половете и тези лесни предположения са причинили сума ти вреди. По нейно време възгледите са били особено стеснени. Кой знае? Може би дължим някои от сегашните свободи на жените именно на мита, който леля ми е създала. Книгата ѝ е оказала силно влияние през годините. Трудно е да я обвиним за това, което е направила.

— Трудно е за теб. Вики Армитидж нямаше проблеми.

Хана изпръхтя.

— Ако не беше леля ми, младите жени като Виктория Армитидж вероятно нямаше и да помислят да се занимават с антропология.

Гидиън се усмихна.

— Сигурно.

— Знаеш ли кое най-много безпокоеше Вики? — продължи замислено Хана.

— Кое?

— Слабостта на баща ѝ. Искала е да го боготвори, а не е могла. Той просто не е имал академичното положение, което тя е искала да има. Пропил се и това никак не ѝ харесвало.

— И обърнала омразата си към Елизабет Норд, задето е превърнала баща ѝ в такъв слаб човек? Доста сложно.

— Но има смисъл — каза Хана. — Тъжното е, че бащата на Вики е бил прав за остров Ревелейшън. Леля е фалшифицирала изследването. Сигурно е излизал от кожата си, когато никой не е искал да го чуе.

— Хана, причината никой да не слуша Хамилтън е, че работата му вече не е можела да се сравнява с тази на Норд. Ти сама каза, че в началото на 40-те години именно нейните статии са били публикувани

и високо оценявани. В сравнение с тях неговите са били педантични и сковани. Хората още тогава не са му обръщали внимание. Ако колегите са го признавали и уважавали колкото нея, нямало е да изглежда дребнав и отмъстителен в опитите да дискредитира работата ѝ на остров Ревелейшън.

— Тя е разбрала защо той е искал да се ожени за нея — изрече замислено Хана. — Заподозряла е, че просто се опитва да я използва. Ако се беше омъжила за него и беше взела името му, вероятно щяха да продължат да публикуват съвместно. Ударението щеше да пада върху името на Хамилтън и понеже е мъжът в отбора, сигурно е щял да бъде уважаван като старши изследовател. В семейните екипи обикновено се приписва повече тежест на съпруга.

— Това не е попречило на Вики да се омъжи за Дрейк. Дори аз виждам, че тази жена има мозък в главата.

— Само че няма и капка такт. За да оцелееш в академичния свят, ти трябва дипломатичност, Гидиън. Вики е имала нужда от Дрейк и е била достатъчно умна, за да го осъзнае. Именно той е можел да ѝ издейства финансиране. Той е онзи, който знае как да се държи във факултетските среди, чия ръка да стисне, с кого да поговори. Щеше да ѝ проправи пътя, а интелигентността ѝ да свърши останалото. Съюзът щеше да трае, докато на Вики не ѝ хрумне, че вече няма нужда от него. Но според мен тя нямаше да разбере, че винаги ще има нужда от него. В края на краищата егото ѝ щеше да я накара да го зарече, а това би било грешка.

— Сама по себе си е страшна — изрече Гидиън.

— Невероятно.

— От друга страна — измърмори той, — и ти можеш да бъдеш доста страшна.

— Не думай. Видях те какво направи с Дрейк Армитидж. Ти си един противен уличен побойник, Гидиън. Но май вече го знам. Военните не знаят какво са изпуснали, когато си решил да влезеш в корпоративния свят. Кракът ми е по-добре, благодаря ти.

— А останалото?

— Мисля, че адреналинът започва да намалява. Вече не съм толкова нервна. Божичко, колко странно. Така ли е винаги след бой?

Гидиън се вгледа в нея.

— Различно е. Но винаги си като в шок.

— Изглеждаш достатъчно спокоен. Като опря ножа в гърлото на Дрейк, разтрепери ли се?

— Разтреперих се — изрече отчетливо Гидиън, — когато чух изстрела. Остарях с няколко години. Тогава реших, че съм много стар за такива вълнения. Знаеш ли какво ме разстрои?

Хана се смръщи.

— Вече знам. Помисли, че съм луда, защото исках да намеря медальона.

— Стигнах до очевидното заключение, че схватката с Вики трайно е увредила мозъка ти.

— Медальонът е много важен за мен, Гидиън.

— Представям си. Човек, който мисли само как да намери едно евтино бижу, след като се е борил за живота си, явно има странни приоритети.

— Не разбираш.

— Не разбирам. Но няма да споря. Сигурно е от шока. Хората правят странни неща, когато са в шок. Ти си намери скъпоценния медальон, а аз намерих теб. Склонен съм да кажа, че резултатът е равен.

Хана го изгледа неспокойно.

— Какво те накара да дойдеш, Гидиън? Защо тръгна след мен?

Той впи очи в нейните.

— Знаеш отговора.

— Сметнал си, че Вики и Дрейк са опасни?

— Не. Започнах да мисля така едва след като реших да дойда на Санта Инес. Не исках да седиш сама в къщата на леля си и да умуваш над дневниците ѝ, а призракт ѝ да се носи наоколо ти.

— Доста мелодраматична картина.

— Понякога, когато се разтревожа за теб, ставам мелодраматичен.

Хана си пое дълбоко дъх.

— Толкова много ли означава за теб присъствието ми в Тусон до края на лятото, Гидиън?

— Обсъждаме го от няколко седмици и ти го знаеш.

— Така ли?

Той стана и полека тръгна към стола срещу дивана.

— Моля те, не отклонявай разговора, Хана. Достатъчно добре се познаваме за такива игрички.

— Не съм сигурна, че се познаваме дотолкова, и не играя игрички, Гидиън. Дойдох тук, за да взема решение за някои много важни неща в живота си. Станалото тази вечер с Вики и Дрейк не променя нищо. Все още имам да решавам.

— Няма нужда да решаваш тук.

— Напротив, точно тук трябва да реша. Бях права, като дойдох. Точно тук имам нужда да бъда, докато премислям.

— Какво да премисляш, за Бога?

Сега чертите на Гидиън бяха твърди, очите му далечни и неимоверно ярки. Беше въввлечен в поредната битка и го разбираше.

— Най-малкото, трябва да реша дали да пиша книга за леля си.

— Няма нужда да седиш тук, за да го решиш.

Устата ѝ изобрази крива усмивка.

— Казах ти, не разбираш.

— Обясни ми — предизвика я той.

— Не мога.

Това беше самата истина. Хана не знаеше как да изрази с думи онова, което беше сигурна, че ще направи с нея книгата за Елизабет Норд. Гидиън щеше да изпадне в ярост, ако разбере, че онова, което искаше, бе застрашено от самото съществуване на дневниците. Разяри ли се, беше опасен.

Той се наведе рязко напред, подпрял лакти на коленете си.

— Истинската причина да избягаш тук е, че искаше да ми се изплъзнеш, нали?

Тя се поколеба.

— Донякъде, предполагам.

— Но не се получи.

— Така е.

— Затова престани да бягаш, Хана. Ела с мен в Тусон.

— Не.

— Божичко, Хана, защо така се инатиш?

— Защото ми трябва време да помисля. Дойдох тук точно с такава цел и смятам да довърша започнатото. Ще трябва да се върнеш в Тусон сам, Гидиън, защото не мога да мисля ясно, когато си наблизо. Вече съм ти го казвала.

— Това, че не можеш да мислиш ясно, щом съм при теб, не ти ли говори нещо?

— Говори ми, че имам нужда известно време да бъда сама. — Медальонът на шията ѝ пареше и тя машинално вдигна ръка, за да го докосне. — Трябва сама да взема решения.

— Ти си свързана с мен. Решенията ти ме засягат. Не го ли разбираш? — Загледа я как си играе с медальона и в очите му блесна безсилна неприязън. — Ела с мен в Тусон и ще сменя това глупаво нещо с диамант.

Хана го изгледа втренчено и се разсмя.

— О, Гидиън — изрече, без да престава да се смее, — каква глупост изрече.

Той въздъхна.

— Знам. Отчаян съм. Освен това диамантите няма да ти стоят добре. Не отиват на маскировъчни дрехи.

— Май си прав.

— Хана, моля те, не ми се противи.

— Трябва ми време. Ще остана тук и ще мисля върху много неща, а ти се връщаш в Тусон.

Гидиън я загледа мълчаливо. Знаеше, че говори сериозно.

— Колко?

— Колко време ще ми трябва, за да реша? Не знам.

— Няма да мислиш за тази проклета книга за Норд. А за нас.

Тя се замисли.

— Да, донякъде.

Но всичко беше свързано с книгата.

— Не „донякъде“. Определено ще мислиш за нас двамата.

— Да.

— Хана, нека да остана.

— Имаш да въртиш бизнес.

Той изруга тихо.

— Може и да не е така. Балънтайн сигурно вече е превзел персонала ми и е дал репутацията ми на другите корпоративни акули да я късат и дърпат.

— Той не може да те смачка, каквото и да прави. Може да те заличи финансово, но пак няма да те смаже. Не виждаш ли, Гидиън? Точно заради това можеш да си позволиш да не влизаш в бой с него.

Той никога не може да ти причини онова, което ти си причинил на баща му. Има нещо у теб, което никога няма да бъде победено. И то няма нищо общо с бизнеса ти или с репутацията ти. Много по-дълбоко е. Някой ден той ще го разбере и ще се откаже от войната. Твърде умен е, за да си удря до безкрай главата в стената.

— Точно сега хич не ми пука за Хю Балънтайн. Ти... Ти ме подлудяваш, не разбираш ли? Не искам да те оставям тук сама.

— Нямах избор — изрече тя протичко.

Гидиън я изгледа и разбра, че това бе самата истина.

— Да му се не види...

Гидиън отлагаше неизбежното, колкото можеше. Отиде още няколко пъти в полицейския участък, за да изясни подробностите и да се увери, че властите в Сиатъл бяха уведомени. Настоя да заведе Хана на лекар, за да прегледа пак крака ѝ. Накупи храна. Разчисти кухнята ѝ. Но накрая не останаха повече предлози. На следващия ден той напусна остров Санта Инес. Стигна на летището безсилен, сърдит и дълбоко в себе си уплашен. Рядко му се беше случвало да се страхува истински.

Нещо ставаше в упоритата глава на Хана. Нещо, което просто не му беше понятно. Толкова женско, че му се струваше извънземно. Той искаше да отстоява позицията си, да се бори, ала за първи път в живота си нямаше и най-малката представа как да съкруши врага. Затова замина, защото за момента нямаше никакъв избор. Трябваше да рискува.

Хана усети тъга, обагрена с облекчение, докато наблюдаваше как колата на Гидиън изчезва в края на алеята. Подпирайки се на бастуна, полека се върна в къщата. Нямаше никакъв друг начин. Никакъв избор.

Денят отминаваше бавно. Тя остави крака си да почива, пиеше студен чай и се опитваше да не мисли за нищо. Мисленето трябваше да почака до сутринта.

Сутринта изгря с обещанието за задушавача горещина. Обу маслинозелени шорти и облече спортна риза с къси ръкави. Когато влезе в дневната, видя най-напред дневниците.

Те я чакаха. Като че ли винаги я бяха чакали. Виждаше ги, накъдето и да се обърнеше. Приканваха, настояваха, обещаваха.

Написването на книгата щеше да промени всичко. Тя щеше да избере път, който щеше да ѝ отнеме власт в едни области и да ѝ даде в други. Но поемеше ли по него, никой толкова силен като Гидиън не би могъл да стои близо до нея. Щеше да го извърви сама, също като леля си.

Елизабет Норд беше вървяла по пътя си достатъчно охотно, помисли Хана. Всъщност леля ѝ се беше гордяла с това. И тя би могла. Само трябваше да напише книгата. И животът ѝ вече нямаше да бъде същият.

Ала така щеше да стане и ако решеше да иде при Гидиън. Животът ѝ щеше да се промени. Неговата лична сила беше опасна за нея в някои отношения. Решеше ли, той можеше да я завладее изцяло, а естествената му арогантност вероятно често щеше да решава да постъпи точно така. Ръцете ѝ щяха да бъдат заети да го обича и в същото време да се държи за него.

Да го обича. Думите се плъзнаха в ума ѝ и я стреснаха. Не беше мислила така, не беше искала да мисли така. Любовта беше опасна. Нещо, с което една умна жена не би рискувала, освен ако не бе сигурна, че получава в замяна силна, дълбока любов. Норд го беше разбрала и не се беше поддала на това чувство. Гидиън също беше успял да избегне отслабващата сила на любовта. Нямаше гаранция, че някога щеше да обикне някоя жена безрезервно. У него имаше нещо твърде далечно и скрито, прекалено много твърдост, сила и независимост.

И тя можеше да стане такава, ако напишеше книгата. Медальонът на шията ѝ пареше. *Свободна.* Никога вече нямаше да се забърква с чуждите проблеми. Повече нямаше да позволи чуждата слабост да я повлича надолу. Състраданието и съчувствието вече никога нямаше да оцетяват личната ѝ сила. Само трябваше да напише книгата.

Застанала нерешително на верандата, помисли дали да не се поразходи покрай брега. Беше искала да бъде сама, но изведнъж това я уплаши. Отказа се от разходката, влезе вътре и намери ключовете от новия джип, който Гидиън беше наел за нея.

Никога повече нямаше да шофира спокойно. Две катастрофи за толкова кратко време стигаха, за да пречупят дори амазонка, а Хана не беше сигурна, че бе направена от такъв материал. Въпреки това се

принуди да подкара джипа към града. Нямахте да допусне нещо да я принуждава да стои само у дома. Постара се обаче да не поглежда настрана, когато стигна мястото на катастрофата. Силата на волята беше хубаво нещо, но нямаше смисъл да я подлага на крайно изпитание.

Розовият хотел на брега, построен през холандската колониална ера, ѝ осигури обществен телефон и малко уединение. Поколеба се няколко секунди и набра номера на брат си. Той вдигна веднага. Гласът му прозвуча облекчено и в същото време тревожно.

— Хана! Откачам от тебе това лято. Току-що ми се обади Гидиън. Не е на себе си. Каза ми какво е станало. Добре ли си?

— Добре съм. Малко натъртена, но съм добре.

— Не мога да повярвам за Вики и Дрейк. Гидиън каза, че си се била с нея.

— Прав беше за гръдните ѝ мускули. Силна е като кон.

— Сигурно е фурия в леглото. Питам се как ли се справя Дрейк.

— Вие, мъжете, само за това мислите. Не забравяй, че и той прекарва много време във фитнеса. Сигурно успява да се справи. И докато ти се възхищаваше на гръдните мускули на Вики, аз пък имах възможност да оценя бицепсите на Дрейк. Слушай, Ник, не ти се обаждам за това.

— А за какво?

— Да те чуя.

Той се изкиска.

— Самотна ли се чувстваш?

— Донякъде.

— Не трябваше да отпращаш Гидиън.

Хана набръчка нос.

— Разказа ли ти?

— Каза, че инатът ти е равен само на глупостта ти.

— Умее да си служи с думите.

Гласът на Ник омекна.

— Наистина ли си добре, Хана?

— Да. — Така беше. — Само имам да помисля за някои неща.

— Мога да дойда утре, ако ти трябва.

— Благодаря, но съм добре, наистина.

— Гидиън не е.

— Така ли?

— Изкарала си му ангелите.

— Преувеличаваш — възрази тя сухо.

— Напротив. Забравяш, че го познавам и в области, където не си го виждала. Знам как действа на корпоративно равнище. Много уважавам хората, които са в състояние да му вдъхнат ужас.

— Не е по-изплашен от теб. Просто е бесен, защото не стана както той искаше.

— Може би затова е толкова нервен. Свикнал е да става както той иска, Хана.

— Знам. Чао, Ник. Ще ти се обадя, когато бъда готова да си замина отгук.

Затвори с чувство на облекчение. Заброди из кривите улички около хотела и започна да се заглежда във витрините, без да вижда изложеното. По едно време тръгна по една калдъръмена уличка и стигна до дворчето, където беше купила картата за Гидиън. Видя куп такива карти и се почувства странно.

Когато се върна във вилата, под мишниците ѝ личаха две влажни петна. За първи път предпочете леля ѝ да беше инсталирала климатик вместо живописните вентилатори по таваните. Трудно мислеше в такава жега.

Не, реши тя, докато обличаше банския костюм. И тук, и в Сиатъл щеше да мисли еднакво трудно. Не можеше да се съсредоточи и поради други причини. Познанията по популярна психология ѝ стигаха, за да е наясно, че на някои равнища се опитваше да избягва проблемите, които се бяха очертали съвършено ясно, преди семейство Армитидж за втори път да изблъскат колата ѝ от пътя. Мъчеше се да не мисли за чувствата си към Гидиън Кейдж.

Пред нея имаше два пътя. Тръгнеше ли по единия, си отрязваше възможността за втория. Тъкмо тази увереност правеше решението страшно. Налагаше се да избира.

Тръгна към заливчето, отмина палмите и нагази в кристалната вода. Наслаждаваше се на хладината ѝ по мократа си от пот кожа, когато заплува полека навътре и стигна място, където брадичката ѝ едва се подаваше над водата. Малки вълнички игриво плискаха лицето ѝ. Стъпи на дъното и се отпусна.

Два пътя. Единият — блестящият, привлекателният път на неповторимия личен успех. Простираше се и назад, и напред. Обърнеше ли се, за да погледне зад себе си, Хана виждаше другите жени, които бяха носили медальона. Те бяха горди, силни, студено ярки жени, чиито гени притежаваше в съвсем малка степен. Можеше да бъде като тях. Изобщо не се съмняваше в това. Направеше ли критичната стъпка, щеше да бъде доволна от решението си. Напълно удовлетворена. Това обещание беше ясно като водата около нея. Нямахше да има съжаления.

Вторият път вървеше само напред, но беше неясен и нефокусиран. Имаше завои, които погледът ѝ не обхващаше. Не се знаеше какво я чака, ако отидеше в Тусон. Връщането при Гидиън изискваше сила, но съвършено различна.

Написването на книгата щеше да реши всичко.

Не можеш да имаш всичко. Трябва да избереш.

Отново заплува и се гмурна няколко пъти, когато ѝ стана много горещо. Поне инцидентът с Дрейк не я беше отказал от плуването. Кракът не я болеше във водата. Чувстваше се отново цяла и силна.

Гидиън беше твърд. Ако отидеше при него, трябваше да бъде готова за тази твърдост. Рисковете бяха много. Той можеше да престане да се интересува от нея. Можеше никога да не се научи да обича. Тя можеше да не понесе или да не успее да смекчи неговата понякога разрушителна власт. Той можеше да я обърне срещу нея.

Замисли се, отпусната по гръб. Това не я тревожеше толкова, колкото би трябвало предвид обстоятелствата. Не защото си въобразяваше, че у нея има любов колкото за двама им, а просто защото не се плашеше от риска, който би поела, ако отидеше при него.

Можеше да се справи с Гидиън Кейдж. Тази мисъл я изненада.

Излезе полека от водата и застана на брега, хванала медальона. Изборът беше мъчително ясен. От една страна, получаваше това, което много хора нямаха — втори шанс да се сдобие с нещо, което беше пропуснала преди няколко години. Би могла да има всичко, което беше имала Елизабет Норд.

Изкачи се внимателно сред скалите на единия край на заливчето. Застана на най-външната скала и погледна към прибоя, който се мъчеше да проникне в защитените вътрешни води. Пенещата се вода я

плискаше, предизвиквайки я да рискува, да се гмурне и да заплува. Усети как вълните ѝ предават енергията си.

Искаше да получи всичко. Но в живота не ставаше така. Трябва да избираш. Тя трябваше да реши кое желаше по-силно.

Свали медальона и го протегна над яростния прибой. Долу беше много дълбоко.

Пое си дълбоко дъх и женски гласове от последните три века зазвучаха предупредително в главата ѝ. Тя не им обърна внимание. Това беше нейното решение. И хвърли медальона в морето. Той блесна под слънцето и изчезна завинаги под вълните.

Тогава най-после Хана разбра истината. Която я разтърси.

В медальона нямаше толкова сила, колкото у самата нея. Бъдещето ѝ беше в собствените ѝ ръце.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Този път Вегас нямаше да му свърши работа. Картите не вървяха добре, но това не изненадваше Гидиън. Не внимаваше в тях. Не можеше да мисли за друго освен за Хана. Кимна разсеяно на крупиецо, отдалечи се от масата за блекджек и тръгна да търси нещо за пиене. Нямаше да му бъде трудно. Покрай игралната площ на огромното казино имаше много барове.

Той избра едно познато място, закътана маса, която го скриваше и същевременно му позволяваше да наблюдава оживлението наоколо. Под разкошните полилеи, предназначени да осветяват една безкрайна нощ, мъже в бермуди хвърляха зарове редом с жени във вечерни рокли. Вегас беше образец на уравниловка, щом ставаше дума да се вземат пари от хората.

Уискито се затопли в ръката му. След няколко минути щеше да отиде на друга маса за блекджек, но идеята не успяваше да го въодушеви. Вегас вече не функционираше в отредената си роля. Вече не му осигуряваше прилива на адреналин или краткото подобряване на настроението, щом спечелеше. Онова, което действително го тревожеше, беше, че дори не му пукаше, когато губеше. Не чувстваше никакви съжаления. Искеше само едно — да устрои бъдещето си с Хана.

Беше дошъл за няколко дни във Вегас, защото не можеше да понася чакането. Беше заминал тихомълком от Тусон с надеждата, че блясъкът и фалшивата възбуда щяха да отвлекат мислите му от Хана. Но прекрасно можеше да си отиде у дома. Вегас не му вършеше работа.

— Късметлия, както винаги, а, Кейдж?

Гласът като че ли не го изненада.

— Нямаш ли си друга работа, че пак ме следиш, Балънтайн?

Хю Балънтайн седна и закри мъжа, в когото Гидиън упорито се взираше.

— Не. В момента нямам. — Отпи от мартинито, което държеше в ръка. Ярките му сини очи бяха забулени и бдителни. — Обадох се в офиса ти и секретарката ти каза, че те няма в града. Питах дали си на Карибите или в Сиатъл. Каза „не“.

— И ти разбра къде да ме търсиш. — Гидиън се отказа да наблюдава играча на блекджек и отправи поглед към Балънтайн. — Защо?

Хю вдигна рамене.

— Искан да поговорим.

— Защо? — запита отново Гидиън, учуден от собственото си търпение.

— Тя ти вярва.

— Кой? Секретарката ми ли? Разбира се, че ми вярва. Плащам ѝ да ми вярва.

Балънтайн поклати глава.

— Хана. Хана ти вярва.

Гидиън усети как вътрешностите му се стягат.

— За какво?

— За миналото.

— Защо дойде, Балънтайн?

— Мисля, че започнах да вярвам на твоята версия за случилото се, щом осъзнах, че макар да има много причини да те мрази и в червата, Хана ти вярва.

— Не ми пука дали ми вярваш, или не. Ако си дошъл чак дотук, за да ми го кажеш, загубил си си времето. В края на краищата, няма никакво значение.

— Знам. Нищо няма особено значение за теб, нали?

Гидиън не си даде труда да отговори. Само отпи от уискито.

Балънтайн внезапно се наведе напред.

— Разкажи ми за него.

— За кого? За баща ти?

— Да, по дяволите.

— Той беше твой баща, не мой. Трябва да си го познавал по-добре от мен.

— Не е вярно, Кейдж, знаеш го. Аз не бях неговият истински син. Ти беше. Знам го още от гимназията. Защо, да му се не види,

мислиш, че толкова дълго избягвах всичко, което дори отдалеч мирише на бизнес? Не можех да се състезавам с теб.

Гидиън го изгледа.

— Не си спомням да си се опитвал.

Балънтайн се усмихна леко.

— Нямаше смисъл. Ти беше по-възрастен, по-силен, по-твърд, по-умен. Беше всичко, което Сайръс Балънтайн искаше от сина си.

— Имаше странни начини да показва бащински чувства.

Балънтайн се взря в него.

— Точно затова не можех да повярвам на твоята версия за случилото се преди девет години. Не можех да повярвам, че татко ще ти причини това.

— И още не вярваш.

— Хана вярва.

— Знае само каквото съм й казал.

— Сигурно й е достатъчно — забеляза Балънтайн.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че мнението й ти е достатъчно?

— Нека просто да кажем, че тя пося съмнения у мен.

Гидиън замълча и после изрече тихо:

— Мога да отстраня тези съмнения, като ти кажа, че Хана е грешила за мен в други случаи. Няма основание да вярваш на инстинкта й точно за това.

— Разкажи ми за него, Кейдж.

Гидиън въздъхна.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко. Всичко. Той беше чужд за мен. Непознат. Исках да го опозная, но винаги беше зает. Винаги го нямаше. Все работеше над нещо важно. И тогава се появи ти, помагаше му за разни важни неща, които заемаха времето му. Просто искам да узная нещо за него.

— Заел си се да отмъстиш за човек, когото не си познавал?

Устата на Балънтайн изобрази мрачна усмивка.

— Той ми беше баща.

— Искаш да узнаеш истината? Ти си повече мъж, отколкото той някога е бил. Сайръс Балънтайн никога нямаше да промени посоката на целия си живот, за да отмъщава за човек, когото не е познавал. Нямаше да го направи и за някого, когото познава добре. Баща ти беше

брилянтен манипулатор и съвършен егоцентрик. Би се пукнал от смях, ако можеше да узнае, че ние с теб ще водим война заради него. Сайръс водеше собствените си битки, никога чуждите. Но имаше странно чувство за хумор. Щеше да му стане много весело да узнае, че и двамата не сме могли да го премахнем от живота си. Идеята, че още ни манипулира, би му харесала.

— Мразиш го, нали?

Гидиън се замисли.

— Не. Вече не.

— Кога престана?

— Не знам. Много отдавна. Ти кога престана да го ненавиждаш?

Хю се вгледа в чашата си.

— Не знаех, че го мразя, докато не пренесох цялата си омраза върху теб. Хана ми каза, че съм те обвинил, че си го убил, защото не съм искал да намеря никаква слабост у него. Че не съм искал да призная, че той е бил унищожен физически и емоционално само защото е бил унищожен финансово.

— Хана има да отговаря за много неща — изрече замислено Гидиън. — Има лошия навик да раздава съвети дори когато никой не ѝ ги иска.

— Има дарба за това. Вижда вътре в хората.

Гидиън въздъхна.

— Знам.

— Може да постигне много с тази си способност — каза тихо Балънтайн. — Може да го използва.

— За какво говориш?

— Може да бъде опасна — изрече просто Балънтайн. — Честна и открита, когато дава съвети, но няма да ѝ бъде трудно и да не бъде толкова открита. Прибави една доза Макиавели към Хана Джесет и ще получиш много опасна комбинация. Тя е жена, която би могла да манипулира околните доста лесно и фино. Това е полезно умение.

Сега беше ред на Гидиън да се усмихне накриво.

— Знам. Но мисля, че тя не го съзнава. Може би нямаше да ѝ пука, ако го съзнаваше. По-скоро иска да стане опасна по други начини. Има си собствен призрак, който трябва да прогони.

— Призрак като Сайръс?

— Донякъде.

Балънтайн мълча известно време. Гидиън се чувстваше странно, седнал срещу човека, който се беше заклел да го унищожи. Но сигурно не по-странно от самия Балънтайн.

— Исках да бъда на твое място — изрече накрая Балънтайн. — Сигурно съм искал да бъда човекът, който беше по-умен и по-твърд от баща ми.

Гидиън си пое дълбоко дъх.

— А вече не искаш?

— Още не знам.

— Казах на Хана, че когато те видя, виждам себе си. Какъвто бях преди девет години. Можеш да бъдеш какъвто искаш, Хю, но ако искаш безплатен съвет, предлагам да си бъдеш ти самият. И баща ти, и аз не сме особено добри модели. Питай Хана.

— Може би ще го направя.

Гидиън остави чашата си.

— Не, няма. Това беше само фраза. Няма да търсиш Хана за съвет или каквото и да било друго. Каквото ти е дала — дала. Можеш да вземеш „Сърбрук“, Балънтайн. Бог знае, че ще платиш достатъчно. Можеш да вземеш колкото искаш от клиентите ми, колкото можеш да отвлечеш. Но не можеш да имаш Хана.

Балънтайн вдигна вежда.

— Мислиш, че можеш да я имаш?

— Когато наистина искам нещо, обикновено го получавам.

— И наистина искаш Хана — каза тихо Балънтайн.

— Да.

— Как ще я получиш, Кейдж? Не можеш да купиш жена като нея. Знаем го. Опитах се. Имаш ли представа колко ѝ предложих?

— Видях писмото.

— И как ще я вземеш?

— Това не е твой проблем.

— Така е, но съм любопитен. — Балънтайн го изгледа с напрегнат интерес. — Единственият начин да я имаш, е ако тя дойде при теб. Мислиш ли, че ще го направи, Кейдж?

Пръстите на Гидиън стиснаха здраво чашата.

— Казах ти, това не е твой проблем, Балънтайн.

Хю се изправи и в сините му очи блесна веселост.

— Само се опитвам да взема някой и друг урок от майстор. Умният човек винаги гледа да научи нещо. Знаеш ли какво мисля?

— Не, и не ме е грижа.

— Мисля, че нямаш и най-малка представа как да спечелиш Хана. Просто се молиш тя да реши, че те иска. Защото, ако реши друго, няма да можеш нищичко да направиш по въпроса.

Гидиън се усмихна, но по лицето му нямаше и следа от веселост.

— Стой далеч от нея, Балънтайн.

Хю се замисли над съвета.

— Тя ми каза, че ако не внимавам, може да стана като теб. Това беше отрезвяваща мисъл.

Обърна се и се отдалечи.

Гидиън се загледа след него. После допи уискито и се запъти отново към масите за карти. Имаше нужда от нещо, което да разтопи обзелото го вътрешно вцепенение, а беше ясно, че уискито нямаше да свърши работа. Реши пак да опита с картите.

Времето във Вегас минаваше, както винаги, в нескончаема нощ. Две вечери след срещата с Балънтайн Гидиън реши, че няма смисъл да остава за поредния цикъл от ядене, хазарт, плуване и сън. Беше отегчен, неспокоен и напрегнат. Вегас не успяваше да го отвлече от мислите за Хана. Седеше до масата за блекджек с чаша в ръка и се опитваше да намери смисъл в играта.

— Чувстваш ли се късметлия?

Гидиън затвори очи, когато ясният, тих, леко развеселен глас се разнесе над него. После бавно се обърна, за да погледне към Хана. Тя стоеше зад гърба му, вдясно от него. Полилеите обгръщаха в мек ореол разпилените червеникавокестеняви къдрици. Беше в рокля стил „милитъри“ от маслинозелена коприна, със златни копчета на еполетите, джобовете и маншетите. Подпираше се на бастуна, усмихваше му се и изглеждаше великолепно. Той забеляза очаквателния ѝ поглед и си позволи да се надява, че най-накрая всичко ще бъде наред.

Без да каже и дума, събра картите и стана от масата. Направи трите крачки, които го отделяха от Хана, и застана на място, вгледан в нея.

— Мислех, че никога няма да дойдеш тук. — Протегна ръце и я прегърна. — Господи, жено, откога те чакам.

И я целуна бързо, силно, с отчаяние, облекчение и надежда. Тя отвърна на целувката му и тогава той разбра с абсолютна сигурност, че наистина всичко щеше да бъде наред.

Кръглото легло стоеше на подиум от червено кадифе в центъра на апартамента. Великолепно, невероятно натруфено, като всичко останало в хотела. Балдахинът над главите им беше снабден с огледало и когато Хана вдигнеше очи, виждаше себе си и Гидиън, отразени в упадъчен блясък. Кувертюрата от червено кадифе беше избутана в долния край на леглото, златистите чаршафи бяха изпомачкани. Гидиън лежеше по корем, полузаспал, ръката и кракът му я държаха в плен. Тя не правеше опит да се освободи, макар че не ѝ спеше. Лежеше тихо по гръб, пъкнала ръце зад главата си, и се усмихваше на гледката в огледалото.

— Нервираш ме, като се усмихваш така.

Гидиън не отваряше очи.

— Откъде знаеш, че се усмихвам?

— Усещам.

— О!

— За какво мислиш?

Той поотвори очи и златистите точки в тях блеснаха, когато я загледа.

— За нищо, което би те нервирало.

— Нека аз да преценя. — Гидиън се надигна на лакът. — Кажими за какво мислиш?

— За остров Ревелейшън.

Той изпъшка.

— В такъв момент?

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Чудесно е, че мога да мисля за това в такъв момент. Не беше толкова отдавна, Гидиън, когато бях убедена, че няма да мога. Затова се върнах на Санта Инес. Мислех, че трябва да избирам.

— Между мен и остров Ревелейшън?

— Донякъде. Бях сигурна, че ако реша да напиша книгата, всичко ще се промени, и наистина ще стане така, но не както си го представях. Сега знам, че мога да контролирам бъдещето си.

— Норд и книгата все ми се пречкаха — измърмори Гидиън. — Всеки път, когато се опитвах да намеря път към теб, те ме спираха. Страхувах се, че ще те отнемат от мен.

— За малко да стане така.

Тя се обърна настрана и го погледна.

Гидиън сви вежди.

— Сега забелязвам, че не носиш медальона.

— Хвърлих го.

Това като че ли го смая.

— Нали казваше, че бил важен за теб.

— Беше. Вече не е. Това е дълга история, Гидиън. Сигурен ли си, че искаш да я чуеш точно сега?

— Да. Но мисля, че вече я знам отчасти.

— Доколко? — взря се Хана в лицето му.

— Този медальон ме плашеше. Взех да го свързвам с промените у теб. Усещах те как ми се изплъзваш тъкмо когато бях разбрал какво искам. Опитвах се да намеря начин да стигна до теб, но ти хукна в съвсем друга посока. Изплаших се, че ще бъде посока, която ме изключва.

— Щеше да изключва не само теб, а и всеки друг — изрече Хана. — Точно както онази, в която ти си се запътил преди девет години, не е оставяла място за никого. Щях да бъда силна като теб, като леля и като Вики. Щях да имам много власт и огромна свобода. Това ме замайваше, Гидиън. Все едно щях да отида при магьосницата, при която сте отишли вие тримата, и тя щеше да ми направи същото предложение. Можех да постигна властта и успеха, от които имах нужда, за да си докажа, че съм също толкова силна като леля Елизабет или като Вики Армитидж. Можех да осъществя заложбите, които бях показала в колежа. Само трябваше да се откажа от истинска връзка с другите хора и неща. Само трябваше да се съсредоточа единствено върху това, което искам, и то щеше да стане мое.

Пръстите на Гидиън стиснаха рамото ѝ.

— Сделката не си струва, Хана. Знаем го. Цената е много висока.

— Има си компенсация. Леля ми е била доволна от избора си.

— Няма как да си сигурна. Ти самата казваше, че не си я познавала добре. Никой не я е познавал.

Хана се усмихна леко.

— Това е парадоксът, нали? Не можеш да опознаеш добре човека, избрал такъв път в живота. И ти, и аз не можем да докажем нищо. Но мисля, че общо взето, тя беше доволна от избора си.

— Аз не бях доволен от избора си — възрази той. — Казвах си, че съм, но още когато ме видя, ти разбра, че лъжа безобразно.

— Сигурно не си бил доволен, защото не си избрал доброволно пътя към изолацията и властта. Бил ти е наложен. Преди девет години си имал успехи, бил си разумно амбициозен мъж, който е умееел и е имал дарбата да взема от живота възможно най-много от онова, което му трябва и което желае. Но не си изключвал останалата част от света. Най-напред, имал си синовни отношения с Балънтайн. Това е било важно за теб. Събирал си географски карти. Оженил си се. Тогава Балънтайн те е предал и ти изведнъж си започнал да желаеш само едно нещо. Фокусът ти се е стеснил, ожесточил се е. Искал си отмъщение и за да го получиш, е трябвало да имаш повече власт, отколкото ти е било отсъдено. Тогава си сключил сделката с магьосницата.

— Няма никаква магьосница, Хана. Има само избор. Всички трябва да избираме. Това правеше на Санта Инес, нали? Избираше между мен и... И нещо друго, което би могло да бъде твое. Което щеше да те превърне в жена като леля ти. Ако беше избрала другата пътека, щеше да ме изоставиш и нямаше да погледнеш назад. Затова подлудях тук, във Вегас. Знаех, че няма какво да направя, за да ти попреча да се превърнеш в амазонка. Знаех и че амазонките нямат нужда от мъже като мен.

— Както и ти всъщност не си имал нужда от жена в последните няколко години — изрече замислено Хана. — Има какво да се каже за нуждата от друг човек, за това, да си самодостатъчен. Тогава небето е границата. Има някаква свобода в това, Гидиън.

— Има някакъв ад.

— Мислиш ли, че си се променил? — запита тя.

— Ти имаш инстинкт за хората. Ти ми кажи.

Той се наведе и я целуна леко, без да бърза. Но очите му оставаха напрегнати.

— Понякога е трудно да си сигурен в някого, когато сте прекалено близо. Мъчно е да си обективен — прошепна Хана. — Отначало виждах част от теб съвсем ясно. Но други твои страни оставаха скрити.

— Може би защото и аз не ги разбирам. Или защото много отдавна съм се научил да ги крия.

— Възможно е. Във всеки случай, не можех да бъда сигурна какво означава скритата част от теб. Не знаех доколко е силна или дори доколко ти влияе. Когато отидохме за първи път заедно на Санта Инес, ми се стори, че можеш да се промениш.

— Затова реши да рискуваш и да позволиш да ти стана любовник. А после се изплаши, нали?

— Не се изплаших — възрази тя. — Просто стигнах до заключението, че се заблуждавам. Ти нямаше да омекнеш и аз щях вечно да си блъскам главата в стената. Освен това тогава намерих лелините дневници и медальона. Започнах да виждам, че в живота има и други възможности.

— И когато аз започнах да отварям живота си, за да те пусна вътре, ти пък реши, че не искаш да те безпокоят — изрече той с тревожен тон.

— Ако не беше толкова настоятелен, може би повече нямаше да се срещнем след Санта Инес.

— Нямаше да дотичаш при мен в Тусон, нали? Нямаше да ми дадеш втори шанс.

— Усещах, че само аз поемам рисковете, а не бях сигурна, че имам достатъчно сили и енергия, за да ти устоявам.

— Трябва ли да воюваме? — запита той меко.

— Сигурно ще има моменти, когато ще воюваме открито — отвърна тя с лекота.

— Само трябва да ме вкараш в леглото и войната ще свърши, преди да е започнала.

Хана се засмя.

— Ако очакваш да повярвам в това, значи не си чак толкова умен, колкото те мислех. Никоя жена не би могла да те контролира чрез секс, Гидиън.

Той се ухили.

— Можеш да пробваш.

— Не се надявай толкова.

Усмивката му увяхна.

— Наистина ли искаш да можеш да ме контролираш?

— Не, но искам да бъда достатъчно силна, за да не можеш и ти да ме контролираш.

— Ах, Хана, само искам да те обичам. — Той се отпусна върху нея и я зацелува с подновена жажда. Тя обви ръце около него и реши, че докато си даваха взаимно такава утеха и наслада, можеха да забравят за взаимното контролиране. След миг Гидиън вдигна глава. — Какви изводи си направи там, на острова, Хана? Не съм чак толкова тъп, че да се усъмня в щастиято си, но признавам, че съм любопитен.

— Реших, че не искам сделката. Исках шанс с теб. Исках шанса да имам всичко. Да напиша книгата и да продължа да бъда професионален консултант. Исках много неща, които знаех, че нямаше да имам, ако поемех по пътя на леля си. Странното беше, че когато хвърлих медальона, разбрах, че всичко ще бъде наред. Мога да напиша книгата и това няма да промени нищо по такъв начин, както мислех, че ще стане. Мога да я напиша, но поради други причини.

— Това ли ще направиш? Ще напишеш книгата?

— Някакви възражения?

— Не. Стига да не ме изриташ от живота си, докато я пишеш.

— Никога. — Ръцете ѝ се стегнаха около него. — Винаги съм вярвала в поддържането на равновесие в живота, Гидиън. Известно време мислех, че мога да опитам друг подход, но сега знам, че съм била права. Пътува ли ти се?

— Пак ли? Май откакто те срещнах, не правя друго, освен да летя насам-натам. Къде искаш да ходиш сега?

Тя се усмихна.

— Стори ми се, че можем да отидем на остров Ревелейшън и да видим дали няма да намерим мястото, което леля ми е отбелязала на оная стара военна карта.

— И кога ще намеря време да управлявам „Кейдж и съдружници“?

— Ще намериш начин. Имаш дарба за бизнес.

„Амазонка: Животът на Елизабет Норд“ предизвика огромен интерес в академичните среди и сред обикновените читатели, когато излезе от печат след година и половина. Появиха се няколко критични статии, в които се изказваше съмнение дали авторката е имала право да

напише тази книга, а някои бяха скандализирани от акцента върху романтичната връзка на младата Норд с Родерик Хамилтън.

Но фактът, че Норд нарочно бе изопачила истината за културата на остров Ревелейшън, смайваше всички във и извън академичната общност. Много хора, задължени навремето да прочетат „Амазонките от остров Ревелейшън“, го помнеха като класически текст. Така че интересът беше гарантиран още от мига, когато книгата на Хана се появи по книжарниците. Шокиращото разкритие за лъжата разпали дълго нестихващи спорове в академичния свят. Леко поднесеното описание на романтичния живот на Норд и истината за сексуалната култура на островитяните от Ревелейшън привлякоха общото внимание. Никой не остана разочарован. Новата биография събуди огромен интерес към всички трудове на Норд. Всеки говореше за нея. Това навярно щеше да ѝ бъде извънредно забавно.

Малко след излизането на книгата Ник Джесет писа на сестра си, оплаквайки се добросърдечно, че му се налага да отбива интереса на репортерите. Беше приложил част от статията на един редактор в студентски вестник, излизащ в колежа, където Хана беше професионален консултант:

„Не можахме да намерим Хана Джесет Кейдж за коментар, но научихме от брат ѝ, че тя е дарила ценната библиотека на леля си на университета, финансирал трудовете на Норд за остров Ревелейшън. Част от дарението е един необикновен церемониален съд, вероятно описаният във фундаменталния труд на Норд «Амазонките от остров Ревелейшън». Според Джесет сестра му и съпругът ѝ намерили съда в началото на тази година с помощта на карта на острова от Втората световна война.

Бившата госпожица Джесет сега е на почивка на Карибите със съпруга си Гидиън Кейдж. Кейдж е президент на новосъздадена фирма за мениджърски консултации, базирана в Сиатъл. След като се върне от почивката си, авторката възнамерява да продължи да работи като професионален консултант в колежа.“

Издание:

Джейн Ан Кренц. Обрат на съдбата
ИК „Коломбина Прес“, София, 2006

Американска. Първо издание

Редактор: Людмила Харманджиева

Художествено оформление: Кръстьо Кръстев

ISBN: 954-706-145-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.